

SHERLOCK HOLMES MACERALARI TÜM HIZIYLA DEVAM EDİYOR

TRACY BARRETT

KARA TEPEİNİN LANETİ

SHERLOCK HOLMES MACERALARI TÜM HIZIYLA DEVAM EDİYOR

KARA TEPEİNİN LANETİ

TRACY
BARRETT

*DÂHİ DEDEKTİF KARDEŞLER, BU KEZ SHERLOCK
HOLMES'UN "ÇÖZÜLMEMİŞ DAVALAR"
DEFTERİNDEKİ ESRARENGİZ CANAVAR VAKASIYLA
KARŞIMIZA ÇIKIYOR...*

Xena ve Xander kardeşler, huzur dolu Blackslope kasabasında geçirecekleri tatil için oldukça sabırsızlardır. Fakat uzun zaman önce kasabaya büyük korku saçan dev canavarın tekrar ortaya çıkmasıyla, iki küçük dedektif kendilerini çözülmesi imkânsız gibi görünen bir olayın içinde bulurlar.

Xena ve Xander'in örnek aldıkları büyük büyük büyükbabaları Sherlock Holmes, korkunç Blackslope canavarıyla ilgili yaklaşık yüz yıl önce bir araştırma yapmıştır. Acaba bu araştırma, 21. yüzyılda geçerliliğini yitirmiş midir? Yoksa dedektif kardeşler, Sherlock Holmes'un onlara tuttuğu ışık sayesinde sonuca ulaşıp, kasaba halkını bu korkunç canavarın lanetinden kurtarabilecek midir?

f facebook.com/martiyayinlari
t twitter.com/MARTIYAYINLARI

www.martiyayinlari.com

ISBN 978-605-348-022-8

9 786053 480228

internette sipariş : okuoku.com

14 TL

MARTI YAYINLARI

SHERLOCK DOSYALARI KARA TEPENİN LANETİ TRACY BARRETT

Orijinal Adı: The Beast of Blackslope
Yayına Yönetmeni: Şahin Güç

Çeviren: Seçil Sönmez

Editör: Rose Mary Samanoğlu

Dizgi: Erkan Küçük

Kapak: Yasin Öksüz

Redaksiyon: Gamze Büyükkaya

Son Okuma: Güneş Güldürmez

Baskı: Sistem Matbaa

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı

Ayazma Sk. No:8 TOPKAPI/İST

0 212 482 11 01

1. Baskı Temmuz 2012

ISBN: 978-605-4335-43-5

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © TRACY BARRETT

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Pozitif Turizm Dış. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

MARTI YAYINLARI

Bir Pozitif Turizm Dış. Tic. Ltd. Şti Markasıdır.

Maltepe Mh. Davutpaşa cad. Yılanlı Ayazma Sk.

No:8 TOPKAPI/ZEYTİNBURNU/İSTANBUL

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13- 483 13 30

Fax: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

II. Kitap

SHERLOCK HOLMES MACERALARI TÜM HIZIYLA DEVAM EDİYOR

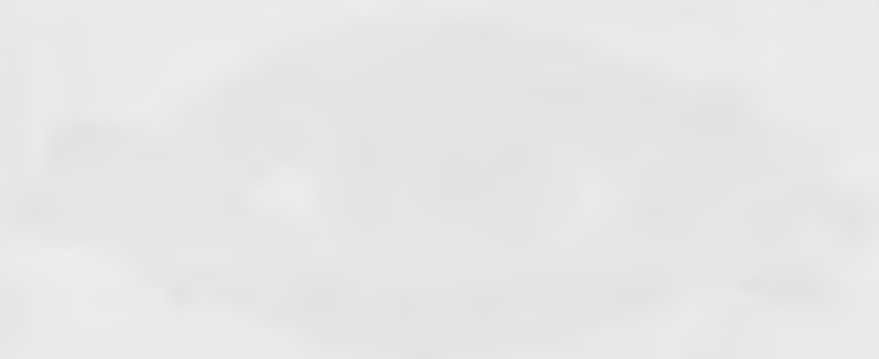
TRACY BARRETT

KARA TEPEİNİN LANETİ

FRANCIS & TAYLOR

THE GREAT BRITISH

MAR 11

BİRİNCİ BÖLÜM

Vuu-uu-uu! Xena ile Xander Holmes kardeşler parktaki çimenlerin üzerinde yüzükoyun uzanmışken bu tuhaf sesi duydular.

“O da *neydi?*” diye sordu Xena, doğrulup saçlarını geriye atarak. Bir hayvanın inlemesine benzeyen bu ses, çok uzaklardan geliyor gibiydi. Kardeşi Xander’le oynadıkları Oyun yarıda kesildi. Xena’nın tüyleri diken diken olmuştu.

Xander de ormana doğru baktı. “Hım, acaba bir siren sesi olabilir mi?” diye cevapladı. Oysa öyle olmadığını kendisi de biliyordu. Gerçekten çok garip bir sestir ve Xander’in tüyleri diken diken olmuştu.

“Herhalde siren sesidir,” dedi Xena, ama bundan emin değildi. “Bir kurt ulumasıdır belki,” dedi. “İngiltere’de kurt

var mı?” diye sordu. Xander’in ders için doğa tarihi kitabı okuduğunu biliyordu. Hem onun görsel hafızası da çok iyiydi. Kurtlarla ilgili herhangi bir şey duyduysa mutlaka hatırlardı, çünkü vahşi hayvanlara karşı fobisi vardı.

“Hayır, burada kurt olamaz,” dedi Xander, başını iki yana sallayarak. “En azından vahşi kurt olamaz. İngilizler hepsini on sekizinci yüzyıl civarlarında öldürmüşler. Yakınlarda bir kurt barınağı olduğunu da sanmıyorum. Olsaydı, annemle babam mutlaka söylerdi. Ben de tatil yapmak için başka bir yer seçmelerini sağlardım.”

“Belki de köpek sesiydi,” dedi Xena. Yine de içi rahat değildi. Bir köpeğin bu kadar korkunç bir ses çıkardığını hiç duymamıştı. Sessiz sakin bu kasaba meydanı, şimdi gözünde ürkütücü bir hal almıştı. Hafifçe ürpererek konuyu değiştirmeye karar verdi. Kardeşi Xander, etraflarında bir kurt ya da ona benzer bir hayvan olduğundan şüphelenirse, annelerinin planladığı açık hava faaliyetlerinden hiçbirine katılamazlardı sonra. “Hadi, biraz daha oynayalım,” dedi Xena. “Skor hâlâ iki-bir. Sen yeniyorsun.”

Bu Oyun’u onlara babaları öğretmişti. Babalarına da babasının babası ve babasının babası... Oyun’un gerçek mucidi büyük büyük büyükbabaları Sherlock Holmes’tu. Ünlü Dedektif Sherlock Holmes’un torunları olduklarını yalnızca birkaç hafta önce öğrenmişlerdi. Sherlock Holmes’un “Çözülmemiş Davalar” adını verdiği defterdeki olaylardan birini çözmüşlerdi bile.

Bu Oyun, dedektiflik becerilerini geliştirmek için iyi bir egzersizdi. Kurallar basitti: Yoldan geçen insanlarla il-

gili herhangi bir tahminde bulunuyorlardı. Ne iş yaptıkları, nereden geldikleri veya kendilerini nasıl hissettikleri gibi... Bunu sadece onları gözlemleyerek tahmin etmeliydiler.

“Niye kimsecikler yok?” diye sordu Xander. “Henüz hava bile kararmadı. Birkaç dakika önce burada bir sürü insan vardı. Şimdi Oyun’u nasıl oynayacağız?”

“İşte biri geliyor,” dedi Xena. Gözlerini kısıp parkın yanından yürüyen çocuğa baktı. Kardeşi Xander, bu oyunda biraz fazla başarılı olmaya başlamıştı. Xena onun yaşadayken bu kadar iyi değildi. Ama ne de olsa Xena ondan iki yaş büyüktü ve bu sefer kazanmaya kararlıydı.

“Hım...” diye mırıldandı Xander. Parktan geçen çocuk, Xena gibi on iki yaşlarında olmalıydı. *Nasıl biri olduğunu nereden anlayabilirim*, diye sordu kendi kendine. *Onda dikkat çekici hiçbir şey göremiyorum ki...*

Çocuk, yanlarından geçerken onlara gülümsedi. Kalkık bir burnu, kıvrıkcık, sarı saçları vardı. Çilliydi. Xander o sırada Xena'nın yüzünde bir zafer gülümseyişi gördü. *Ah, hayır. Xena ne bulmuş olabilir?*

“Şehirli bir çocuk!” dedi Xena. Xander çocuğa tekrar baktı. Çocuğun ayağı bir şeye takıldı, neredeyse düşecekti. Sonra köşeyi dönüp kayboldu.

Xander öfkeyle homurdandı çünkü çocuğun cebinden sarkan aylık metro biletini son saniyede kendisi de fark etmişti. Londra'dayken okula veya bir yerden bir yere gitmek için ablası Xena'yla birlikte kullandıkları biletin aynıydı.

“Aha!” dedi Xena. “Berabere! Ayrıca aldığın diğer puan pek sayılmazdı.”

“Hiç de bile,” dedi Xander.

“Eh, öyle olsun,” dedi Xena. Ne de olsa Xander’e yetmişmişti, o yüzden dert etmedi. Tekrar çimenlere uzanıp girdi ve başka birinin geçmesini beklemeye başladı. Burası tatil yapmak için güzel bir kasabaydı. Ayrıca Londra dışında bir yerde olmaktan memnundu. Londra’yı da seviyordu elbette. Babasının Londra’daki bir senelik işi kabul etmesine sevinmişti. Amerika’daki arkadaşlarını hâlâ özlüyordu. Ama Xander’le birlikte çok klas bir okula gitmeye başlamışlardı. Okullarında dünyanın farklı yerlerinden gelen pek çok öğrenci vardı. Çoğu iyi çocuklardı. Hatta Xena, Andrew Watson adında bir çocuğu sevmeye bile başlamıştı. Andrew Watson’ın büyük büyük büyükbabası da Sherlock Holmes’ın en iyi arkadaşıydı ve onlar da bu okulda okumuşlardı.

Sherlock’u düşününce, Xena’nın aklına başka bir şey geldi. Kardeşine döndü. “Xander, defteri valize koymayı unutmadın, değil mi?” diye sordu.

“Tabii ki unutmadım! Sherlock’un çözülmemiş davalar defterini unutur muyum sanıyorsun? Sahip olduğumuz en değerli hazine o.”

Xander ile Xena, Londra’ya gelmelerinden bir hafta sonra, Ünlü Dedektifleri Koruma Derneği’nin, yani kısaca ÜDKD’nin gizli buluşma yerini keşfetmişlerdi. Sherlock Holmes’un soyundan geldikleri için, ÜDKD’nin üyeleri, Xena ile Xander’in ileride çok başarılı dedektifler olabileceklerini düşünmüşlerdi. Bu yüzden Sherlock’un çözülmemiş davalarını içeren defterini onlara vermişlerdi. Xena ile Xander bu gizemli davalardan bazılarını hâlâ çözebilecek-

lerini düşünmüşlerdi.

“Sherlock’un defterindeki o ipuçları olmasaydı kayıp tabloyu asla bulamazdık,” dedi Xena. Xander’le birlikte, yüz yılı aşkın süredir kayıp olan bir tablonun sırrını çözmüşlerdi.

“Başka bir gizemli davayı daha çözebilsek ne güzel olurdu,” dedi Xander. “Gerçi tatildayken bunu yapma şansımız pek yok. Sence...”

Vuu-uu-uu! Ormandan gelen uluma sesiyle ikisi de kaskatı kesildi. Önce uzun bir ses çıkmış, hafifçe duyulmuş ve yükselerek daha tiz bir sese dönüşerek en sonunda kesilmişti.

“*Bunun siren falan* olması imkânsız! Hadi gidip ne olduğunu öğrenelim!” dedi Xena ve ayağa fırlayıp ürkütücü sesin geldiği tarafa doğru koşmaya başladı. Xander’den herhangi bir cevap gelmeyince duraksayıp arkasına baktı.

Xander kaybolmuştu.

İKİNCİ BÖLÜM

“Xander!” diye bağırdı Xena. Nereye gitmiş olabilirdi? Yoksa arkasından bir şey sinsice sokulup onu...

Ah, işte oradaydı. Pansiyona doğru gidiyordu. Babaları pansiyonun kapısına çıkmıştı. “Sizi çağırdığımı duydunuz mı?”

“Affedersin, baba,” dedi Xena ve isteksizce pansiyona doğru yürümeye başladı. “Kulağım başka bir yerdeydi.” İşin aslı, hâlâ o sesi düşünüyordu. Hayatında böyle bir uluma hiç duymamıştı. Keşke hemen şimdi olayı araştırabilseydi. Çünkü bu sesin sahibi her ne ise, buralarda çok kalmayabilirdi.

“Söyleyin bakalım, evimizden uzaktaki bu pansiyonevi beğendiniz mi?” diye sordu babaları.

Buraya gelir gelmez, Xander'le birlikte valizlerini pansiyonun kapısından içeri atmış ve koşa koşa kasaba meydanına gitmişlerdi. Uzun süren araba yolculuğundan sonra nihayet bacaklarını esnetebilecekleri için sevinmişlerdi. Xena şimdi kapıda durup sonbahar tatilini geçirecekleri bu güzel pansiyona baktı.

“Tıpkı peri masallarındaki kulübeler gibi!” dedi neşeyle. Sıcacık bir salondtu. İçinde bir şömine, sevimli mobilyalar ve çiçekli perdeler vardı. Xander ise sırt çantasından yere saçılmış olan giysilerini toplamakla meşguldü ve kimseyle göz göze gelmek istemiyor gibiydi.

“Hoşuna gittiğine sevindim, canım,” dedi çiçek desenli elbise giymiş bir kadın. Saçları beyaz, kıvrıkcık ve kısaydı. Yorgun görünüyordu. “Adım Bayan Roberts. Burası kocamla bizim pansiyonumuz.”

Xander meraklı gözlerle etrafına bakındı. “Burası gerçekten de tarihi bir yer mi?” diye sordu. İngiltere'deki evler, memleketi Florida'daki evler gibi değildi. Buradakiler çok daha eskiydi. Xander bunu ilgi çekici buluyordu.

“Burası on yedinci yüzyılın başlarında inşa edilmiş,” dedi Bayan Roberts. “Binanın mazisi bizim de hoşumuza gidiyor. Sahibi olan aile malikâneye taşınmadan önce hâlâ burada, Chimington Arms'ta yaşarken, burayı konuklarının hizmetçileri kalsın diye yaptırmışlar.”

“Ah, öyle mi?” diye sordu Xander ile Xena'nın annesi. “Chimington Arms, yolun ilerisindeki otel değil mi?”

“Evet,” dedi Bayan Roberts. Masanın üzerine çiçek desenli tabaklar koydu. “Ve hemen yanımızdaki pansiyon da

onların at barınağıydı. Dostlarımız Handerson çifti, içerideki at kokusundan kurtulmak için epey uğraştılar ama şimdi çok güzel bir yer oldu. Yine de ben en çok bizim yerimizi seviyorum. Burası insanın içini ısıtıyor, öyle değil mi?”

“Evet, kesinlikle öyle,” dedi babaları. “Bizim için akşam yemeği hazırlamanız çok hoş. Yarım pansiyon, oda ve kahvaltı demektir, akşam yemeği değil. Bu saatte böyle lezzetli bir yemek beklemiyorduk doğrusu.”

“Sadece birkaç sandviç hazırladım, hepsi bu,” dedi Bayan Roberts elindeki boş tepsiyle salondan çıkarken. Xena, Bayan Roberts’ın parmaklarının tepsiyi sıkıca tutmaktan bembeyaz kesildiklerini fark etti. *O kadar ağır olmaz ki, diye düşündü. Bu kadını endişelendiren bir şeyler olmalı.*

“Bayan Roberts geldiğinde kendisine o sesin ne olduğunu soralım,” diye fısıldadı Xander, ablasına. Xena kafasını sallayıp, “İyi fikir,” diye mırıldandı.

Holmes ailesi yemeklerini yerken masada duran broşürleri incelediler.

“Muhteşem Belenlerde At Gezisi,” diye yüksek sesle okudu Xena. “Belen nedir?” diye sordu.

“Çimenlerle kaplı yuvarlak dağlar,” diye cevap verdi Xander. Xena derin bir of çekti. Her şeyi bilen küçük bir kardeşe sahip olmak bazen can sıkıcıydı.

Babaları başka bir broşür aldı eline. “Yabani Bitki Gezintisi’ne ne dersiniz?”

“Hayır, hayır,” dedi Xena ile Xander aynı anda.

Xena eline küçük bir not defteri aldı, tepeden aşağı doğru çizgi çekerek sayfayı üçe böldü. Yukarıya tatilde yapılacaklar olarak şu başlıkları koydu: MUTLAKA, BELKİ ve ASLA.

“Bak anne, malikânedeki müzayedeyle ilgili bir bilgi var burada,” dedi Xander ve elindeki fotokopi kâğıdını annesine uzattı.

“Teşekkürler, tatlım,” dedi annesi. “Eski malikânenin antikalarını görmek için sabırsızlanıyorum! Xena, malikânedeki müzayedeyle MUTLAKA yapılmalı bölümüne yazar mısın lütfen?”

“Antikaları neden evde satıyorlar?” diye sordu Xena. “Dükkânlarda satılması gerekmez mi?”

“Malikânede yaşayan aile taşınıyormuş,” diye açıkladı annesi. “Eski eşyalarının birçoğunu satıyorlar. Evleri de satılık.”

Bayan Roberts salona geri geldi. “Uyumadan önce size çabucak etrafı göstereyim,” dedi telaşla önlüğünü çekiştirerek. Xander, o tuhaf ulumayı sormak üzere ağzını açtı. Fakat ablasının bir bakışıyla ağzını tekrar kapattı. “Yaşlı bayanın sözünü kesme,” diye fısıldadı Xena. Xena insanların ruh hallerini tahmin etmekte çok başarılıydı. Şimdi de Bayan Roberts’ın canını sıkan bir şey olduğunu seziyordu. Sessiz kalıp onu dinlerlerse canını sıkan şeyin ne olduğunu anlayabileceklerini umuyordu.

“Burası kahvaltılık salonu,” dedi Bayan Roberts. Camlarda sarı perdeler, yerde bir kilim ve ortada sekiz kişinin rahatça oturabileceği yuvarlak bir masa vardı. “İstediginiz zaman

atıştırmalık bir şeyler hazırlamaktan çekinmeyin,” dedi. “Kirli bulaşıkları lavaboya bırakmanız yeterli,” diyerek sağ taraftaki kapıyı işaret etti. “Burası da salon. Sanırım siz Amerikalılar oturma odası diyorsunuz?” Anneleri onaylayarak başını salladı. Hep birlikte ayağa kalkıp Bayan Roberts’ın peşinden oturma odasına yürüdüler. Burası da oldukça sevimli görünüyordu. İçeride bir şömine ve el örgüsü bir kilim vardı. “Televizyon burada,” diye devam etti Bayan Roberts. “Ama korkarım çok fazla kanal yok.”

“Peki, bilgisayar var mı?” diye sordu Xena.

“Maalesef çok eski bir bilgisayar var. Onda da sadece hesapları tutuyoruz.”

“İnternet yok mu yani?” dedi Xena. Bayan Roberts başını iki yana salladı. Xena hayal kırıklığına uğramıştı. Arkadaşlarıyla nasıl iletişim kuracaktı?

“Hadi, neşelen,” dedi babası. “Harabeleri gezip etrafta yürümekle o kadar meşgul olacaksınız ki bilgisayarı özlemeyeceksiniz bile.”

“Şu kim?” diye sordu Xander. Şöminenin üzerindeki eski fotoğraflardan birine gözü takılmıştı. Bayan Roberts cevap vermedi. Xena yan gözle Bayan Roberts’ı süzdü. Yanılıyor olabilirdi ama kadının yüzü bir anda bembeyaz olmuş gibiydi.

“Şey, o, yani... Benim büyük büyükannemdi,” dedi sonunda Bayan Roberts.

Xander fotoğrafı incelemeye devam etti. “Üzgün görünüyor,” dedi.

Odaya yine tuhaf bir sessizlik çöktü. Bayan Roberts

gözlerini ovuşturdu. “Ben artık yatacağım,” dedi. “Hepinize iyi uykular. Sabah görüşmek üzere.”

Bayan Roberts kapıdan çıkınca, Xander mırıldandı: “Vay be, bayağı da erken uyuyormuş.”

“Bu kasabanın adı neydi, anne?” diye sordu Xena, rehberdeki haritaya bakarak.

“Blackslope,” diye cevap verdi Bayan Holmes. Sonra babalarıyla birlikte odadan çıkarlarken dönüp ekledi. “Çok geç yatmayın çocuklar.”

Xena gözlerini tekrar haritaya çevirdi. Fakat Xander onu koluyla dürttü. “Blackslope!” dedi, heyecanla bağırarak. “Sherlock Holmes da bu kasabaya gelmişti!”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Tabii tabii,” dedi Xena.

“Hem de ne *tabii*,” dedi Xander. “Hadi gel, sana göstereyim! Sherlock *buradaydı!*”

Merdivenlerden çıkarken koşarak yarıştılar. Uzun bacakları sayesinde yarışı Xena kazandı.

“Hangisi benim odam?” diye seslendi Xander.

“Soldaki,” diye yanıt verdi babası.

Temiz, düzenli bir odaydı. Duvarlarda eski tablolar ve tavanda bir tepe penceresi vardı. Xander valizini açıp eşyalarını yoklamaya başladı. Birkaç çorap, bir kitap ve bir MP3 çaları çıkarıp yere bıraktı. Nihayet, ataları olan büyük Dedektif Sherlock Holmes’un çözülmemiş davalar defterini bulmayı başardı. Sayfaları çabucak çevirerek gözden ge-

çirdi. *Aha!*

“Bak gördün mü?” dedi, sayfanın birini işaret edip zafer kazanmış gibi gülerek.

Xena, kardeşinin yanına oturdu ve deftere baktı. “Black-slope Canavarı,” diye yüksek sesle okuyup başını Xander’e çevirdi. “Bir canavar demek!”

“Evet, doğru,” dedi Xander, aceleyle satırları gözden geçirirken. Canavar düşüncesinden ne kadar rahatsız olduğunu ablasına belli etmek istemiyordu. Elleri öyle terlemişti ki, sayfaların üzerinde leke bırakacaklar diye ödü koptu. “Sherlock’u gizemli bir canavarı araştırması için Black-slope Malikânesi’ne çağırılmışlar. Ve bu hayvanın nasıl bir yaratık olduğunu hiç kimse çözememiş.”

“Harika!” dedi Xena. “Belki hâlâ buralardadır ve uluyordur. Herhalde aynı Blackslope’tan bahsediyoruz, değil mi?”

Xander başını salladı. “Evet. Bak, burada Sherlock Holmes, Lort Chimington diye birinden söz ediyor. Sherlock’tan olayı araştırmasını isteyen adam buymuş. Zaten Bayan Roberts, Chimington ismini söyleyince kulağımı bir yerden tırmalamıştı.” Xena, kardeşinin bu kötü esprisi karşısında homurdandı.

Xander ona sırttı. Şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Yüz yıl önce burada bir canavar yaşadıysa bile, şimdiye kadar çoktan ölmüş olması gerektiğinden emindi. Tabii bir zamanlar var olduğu doğruysa! Ablasına bakıp konuşmaya devam etti. “Evet, Chimington ismi kulağıma tanıdık gelmişti. Ama nerede duyduğumu hatırlayamamıştım. Sonra

annem Blackslope deyince, kelimeyi daha önce duymadığımı ama tam da *bu defterde okuduğumu* hatırladım!”

“Göstereceğim,” dedi Xena. Xander defteri hafifçe ablasının kucağına kaydırды. Şimdi yarısı kendi kucağında, yarısı Xena’nın kucağında duruyordu. Sayfaya amcasının el yazısıyla “24 Ağustos” diye tarih atılmıştı. Tarihin altına bazı notlar alınmıştı. Birinde şöyle yazıyordu: *Gece yarısından sonra aşçının yatak odasındaki pencerenin dışında büyük bir karaltı görülmüş. Ertesi gün pencere pervazına sıkışmış uzun tüyler bulunmuş.*

Xena eğilip sayfaya biraz daha yakından baktı. “Bu ne?” dedi. Tuhaf görünümlü bir yaratığın resmi karalanmıştı.

“Hım,” dedi Xander, defteri kucağına alıp resmi yakından inceleyerek. “Bir gorile benziyor. Yani birazcık... Büyük Ayak denilen yaratıkları da andırıyor ya da onun gibi bir şey. Azı dişlerine bak.” Xander ürpererek titredi.

“Bir de şu ayak izine baksana!” dedi Xena, defterin üzerine çizilmiş ayak izi şeklini göstererek. Ayağın etrafında bazı sayılar vardı. “Bunlar ölçü mü yoksa?” dedi. “O şey her ne ise epey büyük olmalı!”

“Vay be, gizemli bir canavar! Hem de gece uluyor-muş.” İki kardeş göz göze geldiler. “Sence duyduğumuz ses...”

Xander’in sesi yavaş yavaş kesildi. Güçlkle yutkundu. Böyle huzur dolu bir kasabada bu kadar vahşi bir yaratığın olabileceğini hayal etmek kolay değildi. Ama büyük büyük büyükbabaları belli ki buraya gelmiş ve o yara-

tığın peşine düşmüştü. “Sherlock bir keresinde Dartmoor’da buna benzer bir olayı çözmemiş miydi?” diye sordu Xander.

Xena başını salladı. “Evet. Baskervilles Köpeğinin Gizemi. Çözdüğü olayların en meşhurlarından biriydi. Muhtemelen o ünlü olaydan sonra onu buraya çağırdılar.”

“Sherlock canavarın alacakaranlıkta uluduğunu yazmış. Yani günbatımında.”

“Hayır,” dedi Xena. “Yani, evet, doğru. Alacakaranlık, günbatımı da demek. Ama hayır, aynı canavardan bahsediyor olamayız. Sherlock buraya geleli yüz yıldan fazla olmuş. Hiçbir hayvan bu kadar uzun yaşayamaz.”

“Kaplumbağa ve papağanlar yaşıyor ama. Peki ya Loch Ness Canavarı? İnsanlar onu da çok uzun zamandır gördüklerini iddia ediyorlar.”

Xena ikna olmamıştı. “Tamam, belki bir çeşit sürüngen veya bir kuş o kadar yaşayabilir ama bir memeli yaşayamaz.”

“Ah, hadi ama. Olumsuz düşünmeyi bırak,” dedi Xander. “Belki bu canavar diğerinin soyundan gelen bir yavrudur ve büyümüştür. Hatta belki burada kocaman bir sürü bile olabilir! Ne de olsa buralar şehirden uzak yerler. Geçtiğimiz yüz yıl boyunca tavuk veya sincap yiyerek beslenmişlerdir.” Bu düşünce Xander için ürkütücü ama heyecan vericiydi.

Bir süre sessizce düşündü. Evet, yeni bir olay üzerinde çalışmaya başlamak için sabırsızlanıyordu. Ablası Xena’yla birlikte, dedektifçilik yapmaktan çok keyif aldıklarını anlamışlardı. Belki de bu, kanlarında vardı. Ama söz konusu

olan bir canavarsa eğer? Tekrar defterdeki resme baktı. Böyle bir yaratık gerçekten yaşamış olabilir miydi? Gerçekten yaşadıysa o dev gibi pençelerle kim bilir neler yapardı? Xander titredi. Defter kucağından aşağı kaymaya başladı.

Xena defteri yakaladı. “Dikkat et!” dedi. “Dün akşam uluyan şeyin ne olduğunu öğrenirsek ve bu şeyin Sherlock’un sözünü ettiği canavar olduğunu keşfedersek, büyükbabamızın meçhul davalarından birini daha çözmeyi başarabiliriz belki. Muhteşem olur, değil mi? Bakalım bize yardım edebilecek başka notlar almış mı?”

Sayfayı inceleyip başka ipuçları aramaya başladılar.

“Çok garip...” diye mırıldandı Xena. “Şu ayak izi... Tıpkı düz tabanlı bir insanın ayak izine benziyor. Gördün mü? Yani hiç çukuru yok. Bir de şuna bak. Sadece dört parmağı var. İlginç doğrusu! Bütün memelilerin beş tane ayak parmağı olmaz mı?” diye sordu.

“Evet,” dedi Xander. “Ama bazen tek parmakları bileklerinde veya topuklarında olabilir; o yüzden ayak izleri gözükmüyor. Bunlar çoğunlukla büyük kedilerdir. Yani aslanlar gibi... Fakat bu yaratığinki aslan sesine hiç benzemiyordu.”

“Ona bakarsan normal *hiçbir sese* benzemiyordu,” dedi Xena.

Xander sayfayı çevirip notları okumaya devam etti. Sherlock’un aldığı son notta şöyle yazıyordu: “Dava Çözülemedi.”

“Pekâlâ,” dedi Xena. “Bence yarın sabah ilk iş etrafı keşfe çıkalım. Bakalım neler bulabileceğiz.”

“Tamam,” dedi Xander. “Kütüphaneye de giderim. Eski gazeteleri gözden geçirir, arşivlerde bu yaratıkla ilgili bir şey olup olmadığına bakarım.”

“Ben de seninle gelirim,” dedi Xena. Kardeşinin hızlı okuma konusunda boş yere övünmediğini gayet iyi biliyordu. Ne de olsa bu bir gerçektir. Hem canavarla ilgili, Sherlock Holmes’un yazdığından daha fazlasını bulabilmek şüphesiz fayda sağlardı.

Xena uyumak üzere kendi odasına gitti. Xander şimdi yalnız kalmıştı. Bir anda odadaki lamba ışığının ne kadar sönük olduğunu ve etrafta ürkütücü gölgeler dolandığını fark etti. Çantasından çabucak bir tişört ve bir diş fırçası çıkardı. Korkudan neredeyse Xena’yla aynı odada kalmak isteyecekti. Buralar çok sessiz ve karanlık yerlerdi. Annesiyle babasının odasıysa evin diğer tarafındaydı.

Kulaklıklarını takıp, yeni MP3 çalarından müzik dinlemeye başladı. Anneleri bir elektronik eşya firmasında, ürün denetimcisi olarak çalışıyordu ve bu işin bazı avantajları vardı. Xander ile Xena, piyasaya çıkan elektronik aletleri deneme şansına sahip olabiliyorlardı. Xander özellikle bu MP3 çaları çok sevmişti.

Müzik dinlerken çoğu zaman uykuya daldardı. Fakat bu gece gözünde uykudan eser yoktu. Halbuki hep böyle bir yatakta yatmayı istemişti. Tepeden sarkan bir örtü, yatağın etrafını koza gibi sarıyordu. Xander sonunda uyumayı başardı. Fakat vahşi hayvanlarla ilgili tuhaf bir rüya gördü. Üzeri püskül gibi tüylerle kaplı iriyarı bir yaratık, dört parmaklı pençelerini açmış üzerine doğru geliyordu. Sonra in-

sanın içini ürperten bir ulumayla ağzını açıyor, sarı ve sip-sivri dişlerini gösteriyordu.

Xander uykusundan sıçradı. Kalbi küt küt atıyordu. Bir an için uluma sesini rüyasında mı gerçekte mi duyduğundan emin olamadı. Ayağa kalkıp pencereye yürüdü. Ses tekrar duyuldu. Xander çabuk davranarak MP3 çalarının kayıt tuşuna bastı. Fakat ses anında sustu. Bir parçasını bile kaydedebilmiş miydi bilmiyordu. Kontrol etmek için dinleyebilirdi ama gecenin karanlığında, bir başına dikilirken o sesi tekrar duymak pek iç açıcı olmazdı. En iyisi gün aydınlanınca dinlemektir.

Evet, buralar gerçekten de karanlık yerlerdi. Londra'dan, ışıkları sabaha kadar açık ofislerden ve sokak lambalarından uzaktaydılar. Etraftaki tek ışık, bahçedeki devasa ağacın dallarının arasından parlayan gümüş rengi ay ışığıydı ve onun da pek faydası yoktu. Xander dışarıyı daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı ama hiçbir şey göremiyordu. Zifirî karanlıkta dışarı çıkmaya da niyeti yoktu. Özellikle dışarıda tuhaf sesler çıkaran, tuhaf bir yaratık varken...

Yatağa geri döndü. Sonunda uyumayı başardıysa da gecenin geri kalanını canavarlarla ilgili rahatsız edici rüyalar görerek geçirdi.

Sabah olunca kahvaltı için aşağı indi. Xena çoktan masaya yerleşmiş, en sevdiği İngiliz kahvaltısının tadını çıkarıyordu: Kızarmış hamur tatlısı ve üç çeşit reçel vardı. Anneleri bunların ev yapımı olduğunu söyledi. Yanında sıcak çikolata ve uzun bardaklarda meyve suyu da vermişlerdi.

“Muhteşem!” dedi Xander.

“Xena bütün tatlıları yutmadan acele etsen iyi olur,” diye güldü babası. Xena bir şeyler homurdandı ama ağzı dolu olduğu için Xander onun ne dediğini anlamadı.

“Merak etmeyin, geldiği yerde daha çok var,” dedi Bayan Roberts. Xander’in dikkatini çeken ilk şey, kadının bir gece önceye göre çok daha yorgun ve gergin görüldüğüydü. Üzerinde iki kahve fincanı olan bir tepsi taşıyordu. Kahveleri büyüklerin önüne bırakıp kirli tabakları toplamaya başladı.

Xander eline bir tatlı hamuru alıp üzerine reçel sürmeye başladı. “Dün gece bir hayvan uluması duyan oldu mu?” diye sordu.

“Ben bir şey duymadım,” dedi babası. “Rüya görmüş olmalısın.”

“Hayır, hiç şansı yok,” diye karşı çıktı Xander. “Sesi kaydettim! Dinleyin.” MP3 çalarını çıkarıp bir şeyler kaydetmiş olmayı umarak çal tuşuna bastı.

Evet, kaydetmişti. İnsanın kanını donduran o tuhaf inlemenin son saniyeleri kahvaltı salonunda yankılandı.

Xena ağzındaki kocaman lokmayı aceleyle yutuverdi. “Bahse girerim, bu o tuhaf canavar!” dedi, güçlkle. Fakat Xander’in bir şey söylemesine fırsat kalmadan hafif bir inilti duyuldu. Bayan Roberts başı dönmüş gibi sendeliyordu. Yüzü kireç gibiydi. Bayan Holmes ayağa fırlayıp yanına koştuyorsa da yetişemedi. Bayan Roberts elindeki tepsiyi yere düşürdü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bayan Holmes, Bayan Roberts'ın koluna girdi. "İyi misiniz?" diye sordu.

"Lina!" dedi içeri giren beyaz saçlı ve ufak tefek bir adam. "Ne oldu sana?"

Bayan Roberts titreyen elleriyle alnını sildi. "Ben... bilmiyorum. Bilmiyorum, Nigel. Aniden başım döndü."

"Gel, seni yatağa götüreyim. Biraz uzan." Adam, Holmes ailesine döndü. "Bir dakika sürmez, hemen gelirim," dedi. Çıkarlarken Bayan Roberts'ın kulağına eğildi. "Canım, söyle bana, yine aynı şey için endişelenmiyorsun, değil mi?" dedi.

Xena ile Xander birbirlerine baktılar. Yine endişelendiği şey ne olabilirdi acaba? İki kardeş yerdeki tepsinin ya-

nına çömelip, dikkatlice kırık tabakları, bardakları toplayıp kahve ve reçel kalıntılarını peçeteyle silmeye başladılar.

Adam salona geri geldiğinde, Bayan Holmes telaşla ona baktı. “Bayan Roberts iyi mi?” diye sordu.

“İyi, iyi. Bir şeyi yok,” dedi adam aceleyle. “Endişe etmeyin. Son zamanlarda pek iyi uyuyamadı yalnızca. Biraz kestirsin, bir şeyi kalmaz.”

Rahat görünmeye çalışıyor ama sesi titriyor, diye düşündü Xena.

Bay Holmes ayağa kalktı. “Neyse, biz birazdan ayak altından çekileceğiz. Yapabileceğimiz bir şey varsa, lütfen söyleyin, çekinmeyin.” Bay Holmes ve Bayan Holmes oturma odasına geçtiler. Xena ile Xander de kasabanın kütüphanesini bulmak üzere dışarı çıktılar.

Güzel bir gündü. Serindi ama hafif bir sıcaklık da vardı. Demek ki öğleden sonra istedikleri gibi sıcak olacaktı. Ilık bir rüzgâr parktaki çimenleri savurdu. Bir gün önce Oyun’u oynarken bu parktaydılar. Tam tepelerinde bir ağaçta, kuşun biri o kadar yüksek sesle ötüp durmuştu ki, Xena’nın kulakları acımişti.

Kaldırımı doğru döndüler. O sırada kaldıkları pansiyonla, hemen yanındaki diğer pansiyonun arasında bir kulübeden sarı saçlı genç bir kadının çıktığını gördüler. Kadın, kuzenleri Kelly’nin yaşlarında gibi görünüyordu. Kelly üniversiteyi geçen sonbahar bitirmişti. Sarışın kadının elinde siyah ve büyük bir çanta vardı. Ağır olmalıydı ki kadın hafifçe yana doğru eğiliyordu. Yanında başka bir kadın daha vardı. Sohbet ediyorlardı. Diğer, daha kısa boyluydu. Saç-

ları kısa, dalgalı ve siyahtı. Sarışın olan, Xena'yla Xander'i fark etti. Koluyla arkadaşını dürterek onları gösterdi.

“Hadi Emma,” dedi, diğer siyah saçlı olanı. “Bugün yığınla işimiz var.”

Xena otomatik olarak kadını inceleyip ipuçları bulmaya çalıştı. Pembe bir bluz, sıradan bir kot pantolon, beyaz koşu ayakkabıları... Sarışın olan duraksayıp eliyle saçlarını geriye attı. Sonra tekrar sıkıca çantayı tuttu.

Xander dikkatini çantaya veriyordu. İçinde ne olabildi acaba? Kenarları sert bir maddeden yapılmıştı. Eski moda valizler gibi. Ama şekli değişikti. Neredeyse tam bir küp şeklindeydi. Siyahtı ve köşeleri metal parçalarla kaplanmıştı. *Güçlü bir kız olmalı*, diye düşündü Xander. *Acaba bu bir ipucu mu? Belki sporcu veya jimnastikçidir.*

Xena ise başka bir şey düşünüyordu. *Müzik aleti çantası olabilir mi? Bazı müzik aletlerini böyle büyük ve siyah çantalara koyarlar.* Ama bu şekle sahip hiçbir müzik aleti aklına gelmedi.

Her iki kardeş de sessizce Oyun'u oynadıklarını biliyorlardı. Birbirlerine bakıp kaşlarını havaya kaldırdılar. Bu, “pes edelim mi?” işaretiydi.

Xander kafasını sallayıp adımlarını hızlandırarak kızlara yetişti. Yüzüne en sevimli gülümsemesini yerleştirdi. Böyle gülünce gamzeleri belirginleşiyordu. Kafasını yine çok sevimli bir şekilde yana eğdi. Kızlar yavaşlayıp ona gülümsediler. Xander'le biraz konuştuktan sonra ona arkadaşça el sallayıp uzaklaştılar. Xander, Xena'nın yanına geri döndü.

“Sarışın olanın adı Emma. Esmer olan da Katy,” diye

rapor verdi Xena'ya. "Londra'dan gelen üniversite öğrencileri. Bizim gibi onlar da sonbahar tatili için gelmişler."

"Peki, o çantada ne vardı?" diye sordu Xena.

Xander omuz silkti. "Bilmem. Sordum ama bir şey söylemediler. Özel bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Bence çantada kıyafet yoktu," dedi Xena. "Çünkü fazla ağır görünüyordu. Hem şekli de ne acayıptı öyle! Arabaya koymakta zorlanır insan. O kadar köşeli ki yürürken sürekli Emma'nın bacağına çarpıyordu. Eminim o çantada bir şeyler saklıyorlar."

"Ah, hadi ama," dedi Xander homurdanarak. "Her tarafta *gizemli bir şey* olacak değil ya!"

Omuz silkme sırası şimdi Xena'daydı. Xander haklı olabilirdi belki ama böylesine eski bir valizde önemli bir şey taşınıyor olmalıydı. Yoksa Emma çantayı taşıyacak diye bu kadar zahmete girer miydi? Acaba *nereye* taşıyorlardı?

"Onları takip etsek mi?" diye sordu Xena.

"Bence planladığımız gibi kütüphaneye gitmeliyiz," dedi Xander. "Sherlock'un şu meçhul davası hakkında daha çok bilgi edinmemiz gerek."

Yoldan geçen bir kadına kütüphanenin nerede olduğunu sordular. Çok geçmeden küçük bir binanın önüne geldiler. Yukarıda BLACKSLOPE KÜTÜPHANESİ yazıyordu. Kapı aralıktı. Paspasın üzerine henüz adım atmışlardı ki, içeriden konuşmaları duymaya başladılar.

"Geri geldi, size söylüyorum!" diyordu bir adam. "Belki de hiç gitmemiştiniz!"

Ne geri gelmişti? Hem adam neden bu kadar sinirli ko-

nuşuyordu? Xander içeridekiler onları duymasın diye gıkını bile çıkarmadan kenara çekildi ve Xena'nın içeriyi gözetlemesi için bekledi.

Xena'nın kendini fark ettirmeden sağda solda gezinebilmek gibi bir yeteneği vardı. Annesi buna "Xena'nın görünmezlik pelerini" adını veriyordu. Bu, birçok durumda fayda sağlayan bir yetenektir. Özellikle de Xena'nın bazı konuşmaları dinlemesi gerektiği durumlarda.

İçerisi koyu renk ahşaptan yapılmış raflarla kaplıydı. Biraz ileride, yeşil bir masa lambasının altında KÜTÜPHANE MÜDÜRÜ yazıyordu. Xena kıvrak bir hamleyle hafifçe döndü ve bir kadının konuştuğunu duydu. "Saçmalık! Bu nasıl olabilir ki?" diyordu kadın.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi biraz önce konuşan adam. "Ama her şey eski hikâyelerde anlatıldığı gibi. Gün batımında ulumalar, evlerin çitlerini yıkmalar... Yaşlı Fred yıkılan çit direklerinden birinde bunu bulmuş. Orada öylece sarkıyormuş. Artık geceleri yataklarımızda güvende değiliz. Özellikle de benim gibi kasabanın güneyinde oturanlar güvende değiller. Çünkü asıl sorun oradan başlıyor."

Xena eğilerek içeri süzüldü. Adamı görebiliyordu. Orta yaşlı, tıknaz bir tipti. Kütüphaneciye elinde tuttuğu şeyi gösteriyordu. Pislik içinde kalmış bir tüy yumağını andırıyordu bu şey.

Adam konuşmaya devam etti. "Ayrıca kaybolan koyunum da henüz geri gelmedi," dedi.

"Ah, eminim çitlerdeki bir boşluktan çıkıp gitmiştir," diyerek karşı çıktı kütüphaneci kadın. Fakat adamın sus-

maya niyeti yoktu.

“Nereye bakmamız gerektiğini biliyorum,” dedi. “Benim çiftliğimin güneyine, malikâneye doğru gitmeliyiz. Tarih tekerrür ediyor, size söylüyorum. *Bu o Canavar!*”

“Canavar” lafını duyan Xander, istem dışı irkildi ve kapının hemen yanında sallanan zile çarptı. Zil gürültüyle sallanınca, içeridekilerin sohbeti sona erdi. Adam, Xena’yla Xander’in yanından geçip hızla kapıdan çıktı ve uzaklaştı.

Xena, kardeşine bakıp “Bravo,” diye söylendi. Sonra içeri girdi.

Masanın arkasında dikilen kadın, kumral kısa saçlı ve çok zayıftı. “Buyurun bakalım,” dedi aceleyle. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Yerel gazetelere bakıyorduk,” dedi Xander.

“Bugünkü *Blackslope Gazetesi* var elimizde,” dedi kütüphaneci, masanın üzerinde duran gazete yığınlarını işaret ederek. “Önceki haftaların gazeteleri de hemen arkasındaki raflarda duruyor,” diye ekledi.

“Affedersiniz, tam olarak ifade edemedik,” diye araya girdi Xena aceleyle. “Biz eski gazeteleri görmek istiyorduk. Yani mesela... hım... Yüz yıl öncenkileri belki?”

Kütüphaneci kadın onlara şüpheli bir bakış attı. O gazeteleri neden istediklerini sormak istiyor ama kendini tutuyor gibiydi... Xena ile Xander, İngilizlerin insanların işlerine burunlarını sokmamak konusunda Amerikalılardan dik katli olduklarını fark etmişlerdi. Bu durum şimdi onların işine yarıyordu.

“Burada tatildeyiz,” diye açıkladı Xander. “Yerel tarih-

le ilgileniyoruz. Gezeceğimiz yerlerin geçmişiyle ilgili bilgi edinmenin eğlenceli olacağını düşündük.” Gülümseyerek kadına baktı. Kadının yüz ifadesi yumuşayıverdi.

“Demek öyle! Ne kadar iyi!” dedi. Yerinden ayrılarak masanın arkasındaki raflara doğru yürüdü. “Sizin yaşınızdaki çocuklar genelde hiç...” dedi ama sonra duraksadı. “Olacak iş değil.”

“Ne oldu?” diye sordu Xena, kadının peşinden giderek.

Kütüphanecinin gözleri, sarı sarı gazete yığınlarının arasında bomboş kalmış tek bir rafa kilitlenmişti. “Çok tuhaf,” dedi kadın. Gazetelerin orada olmadıklarına inanamıyormuş gibi elini boşluğa uzattı. “Daha geçen hafta bütün *Blackslope Gazeteleri* bu raftaydı. Bundan eminim. Kendi ellerimle düzenlemiştim. Eksik bir şey olsa mutlaka fark ederdim. Fakat şimdi, bütün bir yığın kaybolmuş!”

“Kayıp mı olmuş?” diye sordu Xena. “Yani, çalınmış mı?”

Kütüphaneci cevap vermedi. “Belki birileri bizden önce onları ödünç almıştır,” dedi Xena.

Kütüphaneci başını salladı. “Hayır. Eski ve yıpranmış durumdalar. Onları dışarıya ödünç vermiyoruz.”

Kütüphanecinin canı bu kadar sikkinken soru sormak kabalık olacaktı belki ama yine de araştırmalarını yapmak zorundaydılar.

“Hangileri kayıp?” diye sordu Xena. Kütüphaneci raftaki etikete baktı. Fakat konuşamayacak kadar şaşkın görünüyordu. Xena öne doğru eğildi ve kendi gözleriyle gör-

meyi denedi. Gördüğü şey karşısında kalbi sıkıştırdı. Sessizce etiketi Xander'e de işaret etti. Xander yazan tarihi okudu. Kaybolan gazeteler ağustos ayının son haftasına, yani Sherlock Holmes'un "Canavar" olayını araştırmak için kasabaya geldiği tarihe aitlerdi.

Kütüphaneci kadın hâlâ şaşkın şaşkın boşluğa bakıyordu. Xena belli etmeden Xander'i kenara çekti. "Sence bu ne demek oluyor?" diye sordu.

"Blackslope kasabasında bir gazete hırsız mı var?" dedi Xander.

"Dalga geçmeyi bırak!" dedi Xena. Kalbi çok hızlı atıyordu. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Xander başını salladı. "Bizden başka birileri daha o hafta olanlarla ilgileniyor demek," dedi. "Ve görünüşe bakılırsa başkalarının o hafta olanları bilmesini istemiyor."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Xander boş rafı izlemekte olan kütüphanecinin yanına tekrar döndü. “Bu gazetelerin başka kopyaları var mı?” diye sordu. “Belki bir yerde online olarak bulabiliriz.”

Kütüphaneci elini raftan çekti, dikkatini topladı ve aksi bir ses tonuyla cevap verdi. “Çevrim içi mi? Tabii ki de yok. Kâğıtlar insanlara binlerce yıldır hizmet ediyorlar. Hem ayrıca, o kadar değerli bilgilerin birer ekran görüntüsüne indirgenmesini hiç mantıklı bulmuyorum. Çevrim içiymiş! Hıh!”

“Geriye kalan gazetelerden bazılarına bakabilir miyiz?” diye sordu Xander.

Kütüphaneci bir an için tereddüt etti. “Bilemiyorum,” dedi. “Madem gazeteler kayboluyor, belki de onları kilit al-

tında tutmalıyım. Bu arşivleri bir daha asla oluşturamayız.”

“Lütfen!” dedi Xander. “Söz veriyorum, çok dikkatli olacağız.”

“Tamam, öyle olsun. Ama sadece birkaç dakikalığına bakabilirsiniz. Ayrıca sizi görebileceğim bir yerde durun.”

Xena ile Xander, o haftadan önce ve sonraya ait olan gazete sayfalarının arasında gezinirken kayda değer hiçbir şeye rastlamadılar. Gazetenin dili oldukça eskiydi ve anlamakta güçlük çekiyorlardı. Ayrıca herhangi bir vahşi hayvandan veya geceleri tuhaf şeyler olduğundan bahsedilmiyordu. Xena gitmeye hazırlanıyordu. Xander ise gazetenin iç sayfalarından birindeki resme bakıyordu.

“Bu resimler muhteşem,” dedi Xander. “Cebinden bir mendil çıkarıp burnunu sildi. Gazeteler eski ve tozlu. Gözleri kaşınmaya, burnu akmaya başlamıştı.

Xena, Xander’in omzunun üzerinden eğilip sayfaya baktı. Sayfada Blackslope sokaklarından birinin resmi vardı. Başlıkta *Leydi Chimington ’in çiçek sergisi ülke çapında ziyaretçilerin ilgisini çekiyor* yazıyordu. Kıvrık bıyıklı beyefendiler ve uzun elbiseli hanımlar kol kola girmiş sokakta yürüyordu. Sokağın detayları öyle ince resmedilmişti ki Xena ile Xander buradaki dükkânlardan bazılarını sabahleyin kütüphaneye gelirken gördüklerini fark ettiler.

Evet, resimler gerçekten de muhteşemdi ama gizemli olayı çözmek için hiçbir yardımları dokunmuyordu. Xena, Xander’i hafifçe dürttü. “Hadi, Xander. Gidelim artık.” İki kardeş gülyüzle gazeteleri kütüphaneciye verip teşekkür ettiler.

Kapıdan çıkarlarken Xena, Xander'e döndü ve "Neler oluyor çok merak ediyorum," dedi. "Buraya yalnızca tatil yapmaya geldiğimizi sanıyorduk. Şimdiyse çözmemiz gereken tam üç tane gizemli olay var: Blackslope Canavarı neydi? Eğer geri geldiyse... ve bu gazeteler nereye kayboldu?"

"Yüz yıllık gazetelerin kaybolmasında gizemli bir şey var mı emin değilim," diye itiraz etti Xander. "Başlarına herhangi bir şey gelmiş olabilir. Belki de temizlikçilerden biri onları çöp sanmıştır. Ya da birisi kütüphaneden ödünç almış ve geri getirmeyi unutmuştur."

Xena başını iki yana salladı. "Hayır. Bu kasaba sırlarla dolu."

"Ne gibi sırlar?" diye sordu Xander.

"Birincisi, neden dün akşam herkes bir anda ortadan kayboldu? Sokaklar kalabalıktı. Oyunumuzu oynamak için yeterince insan görüyorduk. Sonra bir anda, etrafta hiç kimse kalmadı. Henüz karanlık bile çökmemişti ve hava da gayet güzeldi. Öyleyse bir anda nereye gitti bu insanlar? Ayrıca dün öğleden sonra bir de o tuhaf uluma sesleri başladı. O kızlar ise bize çantalarında ne olduğunu söylemediler. Kütüphanedekiler bizi görünce bir anda susuverdiler. Bayan Roberts da sürekli gergin görünüyor. Onun bir şeyler bildiğinden eminim."

"Ben aslında elindeki tepsiyi neden düşürdüğünü merak ediyorum," dedi Xander.

Xena biraz düşünüp hatırlamaya çalıştı. "Tepsiyi düşürmeden hemen önce, gece senin duyduğun sesin Cana-

var'a ait olması gerektiğini söylemiştim. Az önce de kütüphanedekiler Canavar'dan söz ediyorlardı ve gerçekten endişeli görünüyorlardı. Belki de hepsi Canavar'la ilgili bir şeyler biliyor ama bunu bir sır olarak saklıyordur.”

“Bunu neden yapınlar ki? Neden insanların bilmesini istemesinler?”

“Ben de bilmiyorum. Zaten araştırmamız gereken şey de bu. Belki bu kasabada yaşayan birisi bir işler çeviriyordur ve diğerleri de başı belaya girmesin diye onu korumaya çalışıyordur.”

“Ya da...” dedi Xander tereddüt ederek. Bu fikir bir an için aptalca görünmüştü.

“Ya da ne?” diye sordu Xena.

“Ya da belki bir çeşit şeytandır? Veya bu kasaba lanetlenmiştir ve insanlar bundan utanıyorlardır?”

Xena gülmek için kendini zor tuttu. “Öyle olduğunu sanmıyorum. Bahse girerim bu Canavar yüz yıl önce sözü edilen canavarın aynısı. Yani Sherlock'un çözülmemiş davalarından biri. Bu olayı çözmeyi ona borçluyuz.”

Xander başını salladı. Oldukça vahşi ve tehlikeli görünen bir hayvanın peşine düşme fikrinden pek hoşlanmadıysa da büyük büyük büyükbabası ünlü Sherlock'a ablası gibi o da yürekten bağlıydı. “En iyisi biraz ipucu toplayıp nereye varacağımızı görelim,” dedi sonunda.

“Öncelikle,” diye söze başladı Xena. “İnsanlar bir şey biliyor ama söylemiyorlarsa, aralarındaki konuşmaları gizlice dinlememiz gerekecek.”

“Bu senin uzmanlık alanın,” dedi Xander.

Xena başını salladı. “Ayrıca kasabanın güneyine gitmeliyiz. Bakalım o adamın yıkıldığını söylediği çitleri bulabilecek miyiz. Uluma sesleri oradan geliyor.” Eliyle orma-nı işaret etti. “Orası güney değil mi?”

“Sanırım öyle,” dedi Xander. Şu anda gün ortasıydı ve duydukları kadarıyla Canavar sadece geceleri ortaya çıkıyordu. Bu durumda gidip bakmalarında bir sakınca yoktu. En azından Xander buna inanmak istiyordu.

Şimdi kasabanın ana meydanına gelmişlerdi. Dükkânlar küçük ve beyaz boyalıydı. Duvarların üzerini ahşap kirişler çaprazlamasına kesiyordu. Anneleri bunlara “ahşap iskeletli yapılar” demişti. Hepsinin çatıları, bir örnek, kızıl-kahve kiremitlerden yapılmıştı. “Tıpkı Pamuk Prens’in kulübesi gibiler,” dedi Xena.

“Evet de, insanlar nerede?” diye sordu Xander. Bir hayalet kasabada gibiydiler. Sokakta kendilerinden başka kimse yoktu. Dükkânların bazıları kapalıydı, ki hafta ortası olduğu için bu biraz tuhaftı. Birinin kapısında SÜRESİZ OLARAK KAPALI yazıyordu. Diğerinde AİLEVİ BİR DURUM NEDENİYLE KAPALI diyordu. Başka bir dükkânın önünden geçtiler. Bunun tabelasında EMLAK ACENTESİ yazıyordu. Vitrinde satılık evlerin fotoğrafları asılıydı. Evlerle ilgili öyle tarifler yazılmıştı ki, insan bunların birer saray olduklarını düşünürdü.

Xander aniden duraksadı. “Tamam, şimdi buldum!” dedi.

“Neyi buldun?” diye sordu Xena.

“Araştırmamıza nereden başlayabileceğimizi.”

Xena etrafına bakındı. “Nereden başlayacağız?”

“Basit düşün, sevgili Holmes,” dedi Xander sırtarak.

Xena homurdandı. “O cümle sen daha doğmadan eskimişti. Söyle bakalım, neyi basit düşünecekmiz?”

Xander cevap vermek yerine sokağın karşısındaki dükânlardan birini işaret etti. “Tuttle’ın Eski Kitaplar Dükânı” diye yüksek sesle okudu. “Gerçekten çok eski kitaplar satıyorlarsa, eminim orada Canavar’la ilgili birkaç araştırma yapabiliriz!”

Karşıya geçip dükkâna girdiler. İçeride kısa boylu, topluca bir adamdan başka kimse yoktu. Arka tarafta küçük bir masanın arkasında tekerlekli sandalyede oturuyordu. Masa-daki isim levhasında HAROLD TUTTLE yazıyordu. “Günaydın!” diye seslendi adam. “Sizin için ne yapabilirim?”

“Kasabanın yerel tarihiyle ilgili kitaplara bakmak istiyorduk,” dedi Xena.

“Tamam, hemen şurada olacaklar,” dedi adam. Sandalyesinin tekerleklerini ittirerek yanlarından geçti ve karanlık bir koridora doğru ilerledi.

Xander, yanlarından geçerken adamı inceledi. Beyaz saçları seyrelmeye başlamıştı. Üzerinde siyah bir tişört ve siyah bir pantolon vardı. Tişörtte FRODO YAŞIYOR yazıyordu. Pantolonunun paçalarına gri tüyler yapışmıştı.

“Kedinizin adı ne, Bay Tuttle?” diye sordu Xander. “Gandalf, öyle değil mi?”

“Evet,” dedi adam şaşkın şaşkın ve dönüp Xander’e baktı. “Söyle bakalım, kedimin adını nereden bildin? Bir kedim olduğunu nasıl anladın? Peki ya benim adım nereden

bildin?"

"İnsanlarla ilgili tahminlerde bulunmayı seviyorum, hepsi bu," dedi Xander. "Tişörtünüzde yazan şey, *Yüzüklerin Efendisi*'nden ve pantolonunuzun üzerinde gri kedi tüyleri var. Gri Gandalf, *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki baş karakterlerden biriydi. Ben de kedinize onun adını verdiğinizi tahmin ettim. Sizin isminize gelince, masanın üzerindeki isim levhasında yazıyordu."

"Tıpkı Sherlock Holmes gibisin," dedi adam.

Xander'in gözleri parladı. "Aslında Sherlock Holmes bizim büyük büyük büyükbabamızdı!"

"Yoksa siz de mi dedektifsiniz?"

"Eh, sayılır," dedi Xena. "Xander'le birlikte Sherlock'un eski dosyalarından birini araştırıyoruz Blackslope Canavarı. Ve bence siz bu konuda çok şey biliyorsunuz, Bay Tuttle!"

ALTINCI BÖLÜM

Şimdi şaşırma sırası Xander'deydi. "Hadi canım!" dedi. "Nereden anladın bunu, Zee?"

"Basit düşün, sevgili Holmes," dedi Xena sırıtarak. "Bay Tuttle, Canavar'la ilgili bir kitap yazmış." Xena eliyle raflardan birini işaret etti. Kapları birbirinin aynı olan pek çok kitap, terk edilmiş gibi bir köşede yan yana yaslanmıştı. Hepsinin kenarında, *Canavar: Blackslope'un Yaratığı*, yazıyordu. Aşağıda büyük harflerle H. TUTTLE ismi görünüyordu.

"Başarılı bir dedektiflik işi!" dedi adam, sonra yüzü asılıverdi. "Kitaplarımı kendim bastım ama satışları çok iyi değil. Yine de gerçeği herkesin bilmesi lazım. İnsanlar bu olay hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyorlar, çünkü kor-

kuyorlar. Gerçekten de bir canavar olabileceği düşüncesinden çok korkuyorlar.”

“Peki, sizce o yıllarda yaşanan şey gerçekte neydi?” diye sordu Xena.

Bay Tuttle ellerini birbirine kavuşturup rahatça arkasına yaslandı. “Pekâla. İşte asıl hikâye,” dedi. “Gerçi hepsi kitabımda yazıyor ama sizin için özetleyeyim.

“Canavar’ın en son görüldüğü zaman 1900’lerin başıymış. Olayda en çok ismi geçen iki kişi James ve Adeline adındaki karı kocalarmış. James malikânedeki arabacı, Adeline de aşçıymış. Söylentilere göre James devasa biriymiş. Koca bir yük beygirini tek yumrukla yere serebilirmiş. Ayrıca çok kıskanç ve öfkeli bir adammış özellikle de karısı söz konusu olduğunda.

“Adeline sessiz sakin, mülayim bir kadın gibi görünmüştü. Fakat James, Adeline’nin annesinin bir cadı olduğu konusunda yeminler ediyormuş. Dediğine göre, Adeline annesinden bazı büyüler ve iksirler yapmayı öğrenmiş. James ona veya çocuklara vurursa, ertesi gün her tarafında kızarıklıklar çıkıyor, ateşi yükseliyor ve karın ağrılarından ölüyormüş.”

“Adeline, James’in yemeklerine zehir mi koyuyormuş yani?” diye hayretle sordu Xena.

Bay Tuttle, Xena’ya göz kırptı. “Kimse onu zehir koyarken yakalayamamış ama James bundan eminmiş. Neyse, konudan uzaklaşıyorum. Nerede kalmıştık? Ah, evet...”

“Anlaşılan yine bir sabah, Adeline çalışmak üzere büyük eve gelmiş. Yüzü bembeyazmış ve titriyormuş. Ja-

mes'in kendisini lanetlediğini söylemiş. Nasıl bir lanet olduğundan söz etmemiş ama çok korktuğu yüzünden belli oluyormuş. 'Ben lanetlendim,' deyip durmuş. Kimse onu böyle bir şey olmadığına ikna edememiş. Ve tam da o gece, Canavar ilk saldırısını gerçekleştirmiş. Malikânenin yakınlarında çiftçinin biri, koyunlarından birinin parçalara ayrıldığını görmüş. Kana susamış bir yaratık tarafından öldürülmüş gibiymiş."

"İğrenç!" dedi Xander ürpererek.

"O geceden bir gece sonra, bardan dönen genç bir adam, kocaman ve tüylü bir yaratık tarafından kovalanmış. Adamcağız, yaratığın devasa pençeleri ve dişleri vardı diye yeminler edip durmuş. Bir sonraki gece, başka bir çiftçinin tavuk kümesine saldırılmış. Tavukların hepsi paramparça edilmiş. Bütün bu olaylar malikâneye yakın yerlerde yaşanmış. İnanişâ göre, Canavar asıl kurbanına adım adım yaklaşıyormuş. Sonra da James'le Adeline'nin yatak odalarının camında görülmüş. Ahırların arka tarafına inşa edilmiş bir odada yaşıyorlarmış. Bundan iki gün sonra da..." Bay Tuttle çok önemli bir şey söyleyecekmiş gibi duraksadı. "Adeline kaybolmuş ve onu bir daha gören olmamış."

"Sherlock'un notlarında lanetle ilgili hiçbir şey yazmıyordu," dedi Xena.

Bay Tuttle burnunu çekti. "Muhteşem dedektif o kadar da muhteşem değildi, belki de..." dedi. "Laneti hiç duymamış olabilir. Ne de olsa olayı çözemedi."

Xena, bu hakaret karşısında biraz sinirlendi. "Her neyse," dedi. "Cadı olması gereken kişinin Adeline olduğu-

nu sanıyordum, James değil. James, Adeline'yi nasıl lanetleyeceğini nereden bilecekmış ki?"

Bay Tuttle öne doğru eğildi. "Evet, bu ilginç bir soru. Elbette emin olamayız ama benim bir teorim var. O yaz kasabaya bir sirk gelmişti. Sirklerde falcılar ve bunun gibi insanlar olur. Hatta sirk çalışanları kamplarını malikânenin topraklarına kurmuşlardı. Bana kalırsa James, lanetle ilgili yarım almak için o sirkten birilerini buldu."

"Hım..." dedi Xena. Hiç ikna olmamıştı.

"İsterseniz inanmayın," dedi Bay Tuttle. "Ama aklınız varsa dikkatli olursunuz. Çünkü Canavar geri geldi!"

YEDİNCİ BÖLÜM

Xander canavar diye bir şeyin olduğuna *inanmasa da* ensesindeki tüylerin havaya dikildiğini hissetti. Xena da şaşkınlıktan ağzını beş karış açmıştı. Bay Tuttle bunu çok inandırıcı bir şekilde söylemişti.

“Geri geldiğini nereden biliyorsunuz?” diye sordu Xander huzursuzca.

“Etrafta bunu gösteren pek çok şey var. Geceleyin yan-kılanan uluma seslerini siz de duymuşsunuzdur. Sesler başlayalı neredeyse bir haftayı geçti. Dün gece de bir şeyler bir çiftçinin çitlerini kırmış ve koyunlarından birini götürmüş. Çiftçi geride yalnızca kanlı tüy yumakları bulmuş. Tıpkı yüz sene önce olduğu gibi. Tarih tekrar ediyor.”

Xander’in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Fakat herhangi

bir şey sormasına fırsat kalmadan dükkân kapısının zili çingirdadı. Bay Tuttle gelen müşteriyle ilgilenmek üzere uzaklaştı.

Xander, Bay Tuttle'ın duymaması için Xena'ya dönüp yavaşıca fısıldadı. "Ne düşünüyorsun?"

"Bunlara inanmıyorum," dedi Xena. Bazen gerçekten de çok inatçı biri olabiliyordu. "Bu gariplikleri yapan şeyin, serserinin biri olmadığını nereden biliyoruz? Yani bir avuç sokak çocuğu, mesela... Kasaba hayatından sıkılmış birkaç sokak çocuğu sırf eğlence olsun diye sağda solda çitleri yıkıyor, insanları huzursuz ediyor olabilir Ya da belki etrafta vahşi bir..."

Xena sözünü bitirmedi ama Xander ne söyleyeceğini anlamıştı. Kesin "vahşi bir hayvan" diyecekti.

Xander bunu umursamıyormuş gibi davranarak konuşmaya devam etti. "Nasıl bir yaratık olursa olsun, tıpkı Sherlock'un notlarındaki hayvana benziyor," dedi.

"Aynen öyle," dedi Xena. "İşte bu yüzden bunu yapmanın kim veya ne olduğunu bulmak zorundayız. Olanlara bir son verebiliriz. Eminim *o da* böyle yapmamızı isterdi."

Kimin böyle yapmalarını isteyeceğini açıkça söylemesine gerek yoktu. Xander artık itiraz edemezdi. Muhteşem Holmes'un soyundan gelmek gerçekten gurur verciydi ama çözülmemiş davalar defterine sahip olmak da büyük bir sorumluluktaki.

Xena, Bay Tuttle'ın yazdığı kitabın bir kopyasını raf-tan alıp sayfalara göz atmaya başladı. Xander de öne doğru eğilerek takip etti.

“Şu kim?” diye sordu. Siyah beyaz bir fotoğrafı işaret ediyordu. Fotoğrafta zayıf suratlı, boğazlı elbise giymiş bir kadın görünüyordu. Xena parmağını sayfanın aşağısında gezdirerek yazan ismi buldu. “Adeline Daniels,” diye okudu.

Xander gözlerini Xena'ya çevirdi. “Malikânedeki aşçı!” dedi.

Xena, Xander'in kafasını kurcalayan bir şeyler olduğunu anladı. “Sorun ne?” diye sordu.

“Bu kadın tanıdık geliyor. Acaba...”

O sırada ikisinin ortak kullandıkları cep telefonu çalmaya başladı. Xander telefonu çıkarıp umutsuzca ekrana baktı. Bu da annesinin getirdiği son moda telefonlardan biriydi. Her yerden çekebilmek gibi bir özelliği vardı. Ayrıca mükemmel fotoğraf ve video kaydı yapabiliyordu. Fakat tek sorun, Xander'in telefonu nasıl açacağını henüz keşfetmemiş olmasıydı.

“Ver şunu bana,” dedi Xena, telefonu Xander'den alıp bir tuşa basarak: “Alo? Ah, merhaba, anne. Tamam. Birazdan orada oluruz.”

Telefonu kapattı. “Dönmemiz gerek,” dedi.

Dükkândan çıktıkları sırada Bay Tuttle arkalarından seslendi. “Dikkatli olun! Canavar dışarıda bir yerlerde!”

“Oluruz,” diye seslendi Xena da. “Teşekkürler.”

Sokağa çıkıp yürümeye başladılar. “Sence Bay Tuttle doğru söylüyor olabilir mi?” diye sordu Xander. Bay Tuttle'ın anlattığı o canavar gözünde canlanınca içinde bir ürperti hissetti. “Sence Canavar gerçekten de bir çeşit şeytan mı? Gerçekten de geri gelmiş olabilir mi?”

“Tabii ki hayır,” dedi Xena. “Bu imkânsız.”

Doğru, dedi Xander kendi kendine. Şeytan diye bir şey yoktu. Ama bu kez Xena yeterince ikna edici konuşmamıştı. Dışarıda bir yerlerde o korkunç sesleri çıkaran *bir şey olmalıydı*. “Peki öyleyse, Bay Tuttle’ın anlattığı onca benzerliği nasıl açıklıyorsun?”

Xena kaşlarını çattı. “Açıklayamıyorum. Yani şimdilik.”

O zaman nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? diye sormak istedi Xander ama şeytan gibi canavarlardan ne kadar korktuğunu ablasına belli etmek istemiyordu. “Hey, şuna bak,” dedi emlakçının penceresini göstererek. “Annemin gitmek istediği müzayedeye ilgili bir ilan. ‘Antikalar, aile yadigârı eşyalar, eşsiz malzemeler,’” diye yüksek sesle okudu Xander.

“Bak, eski tablolar da var,” dedi Xena.

“Ve bir de ‘on sekizinci yüzyıldan kalma tuvalet masası,’” dedi Xander. “Ne? Eski bir tuvalet mi satıyorlar yani?”

O sırada arkalarından bir kahkaha koptu. Dönüp baktılar. Xander’in yaşlarında, kumral saçlı, üzerinde futbol forması olan bir çocuk kaldırımında dikilmiş onları izliyordu. “Tuvalet masası bir çeşit çekmeceli dolaptır. Bilirsiniz, çekmecelerin içine eşyalar konulur,” diye açıkladı çocuk.

“Tamam, şimdi oldu,” dedi Xander. “Bizim oralarda ona şifonyer derler; tuvalet masasının kibarcası.”

“Sizin oralar neresi?” diye sordu çocuk. “Amerika herhalde?”

Xena ile Xander başlarını salladılar.

“Benim adım Trevor,” diye kendini tanıttı çocuk. “Siz de Xena ile Xander olmalısınız.”

“Nereden bildin?” diye sordu Xena.

“Kaldığınız pansiyonun sahibi benim büyükannemle büyükbabam,” dedi Trevor. “Geldiğiniz gece ben bir arkadaşımda kalıyordum. Büyükannem sizden bu sabah bahsetti.”

“Büyükannenlerle mi yaşıyorsun?” diye sordu Xander.

Çocuk başını salladı. “Annemle babam iş için sürekli seyahat etmek zorundalar. Benim düzenli bir yerde yaşamamı istediler. Ben de büyükannemlerle kalıyorum. Blackslope’u seviyorum aslında. Ama asıl istediğim şey Avustralya’ya gitmek. Oraya hiç gittiniz mi?” Xena ile Xander başlarını iki yana salladılar. “Neyse, işte ben Orta Avustralya’ya, yani taşraya gitmek istiyorum. Amacım doğa bilimcisi olmak. Oradaki kanguruları, dingoları incelemek istiyorum. Ve bir de didgeridoo çalmayı öğrenmek istiyorum.”

“Ne çalmayı?” diye sordu Xander, konudan konuya atlayan çocuk yüzünden sersemlemiş bir halde.

“Didgeridoo,” dedi Trevor. “Avustralya’ya özgü bir müzik aleti. Üfleyerek çalınıyor. Uzun, tahta bir çubuk gibi ve gerçekten muhteşem bir ses çıkarıyor.”

“Doğa bilimci olmak istiyorsan, buradaki yaban hayatıyla ilgili birçok şey biliyorsundur herhalde, öyle değil mi?” diye sordu Xena.

“Evet, tabii ki biliyorum,” diye omuz silkti çocuk. “Gerçi buralarda çok yabani bir şey yok. Sadece tavşanlar, tilkiler ve...”

“Peki ya Blackslope Canavarı?” diye sordu Xena. “Dün geceki ulumayı sen de duydun mu?”

Trevor bir anda susuverdi. Tıpkı aniden kapatılan bir televizyon gibi... Bir süre ağzı açık öylece bakakaldı, sonra kendini toparlamaya çalıştı.

Öksürerek boğazını temizledi. “Ne zaman uluma sesi duydunuz?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi Xena. “Ne saçma bir soru bu. Üç kere duyduk, öyle değil mi, Xander?”

Xander başını salladı. “Dün alacakaranlıkta iki kere duyduk. Sonra gece yarısı bir kez daha duydum. Beni uyumdan uyandırdı.”

“Duyduğunuz şeyin ne olduğunu bilmiyorum,” dedi Trevor. “Ama dikkatli olsanız iyi edersiniz.”

“Ne için dikkatli olalım?” diye sordu Xander. Fakat Trevor aceleyle arkasını dönüp uzaklaştı.

“Canavar’ın peşine düşmemizi istemiyor,” dedi Xena. “Neden acaba?” Kaşlarını çattı.

“Belki de haklıdır,” dedi Xander.

Xena bunu söylemek istemiyordu ama kendini tutamadı. “Xander orada tehlikeli hiçbir şey yok. Küçük bir çocuğun söylediklerine mi inanacaksın?”

“Nereden biliyorsun?” diye öfkeyle karşı çıktı Xander. “Her neyse. Korktuğum falan yok!”

“Korkmuyorsun demek?”

“Hem de hiç!” Aslında Canavar’ın düşüncesi bile koşa koşa Londra’ya kaçmak istemesine yetiyordu ama bunu ablasına itiraf etmeye hazır değildi.

“Ah, hadi ama,” dedi Xena, kardeşine sinirlenmiş gibi. “Küçükken o rakun seni ısırdığından beri vahşi hayvanlardan korkarsın.”

“Tabii, sonuçta korkutucu bir ısırıktı. Sonra bir sürü iğne olmak zorunda kalmıştım. Çok canım yanmıştı. Hem boş versene, *sen de* küçük ve kapalı yerlerde kalmaktan korkuyorsun!”

“Bunun konumuzla ne alakası var? Vahşi hayvanlardan korkan sensin ve çok yakında onlardan birinin peşine düşmek zorunda kalabiliriz.”

“Hayır, hayvan korkumu aştım ben,” dedi Xander. Xena, inanmıyormuş gibi gözlerini devirdi. Xander o kadar öfkelenmişti ki, düşünmeden ağzından şu sözleri savurdu: “Tamam, öyle olsun! Birlikte ormana gidip Canavar'ı arayacağız. Bahse girerim onu senden önce bulacağım!”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Pansiyona dönüp kapıyı açtıklarında, babaları onları bekliyordu. “İşte buradasınız!” dedi. “Tam zamanında geldiniz. Beraberliği bozmanız için size ihtiyacımız var.”

“Beraberlik mi?” diye sordu Xander. “Ne beraberliği?”

“Anneniz malikânedeki müzayedenin ön izlemesini görmeye gitmek istiyor.”

“Ön izleme mi? O nedir?” diye sordu Xena.

“Satışa çıkacak eşyaların bir ya da iki gün önceden sergilenmesidir,” diye açıkladı anneleri. “Böylece gidip ne var ne yok diye inceleyebilir, neyi almak isteyeceğinizi ve kaç para harcama yapacağınızı düşünebilirsiniz.”

Xena ile Xander suratlarını asıp homurdandılar. Sözü babaları devraldı. “Bense doğa yürüyüşüne çıkmak istiyoy-

rum,” dedi. “Aldığım yeni botları denemem gerek. Biz de kararı size bırakalım dedik.”

“Yürüyüş!” dedi Xander ile Xena aynı anda. Anneleri güldü. “Pekâlâ. Yenilgiyi kabul ediyorum. Ne tarafa yürüylim?”

Xander cesurca atıldı. “Güneye yürüyelim!” Meydan okur gibi Xena’ya sırttı. Korkmadığını ablasına ispatlayacaktı. Hem ipucu bulmak için iyi bir fırsattı.

“Neden güneye?” diye sordu babaları.

“Orman o tarafta çünkü, öyle değil mi?” dedi Xander. Babaları başını salladı. “Tamam işte,” dedi Xander. “Siz de vahşi doğayı görmek istemez misiniz?”

“Vahşi doğa ve sen?” dedi anneleri şaşırarak. “Öyle olsun. Londra’yı daha çok seversiniz sanıyordum.”

“Evet, seviyoruz,” dedi Xena. “Hem de çok seviyoruz. Sadece kırlarda dolaşmak zevkli olabilir.”

“Pekâlâ,” dedi anneleri. “Piknik sepeti hazırlayalım. Böylece bütün gün keşif yapabiliriz.”

“Gideceğimiz yerde çok enteresan şeyler var,” dedi Xena, turist rehberini okurken.

Xander ise gözlerini arabanın ön camına dikmiş karşıya bakıyor, bir yandan da ablasının okuduklarını dinliyordu. Xander arabada giderken kitap okumaya çalışırsa midesi bulanır ve durmak zorunda kalırlardı. “Ne gibi enteresan şeyler?” diye sordu ablasına.

“Eski bir tapınak kalıntısı ya da kayaların oluşturduğu

tuhaf şekiller... Bunun gibi şeyler işte.”

Xander başını salladı. Gözleri hâlâ camda, dışarıya bakıyordu. O sırada kırların üzerinde ilerleyen kocaman beyaz bir şekil gördü. “O da ne?” diye sordu.

“Hey!” diye bağırdı Xena heyecanla. “Kocaman bir koyun sürüsü. Şuradaki de sürüyü güden çoban köpeği! Bu köpekleri hep görmek istemişimdir!”

Babaları arabayı durdurdu. Bir süre bekleyip, siyah-beyaz köpeğin ustaca manevralarla, sürüyü dar bir geçitten geçirip başka bir çayırılığa götürmesini izlediler. Çoban yollarından geçerken onlara selam vermek için el salladı. Kısa bir süre içinde sürü, alçak bir tepenin ardına doğru giderek gözden kayboldu. Babaları arabayı tekrar çalıştırdı ve yola devam ettiler.

Bir süre daha ilerledikten sonra, arabadan indiler. Üzeri yosun tutmuş büyük kayalardan geçtiler. Rehberde yazan bilgiye göre, bu kayalar antik bir Druid tapınağının temel taşlarıydılar. Harabelerin üzerine tünelerle piknik sepetinde getirdikleri yiyecekleri yediler. Sonra keşfe devam ettiler.

Fakat Xander ile Xena, yol boyunca sürekli Canavar'ı düşündüler. Tapınağı çevreleyen koca kayalara tırmanırken Xena'nın aklından şunlar geçiyordu: *Acaba Sherlock'un defterinde çizili olan o tuhaf ayak izi nasıl bir hayvana aitti? Gözlerini yere dikip sürekli bir ayak izi görmeyi bekledi. Bir tüy yumağı ya da kırık bir dal... Dikkat çekici herhangi bir şey.*

Xander de düşünüyordu: *Gerçek bir canavarla karşı-*

laşmadan bu davayı çözmenin bir yolu olmalı. Gözleriyle en tepedeki kayadan en aşağıdakine kadar bütün kayaları inceledi. Belki de kocaman, kahverengi bir yaratığı uzaktan görmeyi bekliyordu. Korkunç bir şeye doğru yaklaştıklarını hissetmeden edemiyordu. Kıpırdayan her gölge onu ürkütüyordu. Hatta şahinin biri gökyüzünde uçarken acı acı bağırınca, Xander o kadar korkmuştu ki neredeyse kayadan aşağı yuvarlanacaktı.

“Ben bayağı yorulmuşum,” dedi anneleri, günün sonunda arabaya binerlerken. “Pansiyona dönünce Bayan Roberts’ın kahvesi var mı bir bakalım. Çay da idare eder ama...”

Xander biraz olsun rahatlamıştı. Canavar’la karşı karşıya gelmek zorunda kalmamıştı. En azından bugün için...

“Ama anne,” dedi Xena. “Ormana gidebileceğimizi söylemiştin. Bugün hiç vahşi bir hayvan görmedik ki.” Xander içinden homurdandı: *Sussana!*

“Tişörtüne düşen o örümcek yeterince vahşiydi, Xena,” dedi babaları, direksiyonu kırıp virajı alırken. “Gerçi hanginiz daha vahşiydi bilmiyorum. Sen mi, örümcek mi? Ne zamandır öyle zıpladığını görmemiştim.”

Örümceğin bacaklarını ensesinde hissederken Xena gerçekten de komik davranışlar sergilemiş olmalıydı. Xander’in vahşi hayvanlardan korkmasıyla ilgili herhangi bir şaka yapacak olursa, Xander de bu anı hatırlayıp ağzının payını verecekti. En azından o, küçük ve zararsız bir örümcek yüzünden havaya sıçramıyordu.

“Ormana gidecektik,” diye tekrar etti Xena. Söz ver-

miştiniz.”

“Hayır, söz vermedik,” dedi babaları.

Bazen babam hiç de adil davranmıyor, diye düşündü Xena. Üstelik müzayedenin ön izlemesine gitmek yerine doğa yürüyüşüne gitmek konusunda onun tarafını tutmuştuk!

“Zaten çok yorulduk,” dedi anneleri. “Yarın yine gezmeye bol bol zamanımız olacak. Sabahtan, bir yürüyüş turuna katılıp kasabanın yerel güzelliklerini göreceğiz. Kulağa hoş geliyor mu?”

Xander ile Xena birbirlerine baktılar. *Sıkıcı geliyor, diye düşündükleri gözlerinden okunuyordu. Üstelik şimdi tam da ormanın kenarından geçiyorlardı. Gerçekten burarlarda yaşayan ve uluyan bir Canavar varsa, mutlaka ağaçların gölgelerinde saklanıyordur, diye düşündü Xander. Yoksa insanlar onu görürdü, öyle değil mi?*

Gökyüzünde birkaç bulut toplanmış, rengârenk ışıklar oluşturarak ince ince dizilmişti. “Ah, ne kadar güzel!” dedi anneleri. “Biraz durabilir miyiz? Fotoğrafını çekmek istiyorum. Az önce yanından geçtiğimiz malikâne bu ışıkta çok hoş görünüyor ve bulutlar da muhteşem.”

“Pansiyona dönmek için sabırsızlandığımı sanıyordum,” dedi babaları. Arabayı yavaşlatıp dörtlüleri yaktı.

“Evet, sabırsızlanıyordum. Ama şu bulutlara baksana! Sadece bir dakika sürecek.”

Hep birlikte arabadan indiler. Bayan Holmes kollarını yol kenarındaki çitlere yaslayarak art arda fotoğraf çekmeye başladı. “Birkaç dakika bekleyelim, bulutlar biraz şekil değiştirsin,” dedi. “Burası çok huzurlu.”

“Ben de bir fotoğraf çekebilir miyim?” diye sordu Xander. Annesi makineyi Xander’e verdi. Xander makineyi gökyüzüne doğrulttu. Kontrast yaratabilmek için öndeki karanlık ağaçları da çerçeveye aldı. *Güzel*, diye düşündü ve değişik bir açı yakalamak için geriye doğru birkaç adım attı.

Xena beline kadar gelen çitin üzerinden atlayıp diğer tarafa geçti. Çok kolay olmuştu, çünkü okuldaki beden eğitimi öğretmeni onlara yarış engelleriyle egzersizler yaptırmıştı. Diğer tarafa geçince arkasını dönüp Xander’e seslendi. “Geliyor musun?” Xander başını iki yana salladı. “Nasıl sa annemle babam burada,” diye hatırlattı Xena. “Çok uzağa gitmeyiz.”

“Hayır, fotoğraf çekiyorum,” dedi Xander.

“Öf, tamam,” dedi Xena. Uzaklaşırken Xander’in duyabileceği bir şekilde, “Bebek işte, ne olacak!” diye söylendi.

Önce biraz yürüdü. Sonra biraz daha yürüdü. Gitgide ailesinden uzaklaşıyordu. Ama arabayı hâlâ net bir şekilde görüyor ve onları rahatlıkla duyuyordu. Gerçi yoldan bakıldığında bu kadar sık bir orman gibi görünmemişti ama aslında çok fazla ağaç vardı ve gerçekten de karanlıktı. Saklanmak için iyi bir yerdi. Çok büyük bir şey bile burada gözlerden uzakta kalmayı başarabilirdi. Çitleri kırabilecek kadar güçlü, keskin pençeli ve çok büyük bir şey belki de. Xena bir ses duydu ve irkildi. Fakat yalnızca ağaca tırmanan küçük bir sincaptı.

Dönüp gitmek üzereyken, gözüne bir şey takıldı. Ağaçlardan birinde kırık bir dal vardı. Dalın yüksekliği Xe-

na'nın başının biraz üzerindeydi. Xena neredeyse annesi kadar uzundu. Bu durumda bu dalı kıracak kadar güçlü bir şekilde çarpan her neyse ya da kimse bir erkek boyunda olmalıydı. *Belki de bir erkektir*, dedi Xena, kendi kendine.

Kırığı biraz daha inceledi. Yeni kırılmış gibi görünüyordu. Dalın ucundaki kıymıklar hâlâ sivri ve keskindi. Demek ki rüzgâr veya yağmur tarafından aşınması için yeterince zaman geçmemişti. Biraz ileride başka bir kırık dal daha gördü.

Yere baktı. Evet, yerde bir iz görünüyordu. Çömelip yakından baktı. Acaba bir ayak izi olabilir miydi? Uzunluğu tam bir ayak izi kadardı ama genişliği daha fazlaydı. Hemen ucundaki şeyler çukurluklar mı, yoksa parmak izleri miydi? Ağaçların arası çok karanlık olduğu için net göremiyordu.

Ayağa kalktı. "Xander!" diye seslendi. "Biraz buraya gelebilir misin?"

Xander birkaç dakika sonra dalların arasından göründü. "Yanında *bir bebek* istediğinden emin misin?" dedi.

"Özür dilerim," dedi Xena. "Öyle demek istememiştim. Affedersin."

"Boş ver, ne oldu?" diye sordu Xander. Omzunun arkasından yola doğru baktı. Buraya gelmek gerçekten cesaret istemişti ama sonunda kendisini ablasına ispat etmeyi başarmıştı. Mesele her neyse, öğrenip arabaya dönmek için sabırsızlanıyordu. Az sonra güneş biraz daha batacaktı.

Xena yeri işaret etti. Xander ellerini dizlerine yaslayarak çömeldi. "Hım..." dedi. Parlak fotoğraf makinesini ce-

binden çıkardı.

“İyi fikir!” dedi Xena heyecanla makineye uzanarak. Makinenin flaşı ayak izini ya da her ne ise onu aydınlatacaktı.

Xander makineyi kendine doğru çekti. “Hayatta sana vermem. Fikir benden çıktı,” dedi. Zaten Xena’nın umurunda değildi. Önemli olan fotoğrafı kimin çekeceği değildi. İtiraz etmeden kenara çekildi.

Xander fotoğrafı çekti. Flaş ışığı bir an için her tarafı aydınlattı. Xander emin olmak için birkaç kez daha çekti. “Xena!” Babaları sesleniyordu. “Xander!”

“Geliyoruz!” diye bağırıldılar birlikte ve arabaya doğru koşmaya başladılar. Xander aniden durunca Xena ona arkadan çarptı.”

“Dikkat etsene!” dedi Xena ama Xander elini kaldırmış, ona çiti işaret ediyordu.

“Bak,” dedi. Çitin bir bölümündeki ahşaplar yeniydi ve hemen altında kereste tozları birikmişti. “Biri burayı yeni tamir etmiş,” dedi Xander. “Çitin kırıldığı yer burası olmalı!”

“Aman sen de!” dedi Xena. “Hadi arabaya.”

“Nerede kaldınız?” diye seslendi babaları. Sabırsızlanmaya başlıyordu. Xander makineyi çıkarıp çabucak çitin fotoğrafını çekti. Sonra koşarak arabaya döndüler.

Yolda giderlerken anneleri arkasına baktı. “İstedığınız fotoğrafları çektiniz mi?” diye sordu.

“Bir dakika lütfen,” dedi Xena, en son çektikleri fotoğrafları açarken. Sonra çaktırmadan Xander’i dürttü. “Bu-

nu görmem lazım!” diye fısıldadı.

“Olmaz,” dedi Xander. “Midem bulanır.”

“Ah, evet,” dedi Xena.

“Söylesene, neymiş?” diye sordu Xander meraklanarak. Xena gözlerini fotoğraftan ayıramıyordu.

“Ayak izi...” dedi Xena, heyecandan sessizce fısıldayarak. “Kocaman bir ayak izi... Ve sadece dört parmağı var; tıpkı defterde olduğu gibi!”

Xander güçlkle yutkundu. Nefesi kesilecek gibi oldu. “Yani... Yani o zaman, *Canavar gerçek!*”

Xena başını salladı. Onun için heyecan verici bir andı. Fakat Xander korkuyla karışık bir heyecan duyuyordu, öyle ki midesi bulanmaya başlamıştı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Anneleri fotoğraf makinesini almak için elini arkaya doğru uzattı. “Çektiğimiz bulut fotoğraflarına bakmak istiyorum,” dedi.

“Bir dakika daha lütfen, anne,” dedi Xena. Bir önceki fotoğrafı açtı. Bu seferki görüntü daha netti. Artık hiç şüphesi kalmamıştı. Tek parmağı eksik, geniş, düz tabanlı bir ayak iziydi bu. Diğer fotoğrafta da yeni tamir edilmiş çit görünüyordu. Makineyi kapatıp annesine verdi.

“Güzel bir şeyler çekebilmiş miyiz?” diye sordu babaları. Anne ve babaları çektikleri fotoğraflar hakkında kendi aralarında konuşmaya başladılar. Xander ile Xena da birbirlerine yaklaşır keşfettikleri bu yeni delili konuştular.

“Ayak izi Sherlock’un defterinde çizdiği şekil gibiydi,”

dedi Xena. “Ayrıca ağaçtaki kırık dal da bayağı yüksekteydi. Sanki çok uzun boylu bir şey tarafından kırılmış gibi.”

Xander gözlerini kapatıp Sherlock’un çizdiği o ürkütücü yaratığı hayal etti. Yüksekteki dalı kıracak kadar uzun boylu bir yaratık düşündü. “Evet,” dedi, “bu kesinlikle o Canavar olmalı.”

“Büyük bir yaratık olduğu kesin,” diye kabul etti Xena isteksizce.

Xander içindeki korkuyu bastırmaya çalışarak güçlkle yutkundu. Sherlock’un soyundan geliyordu ve bu davayı çözmeyi gerçekten çok istiyordu. Şimdi vazgeçemezdi. Belki ihtiyacı olan şey Xena gibi biraz şüpheli olmak, Canavar diye bir şeyin var olduğuna inanmamaktı. “Pekâlâ,” dedi, hissettiğinden daha sakin görünmeye çalışarak. “Şimdi bir sonraki adımımızı düşünmek zorundayız.”

Yolun geri kalanında konuşmadılar. İkisi de ne yapacaklarını düşünmeye dalmıştı.

Kütüphanede birçok ilginç kitap var, diye düşündü Xander. *Kesinlikle oraya bir kez daha gitmeliyiz.*

Xena ise başka bir şey düşünüyordu: *Tekrar ormana gitmek için sabırsızlanıyorum! Bakalım daha neler bulacağız.*

Arabayı pansiyonun önüne park ederlerken, Bayan Roberts kapıya çıktı. Ellerini önlüğüne silerek seslendi. “Akşam yemeğine oturmak üzereydik. Bize katılmak ister misiniz?”

“Çok nazıksınız,” dedi anneleri. “Biz de açlıktan ölüyordük.”

Bayan Roberts yine sandviçler hazırlamıştı. “Taşrada

eski moda tarzda yaşarız. En büyük öğünümüzü öğlen yeriz. Akşamüstü çay içeriz. Akşamları da kimse çok acıkmadığı için sandviçle geçiştiririz.”

Ailece masaya oturup sandviçlerini yediler. Bayan ve Bay Roberts'ın gözleri sürekli kapıda ya da duvardaki saatteydi.

Amerika'da yedikleri sandviçler fıstık ezmeli, jöleli ya da ton balıklı olurdu. Bu sandviçler ise tadına bakılacak bir sürü yeni şeyle doluydu: Yumurta ve zeytin, salatalık dilimleri, esmer ekmeğe sürülmüş bol miktarda tereyağı ve Bayan Roberts'ın “su teresi” dediği incecik yeşillikler. Hepsinin tadına baktılar. Xander yumurtalı ve zeytinli sandviçi pek sevmedi ama diğerleri çok güzeldi. Xena ise hepsinden bir parça yedi.

“Çok lezzetliler,” dedi anneleri.

Bayan Roberts'ın yanakları kızardı. “Sanırım aşıcılık kanımda var,” dedi mahcup şekilde gülümseyerek.

Aniden arka kapı açıldı ve büyük bir gürültüyle tekrar kapandı. Bayan Roberts dişlerini sıkarak kapıya baktı. *Bir şeye mi kızgın acaba*, diye düşündü Xena.

Trevor salona girdi. “Affedersiniz, geciktim,” diye mırıldandı sandalyeye otururken.

“Genç adam,” diye söze girdi Bay Roberts. “Kuralları biliyorsun. Hava kararmadan evde oluyoruz.”

“Güneş daha yeni batıyor!” diye itiraz etti Trevor.

Bu durum Xena'ya biraz tuhaf göründü. Blackslope sessiz sakin, huzur dolu bir kasabaydı. Xander'in yaşındaki bir çocuğun eve neden o kadar erken dönmesi gerekiyordu

ki? Roberts'lar aşırı korumacı büyükler miydi? Yoksa Cavanaugh'ın etrafta dolaştığını bildikleri için mi bu kadar endişeleniyorlardı?

Trevor başını hiç kaldırmadan bir sürü sandviç yedi. Birkaç dakika içinde tabağını öne itip arkasına yaslandı. "Bu gece Ian'ın evinde kalabilir miyim?" diye sordu.

"Hayatta olmaz," dedi büyükannesi.

"Kuralları biliyorsun," diye tekrar etti büyükbabası.

"Kiraladığım araba kapının önünde duruyor," diye araya girdi Bay Holmes. "İsterse Trevor'u arkadaşının evine bırakabilirim."

Trevor'un sevinçten gözleri parladı. "Çok teşekkürler!" dedi. Ama Bayan Roberts buna izin vermeyecekti. "Çok naziksiniz ama Trevor'un bu gece evde kalması gerekiyor," dedi. Trevor öfkeyle yutkundu ve hışımla salondan çıkıp gitti.

"Siz onun kusuruna bakmayın," dedi Bayan Roberts.

Xena'nın annesi gülümsedi ve "Ah, çocuklar işte! Siz ikiniz gidip biraz dinlenin, Bayan Roberts. Bulaşıkları biz kaldırırız," dedi.

Mutfak toparlandıktan sonra Xander ile Xena oturma odasında kâğıt oynamaya başladılar. Aslında gizemli olayla ilgili biraz daha çalışmak için sabırsızlanıyorlardı.

"Bahse girerim Trevor bu akşam bir şey yüzünden cezalı," dedi Xander.

"Olabilir," dedi Xena. Bay ve Bayan Roberts'ın öfkeli hallerinin en mantıklı açıklaması buydu aslında. Ama Xena

yine de ikna olmamıştı. Çünkü yaşlı çift, öfkeli olmaktan çok, endişeli görünüyorlardı.

Anneleri kapının arasından kafasını uzatarak, “Biz yatmaya gidiyoruz,” dedi. “Bugün bizi çok yordunuz, sizi yaramazlar! Siz de çok geç yatmayın, tamam mı?”

“Tamam,” dedi Xander.

“İyi geceler,” diye seslendi Xena.

Annelerinin üst kata çıktıklarından emin olduktan sonra Xander derin bir nefes aldı. “Nihayet!” dedi. “Şimdi topladığımız delilleri bir araya getirip inceleyebiliriz.” Cebinden bir tüy yumağı çıkardı.

“Aha!” dedi Xena, tüy yumağını Xander’in elinden kaparak. “Bunu nereden buldun? Niye daha önce göstermedin?”

“Kütüphanedeki adam yumağı cebine koyarken bir kısmını yere düşürdü. Ben de hemen kaptım,” dedi Xander, kibirli bir şekilde gülümseyerek. “Hem herkesin ortasında çıkıp gösterecek değildim ya!” Aslında bu küçük buluşunu bir süre saklayarak ablasını etkilemeye çalışmıştı ve başarmıştı da.

Xena başını yana eğmiş, dikkatlice tüy yumağını inceliyordu. Bir tuhafılık vardı ama neydi? Sonra ne olduğunu anladı. “Baksana, Xander,” dedi. “Kan kuruduğu zaman kahverengi oluyor. Fakat bu tüyler hâlâ kıpkırmızı. Hem de bu sabah bulunmuş olmasına rağmen...”

“Yani?” dedi Xander kaşlarını havaya kaldırarak.

“Yani belki de gerçek kan değildir. Gerçek olsa şimdiye kadar kahverengi olmaz mıydı?”

“Koyun kanının insan kanı gibi kuruduğunu nereden biliyorsun? Belki koyun kanı kuruyunca kahverengi olmu-yordur,” dedi Xander.

Arkalarından gelen bir sesle kafalarını kaldırdılar. Xan-der kapıda Trevor’u gördü. Gülümsedi. Trevor da “İyi ge-celer,” diye mırıldanıp merdivenlerden çıktı.

“Bu kasabada neden herkes bu kadar erken yatıyor?” diye söylendi Xander. “Okulları tatil olan çocuklar bile...”

Ama yapacak fazla bir şey olmadığı için onlar da yat-maya gittiler. Xena uzun süre uykuya dalamadı. Ne zaman uyuyacak gibi olsa bir çıtırtı veya gıcırtı sesiyle irkilip uya-nıveriyordu. Nihayet sonunda huzursuz bir uykuya dalmıştı ki, bu kez ayak sesleriyle uyandı. Yatakta birkaç kez dönüp yastığı kafasına çekti.

Sonra yastığı geri itip doğruldu. Şimdi kendine geldiği ve zihni açıldığı için bir şey fark etti.

Ayak sesleri evin içinden değil, dışarıdan geliyordu.

Pencereye yürüyüp perdeyi çekti. Çeker çekmez de ge-ri sıçradı. Etraf hâlâ karanlıktı ama ne gördüğünü çok iyi biliyordu. Kocaman, tüylü bir şey, pencerenin altında, kam-buru çıkmış bir halde dikilmiş devasa pençeleriyle çalılıarı sallıyordu.

Xena düşünmek için beklemedi bile. Hemen koridora fırladı ve koşarak merdivenlerden indi. Hızla kapıyı açıp dışarı baktı.

Hiçbir şey yoktu. Hayal kırıklığına uğramıştı.

Tam o sırada koluna bir şey sürtündü.

ONUNCU BÖLÜM

“Aaaa!” diye bağırdı Xena yerinden sıçrayarak.

“Sakin ol!” dedi Xander. Koluna o sürtünmüştü. “Benim. Korkuttuğum için özür dilerim,” dedi telaşla. Xena öfkeyle dişlerini sıktı. “Sadece ses çıkarmadan seni dürtmek istemiştim,” dedi Xander. “Ama sayende epey ses çıkardık!”

“Sen olduğunu nereden bileyim?” dedi Xena. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki, dişleri birbirine çarpmaya başlamıştı. “Hem korkmadım. Sadece irkildim. Aynı şey değil.” Durak-sayıp derin derin nefes aldı. “Senin ne işin var burada? Bir şey gördün mü?”

“Hayır ama bir şey duydum,” dedi Xander. “Dışarıda birileri yürüyor gibi geldi.”

“Ben de duydum,” dedi Xena ve sonra ne gördüğünü söyledi.

Xander gözlerini kısıp zifiri karanlığa baktı. Sokak lambaları olmadığı için hemen hemen hiçbir şey görünmüyordu. Ayrıca Xena'nın çılgılığında sonra etrafta hiçbir şey ya da hiçbir hayvan kalmış olamazdı.

Xena iç çekti. “Gün ağarır ağarmaz dışarı çıkıp ayak izi var mı diye bakalım,” dedi.

İçeri girdiler. Xena içeri girmeye gönüllü değildi. Xander ise mutluymuştu. Neyse ki ablası gecenin kör karanlığında vahşi bir hayvanın peşine düşmeleri için ısrar etmemişti. Merdivenlere geldiklerinde salonun ışıkları birden yandı. İkisi de olduğu yere çivilendi. Basılmışlardı!

“Tüh be!” dedi Xena.

Bay ve Bayan Roberts alt kattaki koridorun eşiğinde durmuş, gördüklerinden memnun olmamış gibi onlara bakıyorlardı. “Bu saatte ne yapıyorsunuz?” diye sordu Bayan Roberts. “Kapıyı neden açtınız? Bilmiyor musunuz ne kadar tehlike...”

Bayan Roberts sözünü bitiremeden kocası onu susturdu. “Yeter, canım.”

“Penceremin altında bir şey gördüm,” dedi Xena. “İnsan değildi. İnsandan çok daha büyük bir şeydi. Tüylü bir şeye benziyordu.”

Bayan Roberts'ın yüzü bembeyaz oldu. Dudakları bilekireç gibiydi. Kocasının koluna sarıldı. “Ah, Nigel,” dedi kısık bir sesle. “Ah, sana söylüyorum, Canavar geri geldi.”

Xander neredeyse düşüp bayılacaktı. Demek hepsi

doğruydı! Bütün bu belaya yol açan şey her ne ise bir insan değildi. Gerçekten de vahşi bir yaratıktı.

“Canavar mı?” diye sordu Xena heyecanla. Nihayet konuşmaya başlamışlardı! “Yüz yıl önceki Canavar’dan mı bahsediyorsunuz?”

Bay Roberts karısının konuşmasını istemiyormuş gibi aceleyle cevap verdi. “Hiç öyle bir şeyden bahseder miyiz? Hadi bakalım, şimdi doğru yataklara.”

Doğruca yatağa gitmeseler de üst kata çıktılar. Xander, Trevor’un odasının önünden geçerken kapıya baktı. Kapı tamamen kapalıydı. *Uykusu çok ağır olmalı*, diye düşündü Xander.

Ne yazık ki doğruca uyumaya da gitmediler. En azından uzun bir süre uyuyamadılar.

Ertesi sabah Xena aşağı inip pencerenin tam altında durdu. Ellerini beline koyup yeri incelemeye başladı.

“Sorun ne?” diye sordu Xander yanına gelip. Düzenli bir şekilde biçilmiş çalılar ve dümdüz uzanan çimenler gün ışığında oldukça huzur verici görünüyordu. Taş bir yürüme yolu, çiçek bahçesinin içinden geçip biraz ileride, beyaz metalden bir marangoz tezgâhında sona eriyordu.

Fakat Xena’nın niyeti hayranlıkla bahçeyi izlemek değildi. “Çakıltaşları,” diye söylendi Xena. “Evin bu tarafı tamamen çakıltaşlarıyla kaplı ve her taraf kupa kuru. Böyle bir zeminde ayak izi bulamayız.”

Xander yere çömeldi. Evet, Canavar’a dair hiçbir işa-

ret yoktu. Bir yandan hayal kırıklığına uğradı. Diğer yandan içi rahatlamıştı. “Hadi, neşelen biraz,” dedi ablasına. “Gördüğün şeyin mutlaka bir açıklaması olmalı. Şuradaki çalılıkların gölgesi olmasın?”

“Hayır, gördüğüm şeyden eminim,” dedi Xena. “Çok daha büyük ve tüylü bir şeydi. Ve hareket ediyordu. Sanki çalılıkların arasından geçmeye çalışıyor gibi. Uyduruyor muyum yani? Rüya mı gördüm?”

“Tamam, tamam,” dedi Xander. “Sakinleş biraz. Sadece emin olmaya çalışıyorum.”

“Neden emin olmaya çalışıyorsun?”

Xander cevap vermedi. Xena da uyuyamadığı için bitkin düşmüştü; o yüzden üstelemedi. Yavaşça etrafta yürümeye başladılar. Ara sıra eğilip yere yakından baktılar. Bir ayak izi, yamyassı olmuş bir çimen parçası, kırılmış bir dal ya da Canavar’ın hangi yönden geldiğini gösteren bir ipucu aramaya başladılar.

“Görünürde hiçbir şey yok,” dedi Xander. “Bahse girerim buralarda bir haftadır hiç yağmur yağmamış. Zemin çok sert ve üzerine bastıktan sonra çimenler tekrar havaya dikiliyor.” Xander göstermek için ayağını sertçe yere basıp geri çekti. Evet, çimenler dimdik havaya kalkıyordu. “Tam da delil bulmaya ihtiyacımız varken, sözüm ona sürekli yağmur yağan bu ülkede bir haftadır yere tek damla düşmemiş! Öyleyse ne işimiz var burada?”

Xena cevap vermedi.

“Burada ne işimiz var...” diyordu Xander.

“Xander, gel ve bak! Sanırım bir şey bulduk!” diye ses-

lendi Xena. Elini kaldırmış, sarmaşık güllerini destekleyen ahşap parmaklıkların tepesini işaret ediyordu.

Xander ilk önce hiçbir şey göremedi. Ama sonra, “Vay canına!” dedi. Gördüğü şey karşısında heyecanlanmaması imkânsızdı. “Sence o bir tutam tüy mü?” diye sordu. Ahşap direklerden birinde ufak bir kırık vardı. Tam o kırığın olduğu yere bir şey sıkışmıştı. Xander elini yukarı doğru uzattı ama tüy yumağı çok yüksekteydi.

“Bekle,” dedi Xena. “Dikkatli olmamız gerek. Delile zarar vermemeliyiz.”

Xander geri çekilip tırmanması için ablasına yol verdi. Xena sol eliyle direğe tutunarak, sağ elinin parmaklarıyla tüy yumağını dikkatlice çekti. Sonra yavaşça yere indi ve avucunu açıp yumağı Xander’e gösterdi.

“Evet, kesinlikle tüy yumağı gibi gözüktüyor,” dedi.

Xander başını salladı. Vahşi bir hayvanla burun buruna gelmekten ölesiyeye korkmasına rağmen, heyecanı gittikçe artıyor ve gerçek bir dedektif gibi düşünmeye başlıyordu. Artık ellerinde somut bir ipucu vardı. Şimdi sıra bu ipucunun anlamını bulmaya gelmişti. “İnsan saçı olamayacak kadar ince ve karışık. Köpek tüyü olabilir mi? Çok yükseğe takılmış. Bayağı büyük bir köpeğe ait olmalı. Ama ben buralarda o kadar büyük bir köpek görmedim, ya sen?”

Xena başını iki yana salladı. “Gördüğümüz koyunların hepsi de bembeyazdı. Bu durumda, oraya doğru savrulmuş herhangi bir koyun tüyü de olamaz. Sherlock ne derdi hatırlıyor musun?” İki kardeş aynı anda tekrar ettiler. “İmkânsız olan ihtimalleri eledikten sonra, elinizde kalan

şey, ne kadar ihtimal dışı görünse de mutlaka gerçektir.”

“İnsanları, köpekleri ve koyunları eledik,” dedi Xander. “Bu durumda Canavar ihtimali ne kadar imkânsız görünse de, elimizde kalan tek açıklama o. Ayrıcı bunu destekleyecek sağlam bir delilimiz de var. Şimdi kimse bize rüya görmüşsünüz diyemez! Bunu ÜDKD’ye gönderelim. Belki laboratuvarında analiz edebilirler.”

Kasaba meydanındaki kırtasiyeden yumuşak bir zarf aldılar. Xena zarfın üzerine Andrew Watson’ın adını ve Ünlü Dedektifleri Koruma Derneği’nin adresini yazdı. Andrew Watson, onlara daha önce ÜDKD’nin laboratuvarını gezdiren çocuktuktu. Xena zarfı kapatmak üzereyken Xander cebinden MP3 çalarını çıkardı. Tatilinin geri kalanını müzik dinleyemeden geçirecek olmak hoşuna gitmiyordu ama Canavar’ın MP3 çalardaki kükreme sesini, buldukları tüyle birlikte gönderirlerse belki de laboratuvardan daha iyi bir sonuç alabilirlerdi.

Andrew üzerinde hemen çalışmaya başlayabilsin diye mektubu gece postasıyla gönderdiler. Postanedeki görevli, “Siz Roberts’ların pansiyonunda kalan çocuklarsınız, değil mi?” diye sordu. Xena, “Evet” dedi.

“Öyleyse, zahmet olmazsa şu mektupları Bayan Roberts’a götürebilir misiniz? Postacıya biraz yardım etmiş olursunuz,” dedi adam ve çekmecedden bir tomar mektup çıkardı.

“Elbette,” dedi Xander mektupları eline alarak. En üstte duran mektuba gözü takıldı. Yazan ismi görünce heyecandan nefesi kesildi.

“Hey, Zee,” dedi güçlükle. “Bayan Roberts’ın ilk adı neymiş biliyor musun?” diye sordu.

Xena düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. “Kocasının ona birkaç kez Lina diye seslendiğini duydum. Neden soruyorsun?”

“Lina takma bir ad olmalı,” dedi Xander ve mektubu Xena’ya uzattı.

Xena yüksek sesle okudu. “Bayan Adeline Roberts.” Gözlerini şaşkınlıkla açarak Xander’e baktı. “Ne olmuş yani?” diye sordu.

“Bay Tuttle’ın bize anlattığı kadının ismi Adeline’ydi. Hani Şu ortadan kaybolan kadın...”

“Yani?” dedi Xena.

“Bayan Roberts’la isimleri aynı, en azından kısmen. Bayan Roberts aşçılığın kanında olduğunu söylemişti. Adeline de aşçıydı. Şimdi hatırladım! Bay Tuttle’ın kitabındaki o fotoğraf vardı ya... Bana bir yerden tanıdık gelmişti; neden tanıdık geldiğini artık biliyorum. *Aynı fotoğraf* pansiyondaki Şöminenin üzerinde de vardı. Yüz yıl önce ortadan kaybolan aşçı Adeline, Bayan Roberts’ın büyük büyük büyükannesi olmalı! Bence artık Bay ve Bayan Roberts’la konuşmamızın zamanı geldi.”

“Konuşma işini sana bırakayım,” dedi Xena. “Göster o güzel gamzelerini!” Xander, Xena’ya dönüp gülerek poz verdi. İki de kahaahalarla güldü. Sabahki sıkıntılı halleri geçmişti. Elde ettikleri bu yeni bilgiyle zafer sevinci yaşıyorlardı.

Pansiyona geldiklerinde Bayan Roberts mutfakta ga-

zete okuyordu. Xander postacının gönderdiği mektupları Bayan Roberts'a verdi. Sonra gülümseyerek yanına yaklaştı. "Bayan Roberts," dedi sevimlice. "İlk adınızın ne anlama geldiğini merak ediyorduk."

Bayan Roberts kafasını gazeteden kaldırıp şaşkınlık içinde Xander'e baktı. "İlk adımın ne anlama geldiğini mi?" diye sordu.

"Acaba şu diğer Adeline'nin ardından mı bu ismi aldınız?" diye devam etti Xander. "Hani ortadan kaybolan Adeline."

Bayan Roberts'ın yüzü yine bembeyaz olmuştu. "Nereden biliyorsunuz bunu?"

"Büyük büyük büyükbabamız Sherlock Holmes yüz yıl önce Blackslope Canavarı'nı araştırmak için buraya gelmiş," diye açıkladı Xena.

Bayan Roberts bir anda gözyaşlarına boğularak ikisini de şaşkına uğrattı. Xena ona bir bardak su ve gözlerini silmesi için bir mutfak havlusu getirdi. Xander ise onu üzecek ne söylemiş olabilirler diye düşünerek olduğu yerde kalmıştı.

"İyi misiniz?" diye sordu, Bayan Roberts'ın hıçkırıkları biraz durulunca.

"Affedersiniz, çocuklar," dedi Bayan Roberts. "Ben sadece..." Yutkunup havluyla gözlerini sildi.

O sırada kapıdan Bay Roberts'ın sesi duyuldu. "Canım, ne oldu?" dedi ve aceleyle mutfığa girdi. "Sorun ne, tatlım?"

Bayan Roberts titrek bir sesle gülümsedi kocasına. "Bu çocuklar, Sherlock Holmes'un torunları, biliyor musun?"

Ama Sherlock Holmes bile yardım edememişti.”

“Neye yardım edememişti?” diye sordu Xena. Birileri hemen bir şeyler söylemezse öfkeden patlayacakmış gibi hissediyordu. “Canavar’ın yeniden geldiğini mi söylemeye çalışıyorsunuz?” diye sordu.

Bayan Roberts başını salladı. “Evet. Ya geri geldi ya da hiç gitmemişti.”

“Siz bu yüzden mi...” diye söze başladı Xena ama tereddüt etti. Kabalık etmek istemiyordu. “Bu yüzden mi son zamanlarda uyuyamıyordunuz?”

“Lina...” dedi Bay Roberts. Ama Bayan Roberts konuşmaya devam etti. Sesi telaşlı ve üzgün çıkıyordu.

“Ailemin üzerinde bir lanet var, anlıyor musunuz? Ailemde her dördüncü veya beşinci kuşaktan birileri korkunç bir şekilde ortadan kaybolur. İki yüz yıl önce, dedelerimden biri, bir doktor, geceleyin Chimington’dan yola çıkmış. Köylerden birinde yüksek ateşle yatan bir hastaya bakmaya gidiyormuş. O gece insanlar her tarafta uluma sesleri duyduklarını söylemişler ve amcam tam da o gece ortadan kaybolmuş. Bir daha onu kimse görmemiş. Bundan yüz yıl sonra Canavar, büyük büyük büyükannem Adeline’yi götürmüş. Şimdi Canavar yine geldi. Demek ki benim için geri geldi ya da daha da kötüsü... Trevor için.”

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Bayan Roberts çok üzgün ve korkmuş görünüyordu. Xena uzanıp kolunu tuttu. “Merak etmeyin,” dedi. Keşke onu rahatlatacak başka şeyler söyleyebilseydi. Böylesine iyi kalpli, ve yaşlı bir kadını kim ya da ne korkutmaya cüret edebilirdi?

“Trevor’un hava karardıktan sonra çıkmasına izin vermemenizin nedeni bu mu?” diye sordu Xander.

“Evet,” dedi Bay Roberts. “Belediye başkanımız güneş battıktan sonra evlerimizden çıkmamamızı tembihledi. Tam olarak sokağa çıkma yasağı denemez. Böyle bir şey için resmi otoriteleri devreye sokmak gerekir ve kasabamız henüz o kadar güçlü değil. Ayrıca Blackslope’taki kimse Canavar lafının kasaba dışına yayılmasını istemiyor. Sonuçta Cana-

var diye bir şey yoksa boşu boşuna turistleri kaçırmış oluruz.” Bay Roberts duraksayıp dikkatlice Xander’e baktı. “Sherlock Holmes’un Canavar’ı araştırmak için buraya geldiğini nereden biliyorsunuz?” diye sordu.

“Defterlerinden biri bize miras kaldı,” dedi Xander. “Orada Blackslope Canavarıyla ilgili bazı notlar var.”

“Sizce Sherlock Holmes bize yardımı dokunacak herhangi bir şey bulmuş olabilir mi?” diye sordu Bayan Roberts. Şimdi kendini biraz daha toparlamış gibiydi.

“Sonunda vazgeçmek zorunda kalmış,” dedi Xena ve yaşlı kadının suratı bir kez daha asıldı. Xena ile Xander birbirlerine baktılar. Bu kez davayı çözmeye her zamankinden daha çok kararlıydılar.

Kahvaltıdan sonra kardeşler masaya oturdular. Kalemelerini, kâğıtlarını ve Sherlock Holmes’un dava defterini önlerine serdiler.

“Şu işi biraz düzene sokalım,” dedi Xena. Defterle kalemi önüne çekti. OLASILIKLAR yazıp, altına iki ayrı sütun çizdi. İlk sütunun başlığına *Blackslope Canavarı geri döndü ya da aslında hiçbir zaman gitmemiştir*, yazdı. İkinci sütunun başlığına da *Birileri, insanları Blackslope Canavarı’nın döndüğüne inandırmaya çalışıyor*, yazdı.

“Bence ikinci olasılık daha mantıklı,” dedi Xena. “Birileri etrafta dolaşıp sağa sola tüy yumakları ve ayak izleri bırakarak geceleri uluma sesleri çıkarıyor. Hatta bir kostüm bile giyiyor olabilir.”

Bu fikir Xander’in yüreğine su serpmişti. “Sence bunu kim, neden yapar?”

“Önce ‘neden’ üzerinde çalışalım. Belki bu şekilde kim olduğunu da anlayabiliriz.”

AMAÇLAR, diye yazdı Xena kâğıda.

İnsanları korkutmak.

Özellikle bir insanı korkutmak—Bayan Roberts’ı belki de?

“Paraya ne dersin?” diyerek omuz silkti Xander. “İşin içinde para da olabilir. Para genelde çok yaygın bir amaçtır. Gerçekten bir Canavar varmış gibi davranmak belki de birilerine para kazandırıyor.”

Xena omuz silkti. “Nasıl para kazandırabileceğini bilemiyorum doğrusu. Bayan Roberts’ın dediğine göre bu kasabadaki herkes turistlerin Canavar yüzünden korkup kaçmalarından endişeleniyormuş. Demek ki amaç para olmaz.” Xena yine de AMAÇLAR başlığına parayı da ekledi.

“Pekâlâ,” dedi. “Aklıma başka bir şey gelmiyor.” Kaleminden tepesini dişlemeye başladı. “Şimdi de ‘kim’ olabileceği üzerinde konuşalım.”

İnsanları korkutmak isteyecek kimseyi düşünemediler. “Peki öyleyse, bu işten kim para kazanabilir?” diye sordu Xena kaşlarını çatarak.

“Bay Tuttle’a ne dersin?” diye önerdi Xander. “Canavar, insanların ilgisini çekerse, Bay Tuttle’ın kitapları daha çok satar.”

“Evet ama onca şeyi tekerlekli sandalyesiyle nasıl yapabilir bilmiyorum,” dedi Xena. “Ayak izi bırakmak, çitleri kırmak, vesaire...”

“Tabii tekerlekli sandalye kullanmak konusunda nu-

mara yapmıyorsa...” dedi Xander. “Belki de bir suç ortağı vardır!”

“Olabilir,” dedi Xena. “Yine de sırf kitap satmak için oldukça zahmetli bir yol diye düşünüyorum. Hem görünüşe bakılırsa satışlarına bir katkısı da olmuyor. Peki, elimizde başka ne var?”

“Çektiğimiz fotoğraflara ne dersin?” diye önerdi Xander.

“İyi fikir,” dedi Xena ve ayağa kalktı. Beş dakika sonra annesinin fotoğraf makinesiyle geri geldi. “Çektiğimiz ayak iziyle Sherlock’un defterindeki ayak izini karşılaştıralım.” Makineyi açıp bir gün önce çekilen fotoğrafları sırayla geçmeye başladı: Kayanın birine dört eliyle sarılarak tırmanan Xander, yerde bir grup yabani çiçek, ağzı patates salatasıyla dolu Xena... Bu son fotoğraftı. Ayak izinin fotoğrafı yoktu.

Xena kalkıp kapıya yürüdü ve koridora doğru seslendi. “Anne! Dün çektiğim fotoğraflar nerede?”

Annesi koridorun diğer ucundan cevap verdi. “Hangi fotoğraflar? Ah, hani ormanda çektiklerin mi? Tatlım, onları saklamak istediğini bilmiyordum. Hem doğru dürüst çıkmamış gibiydiler. Pis bir toprak parçasıyla bir çit vardı sadece. Herhalde önemli değillerdi.”

“Önemliydi! Yoksa onları sildin mi, anne?”

“Affedersin. Daha bu sabah sildim. Hafızada başka fotoğraflara yer açmak için...”

Xena homurdandı. “Xander fotoğrafları hatırlıyorsundur, değil mi?” diye sordu.

“Onlara bakmadım ki. Arabadaydık, midem bulanma-

sın diye... Unuttun mu?"

Xena hafızasını zorlayıp fotoğrafları hatırlamaya çalıştı. Hava kararıyordu ve arabada oldukları için görüntü sarsılıyordu. Ama yine de ormandaki ayak izinin Sherlock'un defterindeki ayak izine tıpatıp benzediğini düşünüyordu. Ama artık emin olamayacaktı. İçlerinden görsel hafızası en gelişmiş olanı aynı anda araba tutması ne kadar kötüydü.

Umutsuzluğa kapılmamaya çalıştı. "Neyse... Defterde başka ne yazıyor?" diye sordu.

Xander sayfaya baktı. "Okuduklarımız dışında hiçbir şey. O yıllarda Canavar'ın yaptıkları şu anda etrafta olanlara çok benziyor. Sherlock'un defterde yazdığına göre, buraya Lort Chimington tarafından çağrılmış ve Bay Watson'la birlikte geldiklerinde Blackslope Malikânesi'nde misafir edilmişler." Xander başını kaldırıp Xena'ya baktı. "Dişe dokunur bir şey yok, değil mi?"

"Haklısın, yok," dedi Xena. "Yine de önemli bir şeyi kaçırmamız gibi geliyor bana." Xena kalemi düşünceli şekilde masaya vurmaya başladı. "Ormanda gördüğümüz ayak izi, Blackslope Malikânesi'nin hemen yakınlarındaydı, değil mi? Çünkü annem arabayı durdurmadan önce malikâneyle ilgili bir şey söylemişti. Uluma seslerinin geldiği yerde o taraflarda sanki. Adeline ile kötü kalpli kocası da ahırın arka tarafındaki taş evde oturmuyor muydu? Bence malikânenin etrafında biraz gezinebiliriz. Belki bir şeyler buluruz."

Xander dün ne yaptıklarını düşündü. "Annem müzayededen önce ön izleme olacağından bahsetmişti. Blackslope

Malikânesi'nde değil miydi o?" Ormana gitmeyecekleri için içten içe seviniyordu.

Annesinin yanına gidip koltuğun kenarına oturdu. "Anne," dedi, "dün babamın istediği şeyi yaptık. Bugün de senin istediğini yapsak? Satış sergisi hâlâ devam ediyor mudur?"

"Evet. Ne kadar düşüncelisiniz," dedi ve Xander'e sarıldı annesi. "Oraya gitmek istediğinizden emin misiniz?"

"Eminiz, anne," dedi Xena.

"Bana uyar," dedi babaları. "Gidelim o zaman!"

Xander, Sherlock'un defterini almak için koşarak üst kata çıktı. Giderken onu Xena'nın çantasına koyup arabaya bindiler.

Malikâneye yaklaşırlarken Xena pencereden dışarıyı seyrediyordu. Yolun iki yanında yeşil tepelikler vardı. Üzerlerinde, beyaz benekler gibi görünen koyunlar otluyordu. Çitler oldukça sıkı ama çok da aşılmaz görünmüyordu. Ayak izini gördükleri yerdeki ağaç kümesi de dün akşamkinden daha küçük görünüyordu. Bir fotoğraf daha çekebilme için arabayı durdurmalarını isteyebilirdi. Ama merak uyandırmak istemiyordu. Belki dönüş yoluna kadar bir bahane düşünebilirdi.

"Ormanda bir yaratığın saklanabileceğini sanmıyorum," dedi Xander'e. Fazlasıyla düzgün bir orman. Vahşi bir hayvanın yaşayabileceği bir yer değil."

"Muhtemelen dediğin gibidir," dedi Xander ama ona kalırsa, baktığı her yerde yaratıklar görebilirdi. Ya onu bulurlarsa? Xena'yı veya kendisini kovalamaya kalkışırsa?

Onun gibi bir yaratıkla asla başa çıkamazlardı.

“Vay canına!” dedi Xena. Eski malikâne bütün ihtişamıyla ileride görünüyordu. Kıvrılarak önce yokuş aşağı sonra tekrar yokuş yukarı tırmanan yola saptılar. Birkaç daire çizerek biraz daha tırmandıktan sonra eve ulaşmışlardı. Yıllara meydan okumuş bu görkemli taş yapının önünde uzun sütunlar yükseliyordu. Pencerelecocamandı ve sabah güneşinde açık bırakılmışlardı. Bembeyaz perdeler ılık rüzgârda dalgalanıyordu.

“Bir zamanlar malikânedeki balolarda yola dizilen arabalarını hayal edebiliyor musun?” diye sordu Xena.

“Ya da tilki avına çıkmak için hazırlık yapan erkekleri?”

“İğrenç,” dedi Xena. “Zavallı tilkiler.”

“Zavallı tilkiler mi?” dedi babası şoför koltuğundan. “Tilkiler hastalık taşır ve çiftçilerin hayvanlarını öldürürler. Onlardan artık Londra’da bile var.”

Malikânenin önünde on, on iki araba park edilmişti. Birkaç yere “sergiye gidiş bu yönden” yazılı tabelalar konmuştu.

“Geliyor musunuz, çocuklar?” dedi anneleri arabadan inerken.

Xander annesinin peşine takılmak üzereydi ki, Xena tutup onu geri çekti. “Biz biraz etrafta dolaşabilir miyiz?” Annesi izin verip vermemekte kararsız kalınca Xena ekledi. “Hava çok güzel...” Xander itiraz etmek istedi ama vazgeçti. Burası sıradan, eski bir kasaba eviydi. En fazla koyun veya köpekle karşılaşabilirlerdi. Vahşi bir hayvanın burada barı-

nacağını düşünmüyordu.

“Pekâlâ,” dedi babaları. “Başınızı belaya sokmayın ama, tamam mı?”

Taş yolu takip ederek sağ taraftan malikânenin arkasına yürüdüler. “Böyle bir yerde yaşadığını hayal edebiliyor musun?” diye sordu Xena.

Xander başını iki yana sallayıp yukarı, evin üst katlarına baktı. “Hiç sıkılmadan günlerce sağı solu keşfedebilirsin. Herhalde bir sürü hizmetçileri vardır.”

Xena kırık bir taş parçasına takılıp sendeledi. “Umarım evin içi bahçeden daha iyidir. Şu bakımsızlığa bak.”

Durup çimenlere baktılar. Çimler biçilmemiş, etrafı yabancı otlar ve çalılar sarmıştı. Bir zamanlar özenle ekilmiş gibi görünen bitkiler, şimdi sağda solda kendi kendine çıkan vahşi çiçek ve otlarla sarılmıştı. Paslı bir tırmık ve kırık bir bahçıvan kovası çalıların üzerine bırakılmıştı.

“Bak o taraf bir labirentmiş eskiden,” dedi Xander. Çimenlerden oluşan duvar şeklindeki kümeleri gösterdi. Bazı köşeler ve açıklıklar labirent şeklini hâlâ koruyordu. “Peki ya bu çardağa ne demeli?” dedi Xander ve terk edilmiş gibi görünen kameriyenin basamaklarını tırmanmaya başladı. Kameriyenin tavanında bakımsızlıktan delikler oluşmuştu ve yerler yosunla kaplıydı. Xander bir banka oturdu, fakat bank yıkılacakmış gibi gıcırdayınca hemen ayağa fırladı.

Xena ellerini beline koymuş, tavana bakıyordu. “Nedir bu? Bir altıgen mi?” diye sordu. Kenarları saydı. “Hayır, sekizgenmiş. Bir zamanlar çok güzel görüldüğüne eminim.” Boyası dökülmüştü fakat yıllar önce sarıymış gibi du-

ruyordu.

“Sekizgen mi dedin?” dedi Xander. Xena başını sallayınca Xander heyecanla basamaklardan indi. “Dur bir dakika, Zee. Deftere bakmak istiyorum.”

Xena çantasının askılarını omzundan çıkarıp aranmaya başladı. Defteri bulunca kardeşine uzattı.

Xander sayfaları çevirdi. “İşte!” dedi. Aradığını bulmuştu. “Şuna bak!”

“Hey!” dedi Xena. “Buraya bir sekizgen çizilmiş! Daha önce hiç fark etmemiştim. Sence resimdeki bu çardak mı?”

“Olabilir,” dedi Xander gitgide heyecanlanarak. “Bak! Evet, bu çardak! İçinde bir sürü çizgi olan dikdörtgen şey de malikâne olmalı. Annemle babam evdeki mutfağı genişletmeyi düşündüklerinde o mimar adam da kâğıda tıpkı böyle planlar çizmişti, hatırlıyor musun?”

“Evet!” dedi Xena. Parmağını resmin üzerinde gezdirdi. “İşte şurası ön taraftaki veranda ve sütunlar. Burası da yuvarlak araba yolu. Xander! Sherlock, Canavar’ı aramaya geldiğinde Blackslope Malikânesi’nde kaldığını yazmamış mıydı? Anlaşılan burayı sadece uyumak için kullanmamış. Malikânede, ahırda ve bu civarlarda önemli bir şeyler olduğunu düşünmüş. O yüzden bu haritayı çizmiş!”

Xander sayfada yazan şeyi okumaya başladı. “Lort Chimington’ın evine, Blackslope Malikânesi’ne davet edildim. Yemekler güzel. Yatak biraz sert. İlginç şeyler oluyor.” Xander kafasını kaldırdı. “Ne gibi ilginç şeyler oldu acaba?”

“Yemekle ilgili bir şey olmadığına eminim,” dedi

Xena, “ya da yatakların sertliğiyle... Başka bir şey yazmıyor mu?”

Xander sayfayı inceledi. “Hayır, neyin ilginç olduğuyla ilgili bir şey yazmıyor; öğrenmek istediğin buysa eğer. Fakat şuna bak. Bu tuhaf şekil de neyin nesi?”

“Bakayım,” dedi Xena ve defteri kendine doğru çevirdi. “Bunlar normal ev odaları değil, görüyor musun? Kapıları yok. Yan yana dizilmiş bölmelere benziyorlar.” Xena gözlerini kapatıp düşündü. “Sence de ahıra benzemiyor mu?” Şuradaki çizgiler atların tutulduğu yerleri gösteriyor! Adeline ile kocası, ahırların arkasına eklenmiş bir taş evde yaşamıştı, hatırladın mı? Acaba ev hâlâ orada mıdır?”

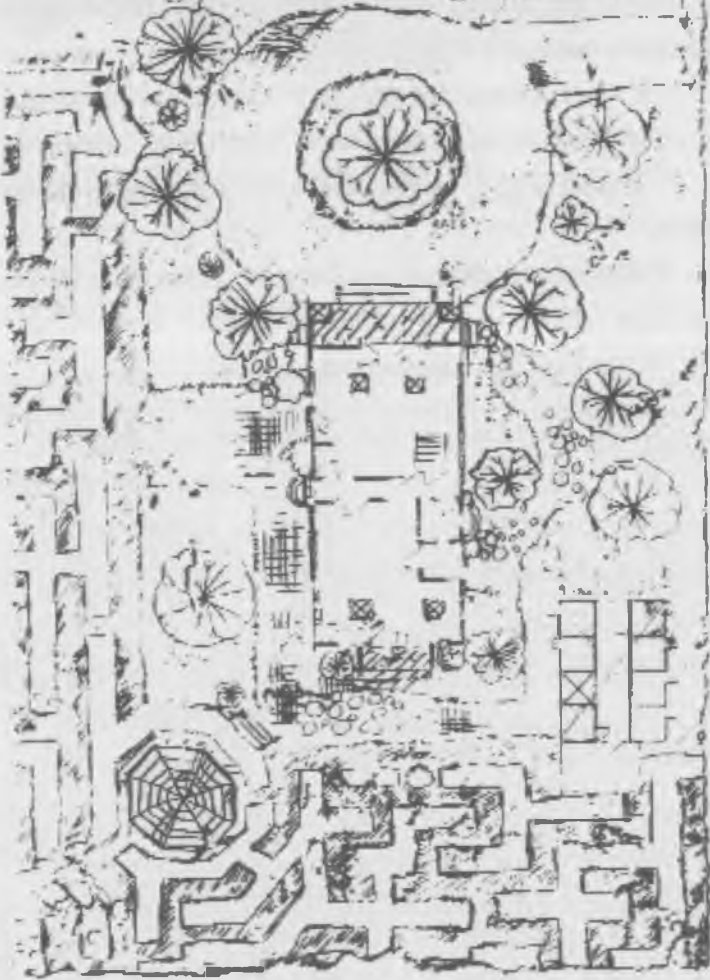
Xander gözlerini kapatıp arabaların olmadığı o yıllarda malikânenin nasıl görüldüğünü hayal etti. “Sherlock’un yaşadığı yıllarda at arabalarını ön kapıya kadar götürüyorlardı, değil mi?”

“Evet. Ve bu arabalar uzun olmalarına rağmen fazla geniş değillerdi. O yüzden arabacılar muhtemelen arabalarla etrafta dolanamıyor ve direkt devam ediyorlardı. İnsanlar indikten sonra arabaları daha uzağa bırakıyordu.”

“Öyleyse ahır, babamın arabayı park ettiği yerin tam aksi yönünde olmalı,” dedi Xena. “Hadi gidelim!”

Ayağa fırlayıp koşmaya başladı. Sırtında bir de çanta olmasına rağmen Xander’i geride bırakmıştı. “Yavaşla biraz!” diye seslendi. Ama Xena çoktan gözden kaybolmuştu. Sonunda ona yetişmeyi başardığında Xena zafer kazanmış bir şampiyon edasıyla kocaman, kahverengi, ahşap bir kapının önünde dikilmiş bekliyordu. “Neden hep böyle yapı-

Lort Çikimington'un evine, Blackulose Malikâneci'ne davet edildi. Yemekler güzel. Yatak bîhax sert. İlqas sevgiler olagor

yorsun?” dedi Xander nefes nefese. “Beni böyle kandırman hiç doğru değil.”

Ama Xena ona aldırmış etmedi. “Baksana. Burası ahır olmalı,” dedi. Ahşap kapı kocamandı. İçinden iki at yan yana rahatça geçebilirdi. Mutlaka ahır olarak kullanılıyordu. Pe-ki, aşçıyla kocasının yaşadığı ev de hâlâ duruyor muydu? Ne tarafa bakmalıydılar?

“Kapıyı açmayı denedin mi?” diye sordu Xander.

Xena başını iki yana salladı. “Hayır, seni bekledim.”

“Teşekkürler,” dedi Xander ve elini kapıya doğru uzattı.

Fakat tam açacakken arkalarından gelen kalın bir sesle irkildiler.

“Çocuklar! Ne yapıyorsunuz orada?”

ON İKİNCİ BÖLÜM

Xena ile Xander'in kalbi hızla atmaya başladı. Yavaşça arkalarına döndüler.

Birkaç metre ileride, fırça gibi kalın ve beyaz kaşlarını öfkeyle çatmış bir adam vardı. Tek eliyle bastonuna yaslanmış ve gözlerini onlara dikmişti. "Size ne yapıyorsunuz dedim!" diye bir kez daha bağırdı adam. "Arazinin bu kısmı ziyaretçilere açık değil."

"Ah, şey... biz... biz bilmiyorduk," diye kekeleydi Xena. "Ailemiz şeye, antikalara bakıyor, şey işte... Biz de..."

"Biraz canımız sıkılmıştı, Bayım, hepsi bu," diye ekledi Xander. Uzun, siyah kirpiklerini kırıştıtırırken on yarıdan çok daha küçük görünmeyi başarmıştı. "Rahatsız et-

mek istemedik. Annemler *sabahtan beri* antikalara bakıyorlar. Biz de sıkılınca biraz dolaşalım diye düşündük.”

“İyi, tamam,” dedi adam. Biraz sakinleşmişti ama hâlâ aksi görünüyordu. “Madem aileniz burada, gidip onları bulalım. Bakalım yaramazlıklarınıza onlar ne diyecek?”

Tam o sırada Xena ile Xander bir hışırtı sesi duydu. Xena'nın yaşlarında bir çocuk ahırın köşesini dönüp yanlarına doğru yürüdü. “Sorun yok, Bay Whittaker,” dedi yaşlı adama.

“Bu çocukları tanıyor musunuz, küçükbey Ian?” diye sordu adam.

“Elbette tanıyorum. Xena ve Xander Holmes. Amerikalılar. Onlar da benim gibi tatildeler. Kasabayı ziyaret ediyorlar.”

Ian denen çocuk bunları nereden biliyor olabilirdi? Demek ki bu kasabada haberler çabuk yayılıyordu.

“Neyse,” diye homurdandı adam. “Madem sizin arkadaşlarınız...” Sonra arkasını döndü ve bastonuna yaslanarak iyi günler bile demeden uzaklaştı. Biraz ileride durdu ve arkasına dönüp seslendi. “Ahıra kimseyi sokma!”

Xena adamın gittiğinden emin olduktan sonra çocuğa baktı. “Bizi kurtardığın için teşekkürler. Ama sen de kimsin?”

Çocuğun bir şey söylemesine fırsat kalmadan, Xander cevap verdi. “Ben senin kim olduğunu biliyorum! Londra'dan gelen çocuksun!”

Çocuk, yani Ian, bakakaldı. “Londra'dan geldiğimi nereden biliyorsun?” diye sorup tekrar hışırdı.

“Ah, bu o çocuk!” dedi Xena. “Evet, gözüm bir yerden ısırılmıştı!”

“İçinizden biri neden bahsettiğinizi açıklayabilir mi lütfen?” dedi Ian.

“Seni buraya geldiğimiz ilk gün gördük,” dedi Xander. “Pansiyonun oradaki küçük parkta.”

“Roberts’ların pansiyonu, biliyorum,” dedi çocuk başını sallayarak. “Trevor benim arkadaşım. Sizden bana o bahsetti.”

Xander ile Xena, çocuğa oynadıkları Oyun’dan bahsettiler. Cebinden sarkan metro biletini gördüklerini ve Londra’dan geldiğini anladıklarını söylediler. Hatta Xena neredeyse onun kaldırımında giderken tökezlediğini gördüklerini bile söyleyecekti. Ama insanlar böyle sakarlık anlarında başkalarının kendilerini görmelerinden pek hoşlanmazlar. O yüzden Xena bu kısmı atlamaya karar verdi.

“Çok zekice bir oyun!” dedi Ian gülerek. “Ama her zaman Londra’da yaşamıyorum. Orada yatılı okula gidiyorum. Blackslope Malikânesi’ne sadece tatillerde ve yazın geliyorum.”

“Yani *bu evde mi* yaşıyorsun? Malikâne demek istedim!” dedi Xena. Saray gibi bir evde yaşamanın nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordu.

“Eh, güzel bir yer,” dedi Ian, ayağıyla çakıl taşlarına bir tekme savurarak. “Ama çok sıkıcı. Zaten ev de artık çökmek üzere. Her günümü Londra’da geçirmeyi tercih ederdim.”

“O yaşlı adam neden o kadar kızgındı?” diye sordu

Xander.

“Kızgın değildi aslında. Ahır ve toprakları kendi bölgesi olarak görüyor yalnızca.”

“Neden? Bir akraba falan mı?” diye sordu Xena.

Ian başını iki yana salladı. “Yoo, hayır. Yine de artık akraba sayılır. O buranın bekçisi. Whittaker’lar nesiller boyunca Blackslope ailesi için çalıştılar.”

“Chimington ailesi olduğunuzu sanıyordum,” dedi Xena, kafası karışmış bir halde.

“Biliyorum, biraz karmaşık bir mesele,” dedi çocuk. “Soyadımız Blackslope ama unvanımız Chimington. Babamın adı George Blackslope. Aynı zamanda Chimington lordu. Şimdi biraz anladınız mı?” Aslında pek anlamamışlardı ama İngiltere’de unvanların çok önemli olduğunu biliyorlardı. Bu yüzden geçiştirerek başlarını salladılar.

Ian düşünceli şekilde kaşlarını çattı. “Bay Whittaker, soyunun son temsilcisi ama,” dedi. “Onların hiç çocukları olmadı.” Sonra, kendi kendine konuşuyormuş gibi devam etti. “Çok yakında Blackslope Malikânesi’nde ne bir Blackslope ne de bir Whittaker ailesi kalacak,” dedi. O sırada yalnız olmadığını hatırlamış gibi kendine gelip onlara neşeyle gülümsedi. “O zaman benim için her şey daha kolay olacak. Annem turist acentesindeki işinden ayrılıp babamla beraber Londra’da bir apartman dairesine yerleşecekler. Ben de tatlillerde buraya gelmekten kurtulmuş olacağım. Evim bir metro durağı uzakta olacak!”

“Anladık ama, Bay Whittaker neden sinirlendi?” dedi Xander. Sorusunun cevabını hâlâ alamamıştı ve peşini bı-

rakmaya niyeti yoktu.

“Ah, o mu? O sadece biraz pinpiriklidir. Özel, cins köpekler üretir. Ahırda da bir kutu yavru var şimdi,” dedi Ian, başıyla ahırın kapısını işaret ederek. “Köpek yetiştiren başka biri buraya bir casus gönderecek ve bir sebepten yavru-ları gözetleyecek diye korkuyor.” Ian bir kahkaha attı. “Bir casus ona ne zarar verebilir bilemiyorum doğrusu. Yine de Bay Whittaker bu konuda çok hassas. Hem neyse, son gün-lerde her zamankinden daha da aksi. Ailem ona güzel bir ku-lübe alacak ama o yine de malikânededen ayrılmaktan mem-nun değil.”

“Hey, eminim Blackslope Canavarı'yla ilgili bütün hi-kâyeyi biliyordur,” dedi Xander. “Sonuçta olayların ço-ğu bu civarda yaşanmış.”

Ian gözlerini kırıştırdı. “Canavar mı? Siz ne duydunuz ki?”

İki kardeş ona, Sherlock'un defterinde okuduklarını, Bay Tuttle'ın söylediklerini ve Canavar'ın geri geldiğine inanıldığını anlattılar.

“Ya da belki hiçbir zaman gitmediğine...” diye ta-mamladı Ian. “Bay Tuttle doğru söylemiş. Yıllar önce bir aşçı kaybolmuş. Evet, Bay Tuttle, Canavar'la ilgili pek çok şey bilse de her şeyi bilmiyor.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Xander.

“Canavar'ın tekrar ortaya çıkması ilk kez yaşanan bir şey değil. Amcam Philip genç bir çocukken Canavar onu da götürmüş.”

“Ne?” dediler aynı anda. Daha önce kimsenin bundan

bahsetmediğine inanamıyorlardı. Bir insanın Canavar tarafından götürülmesi düşüncesi, Xander'in midesine kramplar soktu.

Ian başını salladı. "Evet. Bir gün ortadan kaybolmuş. Geride sadece devasa ayak izleri bulunmuş. Bir de ceketi... Ceketi hâlâ saklıyorum."

"Vay canına!" dedi Xena. "Başka ne var?"

"Bu kadar," dedi Ian omuz silkerek. "Başka hiçbir ipucu yokmuş. Kimse Philip'ten bir daha haber alamamış. Bunun gibi tuhaf bir şekilde ortadan kaybolan başka insanlar da olmuş."

Sözlerini bitiremeden, bir kadının Ian'a seslendiğini duydular.

"Gitmem gerek!" dedi Ian. "Belki de tatil bitmeden sizinle kasabada karşılaşırız." Arkasını döndü ve apaçık duran bir bahçe çapasına takılıp düştü. Xena yardım etmek için koştu ama çocuk çabucak ayağa kalktı, dizlerini silip güldü. "Merak etmeyin! Ben iyiyim," dedi ve topallayarak uzaklaştı.

Xander ile Xena bir süre şaşkınlıktan ne diyeceklerini bilemeden arkasından baktılar.

"Evet!" dedi Xena sonunda. "Görünüşe bakılırsa biraz daha araştırma yapmamız gerekecek."

"Kesinlikle," dedi kardeşi. "Ortada bir mantıksızlık var. Bayan Roberts kendi ailesinin lanetlendiğini söylemişti, Blackslope ailesinin değil. Ne Bayan Roberts ne de Bay Tuttle, Ian'ın amcasından söz ettiler. Gidip annemle babamı bulalım. Belki de bizi kütüphaneye bırakabilirler." Xander

eve doğru harekete geçti. “Şu Philip Amcayla ilgili daha çok bilgi edinmek istiyorum.”

Malikânenin ön kapısından içeri girdiler. Burası kocaman, yüksek tavanlı bir girişti. İçerisi ellerinde broşürler olan insanlarla doluydu. Baktıkları her yerde cilalı ahşap masalar, düzenli şekilde dizilmiş çini porselenler, gümüşler, kitaplar ve tablolar vardı. Eşyaların her biri üzerinde numara yazan bir kâğıtla etiketlenmişti. “Annemle babamı bu kalabalıkta nasıl bulacağız?” diye sordu Xander.

“Sanırım aramaya başlayarak,” dedi Xena. “Bence ayrılalım. Giriş kapısında buluşuruz.”

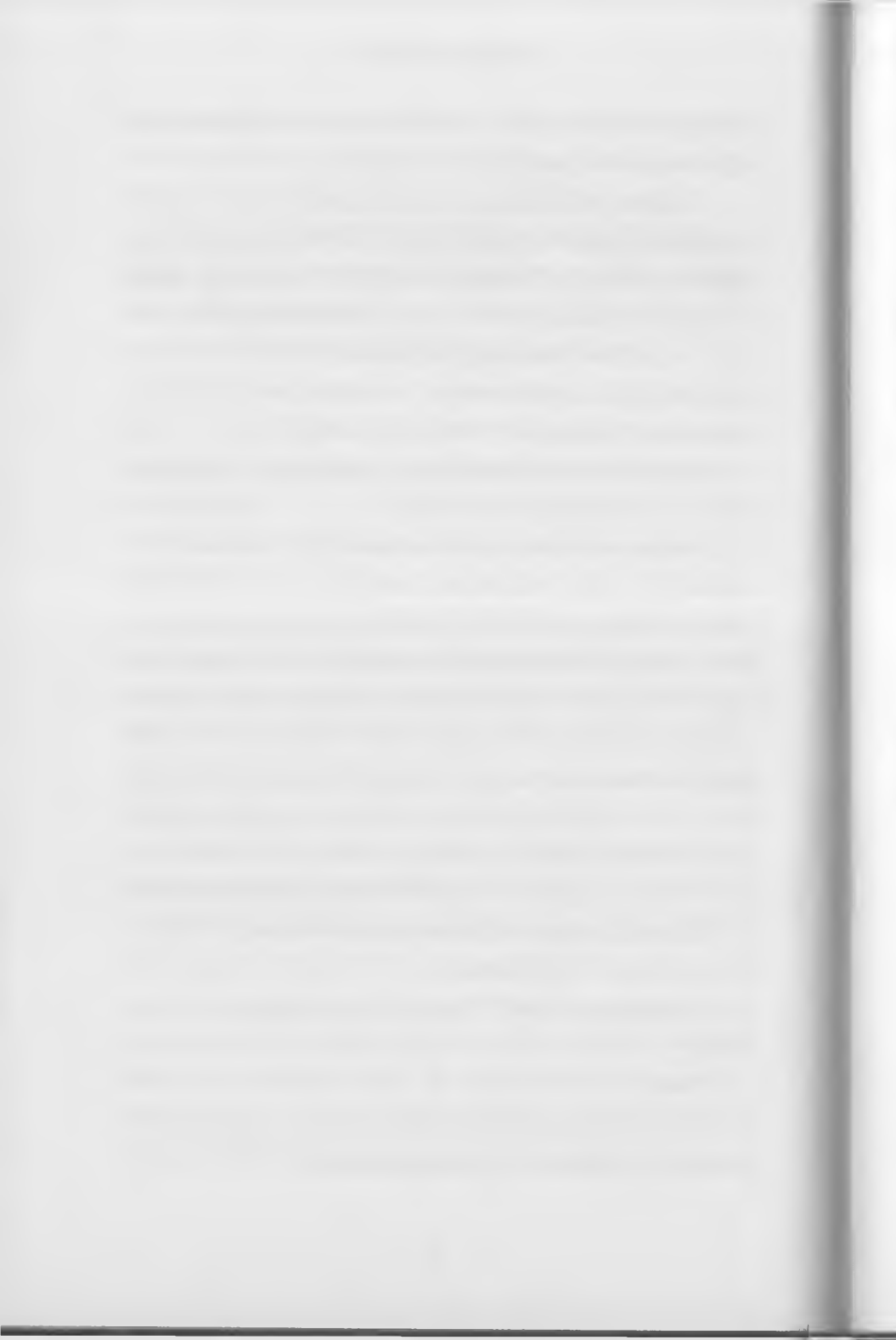
Xander sola dönüp uzun bir koridordan yürüdü ve duvardaki bir oyuğa yerleştirilmiş zırhlı bir şövalyenin yanından geçti. Xena daha küçük bir odaya girdi. Bu odadaki her şeyin, koltuk minderlerinin üzerinde bile etiket vardı. *Ne kadar üzücü*, diye düşündü. Ailesinin sahip olduğu her şey satılığa çıksa herhalde kendini kötü hissederdi. Annesiyle babası bu odada da yoklardı. Fakat Ian'ın annesiyle tanıştı. Ian'a çok benziyordu. Xena kendini tanıtıp diğer odaya geçti. Xander'in gittiği yöne geri dönecekti ki biraz ilerideki bir kapının girişinde Xander'in ona el salladığını gördü.

Kalabalığı aşıp kardeşine ulaşmayı başardı. “Annemleri buldun mu?” diye sordu.

“Bulamadım,” dedi Xander. “Ama bulduğum şey *çok ilginç*.”

“Ne?”

“Ian bize yalan söyledi. Philip Amcasını Canavar falan götürmemiş. Hatta hiçbir şey götürmemiş!”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Xena birkaç saniye şaşkınlıkla Xander'in yüzüne baktı. "Canavar, Ian'ın amcasını götürmemiş derken ne demek istiyorsun?"

"Benimle gel!" dedi Xander ve uzun bir koridorda hızla gözden kayboldu. Xena bir an için onu bulamayacağını düşündü. Nihayet yetiştiğinde, Xander duvara asılmış bir posterin karşısında dikiliyordu. Posterde uzun saçlı, bıyıklı, üzerinde İspanyol paça bir pantolon ve bol, çiçekli bir gömlek olan bir adam görünüyordu. Canlı renklerle dolu bir posterdi: Çingene pembesi, turkuvaz, sarı, yeşil...

"Ne olmuş yani?" diye sordu Xena, Xander'in ne demek istediğinden emin olamayarak.

"Şuraya bak!" dedi Xander, alt taraftaki şişko harflerle

yazılmış yazıyı göstererek: *Philip ve Cahiller*.

“Cahil ne demek?” diye sordu Xena. Sonra Xander’in cevap vermesine fırsat bırakmadan gözlerini açtı. “Ah, sen bu adamın Ian’ın amcası olduğunu mu düşünüyorsun? Hadi ama Xander. Philip çok yaygın bir isim. Posterdeki herhangi bir Philip olabilir.”

Xander itiraz ederek başını salladı. “Hayır,” dedi. “Az önce iki adam postere bakıyordu. Biri diğerine şöyle bir şey dedi: ‘Philip rock yıldızı olmak için evden kaçıp gittiğinde bütün aile deliye dönmüştü. Şimdiyse posterini duvara asıyorlar.’ Diğer adam da şöyle söyledi: ‘Öfkeden deliye dönenler annesiyle babasıydı. Ama Lort Chimington, ağabeyini hep sevdi. Albümü çıktığında eminim gurur duymuştur.’ Adamlar konuşmayı bitirince onlara posterdekinin Ian’ın amcası olup olmadığını sordum ve öyle olduğunu söylediler.”

Xena bir saniye kadar düşündü. “Ian bizi yanlış tarafa yönlendirmek istedi! Demek ki bildiği bir şeyler var. Onu bir daha görürsek yalan söylediğini anladığımızı belli etmeyelim, tamam mı?”

“İyi fikir,” dedi Xander. “Bizi kandırdığını zannetsin. Gerçekten neyin peşinde olduğunu bu arada anlarız.”

“Gitmeye hazır mısınız?” dedi babaları. Onlar lafa daldıklarında, anneleriyle arkalarından yaklaşmışlardı. “Her yerde sizi aradık çocuklar!”

Dönüş yolunda şiddetli bir yağmur yağmaya başladı.

Xena bu yağmurda arabayı durdurmalarını isteyip ormana bakmaya gidemezdi. Fakat tam BLACKSLOPE'A HOŞ GELDİNİZ tabelasını geçmişlerdi ki, yağmur kesiliverdi. "Mükemmel zamanlama," diye söylendi Xena. Aklına bir fikir gelmişti. "Kasabaya gidelim mi? Bakalım insanlar Canavar hakkında konuşuyor mu?" diye sordu Xander'e. "Canavar'ın nerelerde görüldüğünü öğrenmeliyiz ki, oralara gidip delil toplayabilelim. O küçük tüy yumağı ve uluma sesi bize pek yardımcı olmadı. Belki birileri bir şey görmüştür. Belki etrafı kırıp dökmediği zamanlarda nerelerde gezindiğine dair bir fikir ediniz."

"Sağlam bir plan," dedi Xander. "Anne, bizi kasaba meydanında bırakabilir misiniz?" diye sordu.

"Bilemiyorum," dedi babaları. "Ya Canavar sizi yerse?"

"Dalga geçme, baba," dedi Xena ve yan gözle kardeşine baktı. "Hava kararmadan geri geliriz."

Bay Holmes arabayı sağa çekti. Çocuklar arabadan indiler.

Kasabadaki dükkânlar küçüktü ve her biri yalnızca bir çeşit eşya satıyordu. Mesela biri sadece örgü malzemeleri satıyor, diğeri mutfak eşyası, onun yanındaki de sadece çocuk kıyafetleri satıyordu. Bütün dükkânlara girdiler. Xena bütün konuşmalara kulak kabarttı. Ama Canavar'la ilgili hiçbir konuşma duymadı.

"Zaman kaybediyoruz," diye söylendi Xander. Xena onu çekiştirdi. "Bir de şu dükkânı deneyelim," dedi. Gösterdiği dükkân diğerlerinden daha büyüktü. Xander omuz silkip ablasının peşinden yürüdü. İçeri girdiklerinde bu dük-

k anda her Şeyden biraz satıldığını gördüler. Burası genel marketti. Tencereler, tavalar, defterler, giysiler, kamp malzemeleri ve bahçe aletleri...

“Merhaba,” dedi birisi arkalarından. Dönüp baktıklarında Emma’yı gördüler. Gizemli siyah valizi taşıyan sarışın kızdı bu. Şimdi bir kutu pil almış, onların parasını ödüyordu. “Kasabayı dolaŐtınız mı?” diye sordu Emma.

“Bugün Blackslope Malikânesi’ne gittik,” dedi Xander. “D n de hemen yanındaki ormana baktık.”

Emma kaşlarını atıp para üstünü aldı. “Bence kasabanın diğer tarafını gezmelisiniz. Orası çok daha ilgi çekicidir.”

“Neden?” diye sordu Xena ama kız sadece el sallayıp aceleyle d kk ndan ıktı.

“Kasabanın diğer tarafında ne var?” diye sordu Xena, kardeşine.

Xander gözünde Blackslope haritasını ve pansiyonda gördükleri broşürleri canlandırdı. “Sadece yabancı bitki gezisi... O tarafta başka bir Şey olduğunu hatırlamıyorum.”

“Tuhaf,” dedi Xena ve başını salladı. “Her neyse. Havanın kararmasına az kaldı. Pansiyona gitmeden önce insanların konuŐmalarına biraz daha kulak misafiri olmak istiyorum.”

Xena iyi ki de bunu istemişti, çünkü bu defa Şansı yaver gitti. Orta yaşlı iki kadın, emlak acentesinin önünde dikilmiş konuşuyordu. Üzerlerinde süveter ve yassı birer Őapka vardı. İkisi de çantalarına yapıŐmıŐ, sanki gizli bir Şeyden bahsediyor gibi birbirlerine sokulmuŐlardı. Bu Xe-

na'nın dikkatinden kaçmadı. Xander'e uzakta beklemesini işaret etti.

Kadınlardan birinin şöyle dediğini duydu: "Çalıların arasında hışırtılar vardı. Sonra eve kadar koştum." Evet, Xena bu kez hedefi on ikiden vurmıştu. Emlakçının vitrininde evlerin yerlerini gösteren bir harita vardı. Xena sanki haritaya bakmak istiyormuş gibi kadınlara iyice sokuldu.

Kadın konuşmaya devam ediyordu. "Hani Gilder'in çiftliğine giden dönemeç var ya, işte tam oradaydım. Görünürde bir şey yoktu ama onca gürültüyü başka bir şeyin çıkarabileceğini hiç sanmıyorum."

Diğer kadın cevap verdi. "Joseph de tepenin hemen aşağısında tuhaf bir şey gördüğünü söyledi. Senin bahsettiğin yere yakın. Joseph bir inek görmüş olabileceğini düşünmüş. Ama oradaki çitlerin hepsi çok güçlü ve dayanıklı. Üstelik kasabada kimse bir ineğin kaçtığından falan bahsetmedi. Bence o şey kesinlikle Canavar'dı!"

"Aman Tanrım," dedi birinci kadın. "İki metre boyundaymış diye duydum. Kocaman, sivri pençeleri ve devasa köpek dişleri..."

"Otobüsümüz geldi," dedi diğer kadın. Otobüs durağa yanaşınca binip gittiler.

Xena duyduklarını hemen Xander'e anlattı.

"İki metre mi?" dedi Xander, yutkunarak. "Hadi pansiyona dönelim."

Yolda giderken Xena şampuanının bittiğini hatırladı. Kapısında ECZANE yazan bir dükkânın önünde durdular. İngilizler ilaç satan yerlere bu ismi veriyorlardı. Amerika'da

ise İLAÇ DÜKKANI deniyordu. İçerideki delikanlı, Xena'nın verdiği parayı alırken yüzlerine bile bakmadı. Başka bir delikanlıyla konuşuyordu.

“Birisi sonunda onu vuracak,” dedi çocuk. “Bu sözümü unutma. Etrafta onca avcı var. İçlerinden biri bir gün silahıyla gezerken karşılaşacaklar ve o zaman işi bitmiş olacak. Yaşlı Whittaker dedi ki...” Xena ile Xander, Whittaker ismini duyunca kulak kabarttılar. “Yaşlı Whittaker dedi ki, bir daha onu topraklarına girerken görürse canına okuyacakmış.” Xander yan gözle Xena'ya baktı. Kasiyer çocuk müşterilerinin farkına varınca şampuanı aceleyle torbaya koydu. “Başka bir isteğiniz var mı?” diye sordu.

“Şey, evet...” dedi Xena. “Gilder'in çiftliği nerede acaba?” Çocuk onlara yolu tarif etti. “Teşekkürler,” dedi Xena.

“İnsanlar Canavar'ı orada mı görmüşler?” diye sordu Xander.

“Neden söz ettiğinizi bilmiyorum,” dedi çocuk. O sırada telefondaki kişiyle futbol muhabbeti yapmaya başladı.

“Hadi gel,” dedi Xander. “Gidip haritaya bir daha bakalım.”

Emlakçının önünde durdular. Xena parmaklarını cama yapıştırıp haritayı incelemeye başladı. “Tamam, Gilder'in çiftliği şurada,” dedi. Parmağını hafifçe yana çekti. “Şurası da kadının bahsettiği dönemeç olmalı. Bu civarlarda yalnızca bir tepe var. O zaman, o da şu olmalı. Blackslope Malikânesi'nden çok uzakta değil. Eczanedeki çocuk ne demişti hatırlıyor musun? Bay Whittaker *bir daha* onu toprakla-

rında görürse canına okuyacakmış. *Bir daha...* Demek ki Canavar oraya daha önce de gitti.”

“Bizim bulduğumuz ayak izi neredeydi?”

Xena parmağını haritada gezdirdi. “İşte orada. Burası da kaldığımız pansiyon.”

Birlikte haritaya iyice baktılar. “Yani buradan ne gibi bir sonuç çıkarabiliriz?” diye sordu Xena sonunda.

“Şey...” dedi Xander yavaşça. “Birkaç kez tesadüfen görüldüğü yerler dışında en sık görüldüğü yer malikânenin çevresi. Sence neden?”

Xena omuz silkti. “Belki o taraflarda saklanacak güzel yerler vardır.”

“Bunu öğrenmenin bir tek yolu var,” dedi Xander. “Malikâneyi bir kez daha ziyaret etmemiz gerekecek!”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Burada ne yapıyorsunuz?”

Xander ile Xena irkilerek kafalarını kaldırdılar. Konuşan, pansiyondaki çocuk Trevor'du. Kaldırımın köşesinde durmuş onlara bakıyordu. Konuşmaya öyle dalmışlardı ki çocuğun geldiğini fark etmemişlerdi. Trevor'un hemen arkasındaki genç çift aralarında sohbet ediyordu.

“Hiç, öyle dolaşıyorduk,” dedi Xena. “Hava kararmadan dolaşmamızın bir sakıncası yoktur sanırım? Gece karanlığı henüz çökmedi.”

“Ah, karanlıkta dolaşmak demişken,” dedi Xander, “arkadaşının evine gitmene neden izin vermediklerini biliyoruz.”

“Ne?” dedi Trevor. Konu aniden değişince kafası karışmıştı. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Canavar’ı biliyoruz,” dedi Xena. “Büyükannenle büyükbabanın seni hava karardıktan sonra dışarı göndermediklerini de biliyoruz.”

Xena’ya mı öyle geliyordu yoksa Trevor şimdi biraz daha rahatlamış gibi miydi?

“Büyükannemler üzerime çok düşüyorlar,” dedi Trevor. “Bana kalırsa bütün bu Canavar hikâyesi tam bir saçmalık.”

“Büyükannen öyle düşünmüyor ama,” dedi Xander. “Ailenizin üzerinde bir lanet olduğuna inanıyor.”

“Ciddi misin?” diye sordu Trevor. “Böyle şeylere gerçekten inanıyor musun?” Kesik bir kahkaha atıp başını salladı. Yoldan geçen bir adamın eline bir kâğıt tutuşturdu. Adam hiç bakmadan kâğıdı alıp yoluna devam etti. “Küçükken ormanda kamp yapmaya gittiğimizde babam anlattı bu hikâyeyi. Beş yaşındayken korkutucu geliyordu elbette ama uzun süredir öyle şeylere inanmıyorum.”

“Büyükannenle büyükbaban bize neden Canavar’ dan hiç bahsetmediler?” diye sordu Xander.

“Kimse dışarıdan gelen insanların bunları bilmesini istemiyor,” dedi Trevor. “Turistlerin korkup kaçacaklarını ve bir daha gelmeyeceklerini düşünüyorlar.”

Xena dikkatlice Trevor’un yüzüne baktı. Ses tonunda ilginç bir şeyler seziyordu. “Ama sen turistlerin bundan korkup kaçacağını düşünmüyorsun, öyle mi?” diye sordu.

“Umarım kaçmazlar!” dedi Trevor gülerek. Kadının biri bir bebek arabasıyla sokağı geçip yanlarına yaklaştı. Tre-

vor bu kadına da bir kâğıt uzattı. Kadın yoluna devam etti.

“Onlara ne veriyorsun?” diye sordu Xander.

Trevor elindeki kâğıttan bir tane de Xander'e verdi. Bu bir el ilanıydı. Üzerinde şöyle yazıyordu: ÖLÜMCÜL BLACK-SLOPE CANAVARI. TREVOR'LA TURA KATILIN. KİŞİ BAŞI 5 POUND. Yazının hemen altına tüylü, sivri dişli, koca pençeli bir hayvan resmi çizilmişti.

“Tur mu düzenliyorsun?” diye sordu Xena. Gerçekten etkilenmişti. Beş pound fena para değildi, yaklaşık on dolar ediyordu.

“Aslında şu arkamdaki genç çift henüz ilk müşterilerim,” dedi Trevor. El ilanını geri almak için Xander'e elini uzattı. Xander ilanı geri verdi. “Teşekkürler,” dedi Trevor. “Büyükannemlerin antika bilgisayarından bunları yazdırmak saatlerimi aldı. Birini bile boşa harcamak istemiyorum.”

“Şimdi sen Canavar'ı gerçekten gördün mü?” diye sordu Xander. Nedense ona pek inanmamıştı.

“Ah, keşke!” dedi Trevor. “Hayır görmedim ama insanlara Canavar'ın daha önce görüldüğü yerleri gezdiriyorum. İlk turumuz birkaç dakika sonra başlayacak. Elimden geldiğince geç bir saatte yapmak istedim. Kimse gün batımından sonra dışarıda olmamalı. Akşamüstü nedense her şey daha ürkütücü görünüyor. Siz de gelmek ister miydiniz?” Gülümsedi. “Pansiyon müşterisi olduğunuz için sizden para almam,” dedi.

“Tabii isteriz!” diye atıldı Xena. Ama Xander o kadar emin değildi. “Gelemeyiz. Annemlere erken döneceğimize dair söz verdik.”

“Of, Xander, *yapma lütfen*,” diye söylendi Xena.

Xander ablasına baktı. Gitmek için gerçekten de çok hevesliydi. Hem kalabalık bir grupta gezmek tehlikeli olmayabilirdi...

“Eh, peki,” diye geveledi. “Yalnızca turun ilk bölümüne katılabiliriz.”

“Harika,” dedi Trevor. Arkada bekleyen çifte döndü. “Hazır mısınız?”

Tur gerçekten de eğlenceliydi. Canavar’ın izinde olmasalar yine de keyif alırlardı. Trevor, bölge hakkında birçok şey biliyordu. Onlara küçük küçük kurbağaları, rengârenk kuşları gösterdi. Kendi başlarına gezseler bunları fark etmezlerdi. Müşterilerine bazı bitkileri gösterip baharda açınca nasıl göründüklerini anlattı. Xander kendini doğal güzelliklere o kadar kaptırmıştı ki bir an için peşinde oldukları vahşi hayvanı tamamen unuttu. Fakat sonra, sevgililerden kadın olanı “Bu Canavar ilk kez ne zaman görülmüş?” diye sordu.

“Bundan bir yüz yıl kadar önce,” dedi Trevor anında ciddi bir tavır takınarak. “Kasabaya aylarca korku salmış.” Xena, sevgililerin birbirlerine biraz daha sokulduklarını fark etti. Adam, kadının elini tuttu. Kadının tüyleri diken diken olmuştu. Acaba bunun sebebi gölgelerle çevrili ormanın serin havası mıydı?

“Canavar’ın ne olduğunu kimse hiçbir zaman öğrenemedi,” diye devam etti Trevor. “Ünlü Dedektif Sherlock Holmes bile!”

Xena ile Xander birbirlerine bakıp gizlice gülümsediler.

“Sherlock Holmes gizemli Baskervilles Köpeği olayını bile çözmüştü. Ama Blackslope Canavarı'nın nasıl bir yaratık olduğunu bir türlü bulamadı. Ve şimdi, Canavar geri geldi.”

Trevor aniden durup yere eğildi. “Bakın, ayak izleri!” Hep beraber eğilip yerdeki oyuklara baktılar ama oyukların tam olarak ne olduğunu söylemek zordu.

Genç çiftler fotoğraf üstüne fotoğraf çekti. Her taraf art arda patlayan flaşlarla aydınlandı.

O sırada bir bulut, güneşin önünü kapattı ve serin bir rüzgâr esti. Yapraklar ve dallar hışırdadı. Kadın korkuyla kocasına baktı. “Artık gitmemiz gerekmiyor mu? Hani şu küçük kafede çay içecektik ya...”

“Evet, evet,” dedi adam telaşla. “Teşekkürler, Trevor. İlginç bir geziydi. Ne yazık ki artık kasabaya dönmemiz gerek.” Hızla arkalarını döndüler ve koşar adımlarla çalılıkların arasına dalıp gözden kayboldular.

Xander kalp atışlarına hakim olabilmek için derin bir nefes aldı. Bu hikâyeden ne kadar korktuğunu Trevor'a belli etmek istemiyordu. Bu yüzden yere çömelip topraktaki izleri incelemeye başladı. Emin olamıyordu. Bunlar gerçekten de ayak izi miydi yoksa yerde açılmış birtakım oyuklar mıydı? Xena'yla birlikte buldukları ayak izi kadar net görünmüyorlardı.

“Bu izleri bulmayı nasıl başardın?” diye sordu Xena.

“Sık sık yürüyüşe çıkarım. Bu bölgeye aşinayım; o

yüzden nereye bakmam gerektiğini biliyorum.” Trevor omuz silkti. “Gözlerinizi açıp etrafınıza dikkat ederseniz çok şey görürsünüz, emin olun.”

“Bence Trevor’un Canavar’la ilgili çok fazla bilgisi var,” dedi Xena. “O ayak izlerine *denk gelmesi* inanılmayacak kadar kolay oldu, öyle değil mi?”

“Sence ayak izleri konusunda numara mı yaptı?” diye sordu Xander. Bu düşünce yüreğine biraz su serpmiştir.

“Evet, yapmış olabilir,” dedi Xena. “Ben hâlâ *gerçek bir Canavar* olduğunu düşünmüyorum.”

“*Baskervilles Köpeği* olayında gerçek bir köpek vardı ama unuttun mu?” dedi Xander. “Hem duyduğumuz uluma seslerine ne demeli?”

“Uluma sesi bir didgeridoodan gelmiş olabilir,” dedi Xena. “Hatırlasana, Trevor’un bahsettiği şu Avustralya’ya özgü çalgı.”

“Sence Trevor uluma seslerini bir boruyla mı çıkarıyordu?”

“Olabilir,” dedi Xena. “Bir şeyden eminim: Trevor bize söylediğinden daha fazla şey biliyor. Bay Tuttle’ın ne dediğini hatırlıyor musun? Kasabalılar, Canavar lafının yayılmasını istemiyorlardı.”

Xander heyecanla kafasını salladı. “Ben de tam bunu düşünüyordum. Trevor dedikodunun yayılmasından rahatsız değil!”

“Evet, sence de. Hatta bundan para bile kazanıyor. Sanırım yeni bir şüphelimiz var: Trevor!”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah Xena mutfakta tek başına otururken Xander kahvaltı için aşağı indi.

“Bir şey öğrenebildin mi?” diye sordu Xena. Bir gece önce Xander’in Trevor’un ağzından laf alması gerektiğine karar vermişlerdi.

“Sıfır,” dedi Xander kafasını iki yana sallayarak. “Hiçbir şey öğrenemedim. Sıfır.”

“Keşke *ben* konuşsaydım,” dedi Xena, hamur tatlısının üzerine yağ sürerek. “Ağzından laf alabilirdim.”

“Hayır,” dedi Xander, reçele uzanarak. “Trevor okul için Amerikan tarihiyle ilgili bir proje hazırlıyormuş. Bağımsızlık Bildirgesi’yle ilgili sorular sorup durdu. Başka

hiçbir şeyden söz etmedi.”

“O zaman daha sonra tekrar konuşmamız gerekecek,” dedi Xena. “Şimdi kasabaya inip başka bir şeyler bulmaya çalışalım. Şimdiye kadar ne öğrendiysek hepsini kasabada öğrendik.”

Blackslope Kasabası'nın ana caddesinde yürümeye başladılar. “Bu gürültü de ne?” diye sordu Xena ve adımlarını hızlandırdı. Gece aniden başlayan fırtınanın ardından bu sabah hava güzel ve serindi. Anne ve babaları kahvaltıdan sonra, ön izlemede tanıştıkları birileriyle etrafı dolaşmaya gitmişlerdi.

Şimdi kasaba meydanındaki turist ofisinin önüne bir sürü araba park edilmişti. İnsanlar hep bir ağızdan bir şeyler söylüyorlardı. Kalabalığın arasındaki adamlardan biri tanıdıktı: Bay Whittaker.

Xena ile Xander koşarak o tarafa doğru gittiler. Xander yine ablasının hızına yetişmek için uğraştı. Turist ofisinin önüne gelince yavaşladılar. Xena kalabalığın arasına karıştı.

Bay Whittaker birileriyle tartışıyormuş gibi sinirli bir halde derdini anlatmaya çalışıyordu. “Ben sadece size ne gördüğümü söylüyorum,” dedi. “Ve ne duyduğumu...”

“Peki, tam olarak ne gördünüz?” diye sordu, takım elbiseli, önemli birine benzeyen bir kadın.

Bay Whittaker, kadına dönüp saygı gereği şapkasını çıkardı. “Sayın Belediye Başkanı, az önce anlattığım şeyleri gördüm.”

“Anlıyorum, Bay Whittaker” dedi kadın sabırla. “Ama ben burada değilim. İçerideydim. O yüzden anlattıklarınızı-

zı duymadım.”

Bay Whittaker yüksek sesle derin bir nefes alıp tekrar şapkasını taktı. “Dün gece geç saatlerde malikânenin topraklarında yürüyerek, kulübeme dönüyordum. O sırada ahırın yanında bir şeylerin hareket ettiğini duydum. Ses pek normal gelmiyordu. O yüzden yürümeyi bırakıp bir meşe ağacının arkasına saklandım. Ahırın oradaki meşe ağacı var ya, biliyorsunuz, değil mi?”

“Evet, evet,” dedi belediye başkanı. “Devam edin.”

“İşte orada saklanmış beklerken bir şey gördüm,” dedi Bay Whittaker ve duraksayıp insanlara baktı. Herkes, kalabalığın kenarında duran Xander bile, nefeslerini tutmuş adamın ne diyeceğini bekliyordu.

“Evet, ne gördün?” dedi kalabalıktan bir adam.

“Gördüğüm şey...” dedi Bay Whittaker ve tekrar duraksadı. Belediye başkanı sinirlenmeye başlıyordu. “Gördüğüm şey, Canavar’dı.”

Kalabalıktan hayret dolu haykırışlar yükseldi.

“Devam edin, lütfen, Whittaker,” dedi belediye başkanı. “Onun Canavar olduğunu...” Belediye başkanı etrafına bakındı. Xena'nın yanında dikildiğini fark etmemişti. Yine de daha kısık bir sesle konuşmaya başladı. “Onun Canavar olduğunu nereden anladınız?”

“Nereden mi anladım?” Yaşlı adam saçma bir soruymuş gibi güldü. “Başka ne olacaktı ki? Dev gibiydi, Sayın Başkanım. Size söylüyorum... Bu kasabadaki ve dünyadaki en uzun adamdan bile daha uzundu. Her tarafından tüyler sarkıyordu ve yürüyüşü kesinlikle insana benzemiyordu.”

Xander'in tüyleri diken diken oldu. Bay Whittaker gerçekten de inandırıcı konuşuyordu.

“Peki, ne yaptınız?” diye sordu Başkan.

“Onu izledim. Çitlerden birine tırmandı. O çiti size gösterebilirim. Koca yaratığın ağırlığını taşıyamayıp paramparça oldu. Canavar çiti geçince ormana doğru koştu. Önüne çıkan çalılar, fidanları yerle bir etti. Son olarak da ulumaya başladı. Bu sesi hepimiz dün gece ya da başka bir zaman duymadık mı?” İnsanlar mırıldanarak başlarını salladılar.

“Sonra ne oldu?” diye sordu başkan.

“Sonra kulübeme gidip kapıyı güzelce kilitleyip sabahı bekledim. Sonra da haber vermek için koşarak buraya geldim.”

“Neden polise haber vermediniz?”

“Telefon çalışmıyordu,” dedi Bay Whittaker. “Telefonun ilk arızası değil bu, biliyorsunuz Bayan...” dedi imalı imalı. Sanki arızadan başkan sorumluymuş gibi.

Xena, Xander'e baktı. Xander aklından geçenleri okuyabiliyordu: *Belki de Canavar her şeye rağmen gerçektir?*

Konuşmaya fırsatları kalmadan, kadının biri turist ofisinden öfkeyle çıkıp kapıyı çarptı. Arkasından genç bir adam aceleyle kapıyı açıp kadının peşinden koştu. “Lütfen Bayan, biraz düşünün!” diye seslendi.

“Beni buralara kadar boşuna getirmişsiniz!” dedi kadın öfkeyle. “Tek istediğim taşrada sakın bir hafta geçirmek ve birkaç antika eşya almaktı. Ormanda başıboş dolaşan vahşi bir hayvan olduğunu insanlara önceden söylemeniz iyi edersiniz!”

Kadın oldukça pahalı görünen bir arabaya binip hızla uzaklaştı. Güzel arabanın boşalttığı yere anında başka bir araba park etti. Bu seferki toz içindeydi ve malikânenin olduğu taraftan geliyordu. Şoför koltuğundaki adam aceleyle arabadan indi ve koşarak turist ofisine girdi. Arkasından bir çocuk çıktı. Çocuk, Ian'dı ve dizinde bir yara bandı vardı. *Bu çocuk tam bir sakar*, diye düşündü Xander. Kalabalıktan uzaklaşıp Ian'a merhaba demeye gitti. "Az önce arabadan inen baban mıydı?" diye sordu. Ian başını salladı.

Xena da onlara katıldı. "Ne oldu, kaza mı geçirdin?" diye sordu, Ian'ın dizini işaret ederek.

"Ah, o mu?" dedi Ian dizine bakıp. "Bisikletten düştüm. Az önce buradan giden zengin hanım, annemle tartışmak için sabah bizim eve geldi. Arabasıyla neredeyse üzerimden geçecekti."

Turist ofisinin içindeki tartışma sesleri yükselmeye devam ediyordu. Vitrinin diğer tarafında insanların el kol hareketleriyle hararetli bir şekilde konuştuklarını görebiliyorlardı. Xena gizlice içeri doğru süzüldü.

"Gazeteciler mi?" diyordu başkan. Yüzü bembeyazdı. "Televizyonda mı?"

Ian'ın annesi odanın gerisinde bir masada oturuyordu. Elindeki telefonu kapatıp cevap verdi. "Korkarım öyle," dedi. "Telefonda öyle söylediler. Sanırım akşam haberlerine çıkacağız."

"Vay canına!" dedi Xena kendini tutamayarak. Büyükle aynı anda kafalarını çevirip ona baktılar.

Ian'ın annesi başını iki yana salladı. "Bu bizim için

kötü bir reklam,” dedi.

Ofiste çalışan genç adam tekrar içeri girdi. “Bugünlük kapalıyız,” dedi ve Xena’yı dışarı çıkardı.

Dışarıdaki kalabalığa şimdi daha çok insan eklenmişti. Trevor da oradaydı. Var gücüyle el ilanlarını dağıtıyordu. Xena’ların kaldığı pansiyonun hemen yanında kalan üniversite öğrencisi iki kız da meydana gelmişti. Katy adındaki kız Xena’ya yaklaştı. “Burada neler oluyor?” diye sordu. Xena, Bay Whittaker’ın kalabalığa anlattığı şeyleri tekrar etti.

“Demek bu kargaşa yüzünden bizim çaylağı göremedik,” dedi Katy, Emma’ya.

“Çaylak mı?” diye sordu Xander.

Emma cevap vermek için ağzını açtı ama Katy onu susturdu. “Şey, uçurtmamızın adı Çaylak. Biz, şey... Uçurtma uçuruyorduk da... Sonra onu bulamadık. Neyse. Hadi Emma, gitmemiz gerek.”

Malikânede yaşanan bir karmaşa uçurtmayı bulmalarına neden engel olmuştu ki? Xander’in akli bu işe pek yatmamıştı.

Fakat herhangi bir şey sormalarına fırsat kalmadan Trevor yanlarına geldi. Sevinçten ağzı kulaklarına varıyordu. “El ilanlarının hepsini dağıttım! Buraya malikânede ki antikaları almak için gelen insanların çoğu Canavar’dan korkmuyor. Hatta bunun onlar için ekstra bir güzellik olduğunu söylüyorlar. Yakında bir sürü param olacak. Avustralya, bekle beni, geliyorum!”

“Genç adam!” diye seslendi bir kadın sokağın karşı ta-

rafından Trevor'a. "Bir sonraki tur ne zaman yola çıkıyor?"

Trevor kadınla konuşmak için yanlarından uzaklaşırken Xena, Xander'i kolundan tutup köşeye çekti. "Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

"Ben iki şey düşünüyorum," dedi Xander. "Bir: Bay Whittaker oldukça ikna edici konuşuyordu. İki: Bütün bu reklam, Trevor'un ekmeğine yağ sürüyor."

Xena başıyla onayladı. "Evet. Hadi gel. Parçaları birleştirmemizin zamanı geldi."

İki kardeş kütüphanenin önündeki çimenlere oturdular. Xander arka cebinden küçük bir not defteriyle bir kalem çıkardı. Xena hevesli hevesli ellerini sıvazladı. "Liste zamanı!"

Xander defterle kalemi Xena'ya uzattı. "Ben bir müzik mağazasına gideceğim," dedi. "Hemen şu köşede. Uzun sürmez."

Birkaç dakika sonra geri gelip kendini çimenlere attı. Belli ki aradığı cevabı bulamamıştı. "Ne oldu?" diye sordu Xena.

Xander parmaklarını çimenlere gömdü. "Didgeridoo sesi kesinlikle uluma sesine benzemiyor," dedi. "Daha alçak ve daha titreşimli bir ses. Ellerinde kayıt yoktu ama dükkândaki çocuk benim için sesi taklit etti. Ulumayla hiç alakası yok!"

"Anlaşıldı. Öyleyse listeye onu eklemeyeceğim," dedi Xena.

"Ne listesi?" diye sordu Xander.

"Şüpheliler."

“Neyin şüphelileri?”

“Farz edelim ki ben haklıyım ve Canavar diye bir şey aslında yok. Bu hikâyeyi neden uydursunlar ve bunu yapanlar kim olabilir?” Not defterini Xander’e uzattı.

Süpheliler

Süpheli davranışlar

Sebepler

Bayan Roberts

Canavar kelimesini
duyunca elindeki tepsiyi
düşürdü.

Kasabadaki herkesten
daha ürkek görünüyor.
Neden?

Trevor

Canavar tehlikesi olması-
na rağmen akşamları dışarı
çıkma istiyor. Belki de
Canavar’ın gerçek olma-
dığını biliyor. Yoksa nume-
ra mı yapıyor? Neden?

Avustralya’ya gitmek için
para kazanmaya çalışıyor.

Bay Whittaker

Gözünü sürekli ahırda
canavar kostümünü orada
saklıyor?

Ailevi geçmişiyle ilgili
bir şey?

Malikânedeki Diğer
Herkes

Canavar hep oralarda
görülüyor.

?

Bay Tuttle
(ve suç ortağı)

?

Daha çok kitap
satmak için?

Bir hırsız

Kapı ve pencereler kilitle-
niyor. Hırsız Canavar tak-
lidi yaparak insanları kor-
kutmak ve olayları araştır-
malarına engel olmak isti-
yor.

(Hah! Bu çok
saçma)

Xander listeyi okurken cep telefonları çaldı. Xander bu kez telefonu nasıl açacağını keşfetti.

“Alo?... Gerçekten mi? Emin misiniz?... Peki, teşekkürler. Ya öteki... Ah, öyle mi?” Deftere uzanıp yeni bir sayfaya bir şeyler karaladı. “Pekâlâ. Şehre döndüğümüz zaman size hepsini açıklarız,” dedi ve telefonu kapattı.

“Arayan kimdi?” diye sordu Xena.

“Andrew. Londra’dan, ÜDKD’nin laboratuvarından sarıyor. Gönderdiğimiz şeyin kesinlikle bir hayvan tüyü olmadığını söyledi. İnsan tüyü veya saçı bile değilmiş. Sentetik bir şeymiş.”

Xena kaşlarını çattı. “Demek ki birileri kostüm giyiyor.”

“Uluma sesi de sahteymiş,” dedi Xander. “Laboratuvar henüz ne sesi olduğuna karar verememiş. Üzerinde hâlâ çalışıyorlarmış. Ama sesler birden fazlaymış ve önce bunları ayırıp tek tek analiz etmeleri gerekiyormuş. Şimdiye dek iki ayrı ses bulmuşlar.” Xander aldığı nota baktı. “Evet, iki canlı kaynaktan gelen ses. Biri, insan ya da bir hayvan, diğeri ise mekanik bir sesmiş.” Xander, Canavar korkusunun yavaş yavaş geçtiğini hissetti. “Yani bütün bunlar şu anlama geliyor: Canavar kesinlikle bir insan.”

“Başından beri biliyordum!” dedi Xena ve ayağa fırlayıp havaya bir yumruk savurdu.

“Hayır, bilmiyordun.”

“*Biliyordum,*” diye üsteledi Xena.

“Ah, peki. Öyle olsun.” Xander’in içi o kadar rahatlamıştı ki, tartışmaya hali yoktu. “Peki ama kim? Şüpheli liste-

sini biraz daraltabiliriz belki.”

“Bence Bayan Roberts’ı eleyebiliriz,” diye önerdi Xena. “Uluma sesinden sonra mutfağa indiğimizde kadıncağız gerçekten korkmuş görünüyordu. Sesin sahte olduğunu bilseydi o kadar korkmazdı.”

“Hem bence ailesinin üzerindeki lanet hikâyesine bayağı inanıyor,” diye ekledi Xander. Kendini yeniden bir dedektif gibi hissediyor ve bundan büyük keyif alıyordu.

“Doğru,” dedi Xena ve şüpheliler listesindeki Bayan Roberts isminin üzerini çizdi. “Evet. Şimdi Canavar’ın sahte olduğunu biliyoruz. Öyleyse bir Canavar gibi görünmeyi nasıl başardığını açıklamalıyız.”

Xander şüpheliler listesine bir göz attı. “Trevor gerçekten de gece dışarı çıkmaya pek hevesliydi. Üstelik Canavar’ın hava karardıktan sonra saldırıya geçtiğini bildiği halde... Ama Trevor hiç korkmuyordu.”

Xena kalemi düşünceli şekilde deftere vurmaya başladı. “Trevor etrafta hiçbir tehlike olmadığını biliyordu, çünkü bütün o sahte Canavar turlarını o düzenliyordu. Ayrıca Canavar’ın tekrar ortaya çıkması masalından iyi para kazanmaya da başladı. Avustralya’ya gitmek için paraya ihtiyacı olduğunu biliyoruz.”

“Evet, bence de gözümüzü Trevor’dan ayırmayalım,” dedi Xander. “Nasıl da onunla aynı yerde yaşıyoruz. Çok zorlanmayız.”

“Listedeki diğer bir kişi de Bay Whittaker,” diye devam etti Xena. “Blackslope Malikânesi’ndeki ahırın yakınlarında dolaşmamamızı istedi. Ian orada köpek yetiştirdiği için

böyle davrandığını söyledi. Belki de gerçekten kana susamış dev gibi canavarlar yetiştiriyordur?”

“Baskervilles Köpeği hikâyesinde, gerçekten de ortaya bir köpek çıkmıştı,” diye hatırlattı Xander. “İnsanları dehşete düşüren devasa bir köpek!”

“Kesinlikle,” dedi Xena. “Belki de Bay Whittaker köpeklerini dışarı çıkarıyordur veya köpekler kaçıp gidiyordur. İnsanlar özellikle karanlıkta ve korktuklarında, gördükleri kocaman bir köpeği pekâlâ bir Canavar sanabilirler. Bay Whittaker da etrafa başka ipuçları bırakarak insanların dikkatini dağıtmaya çalışıyordur. Belki de Bay Whittaker'dan köpeklerini başka yere göndermesini istemesinler diye bunu yapıyordur.”

“İyi de o zaman dün neden Canavar'ı gördüğünü bütün kasabaya duyurdu?” diye sordu Xander.

“Dikkatleri köpeklerinin üzerine çekmemek için olabilir,” dedi Xena.

“Bence biraz mantıksız ama imkânsız değil,” dedi Xander. “Sonuçta ahırla ilgili gerçekten de tuhaf davranışlar sergiliyor.”

Bir süre konuşmadan düşünmeye devam ettiler. Diğer şüpheliler pek bir şey ifade etmiyordu. Bundan sonraki adımlarının ne olacağını bilmiyorlardı. O sırada Xander'in aklına bir şey geldi. “Malikânedeki müzayede dört gün sonra,” dedi. “Ondan hemen sonra da Londra'ya döneceğiz.”

“Yani kasabadan ayrılmadan önce Canavar'ı bulmak zorundayız,” dedi Xena. “Yoksa Sherlock'u hayal kırıklığına uğratacağız.”

“Biliyorum,” dedi Xander endişeli şekilde.

“Sorun ne?” diye sordu Xena.

“Şey... Tamam, dışarıda bir yerde gerçek bir Canavar’ın olmaması sevindirici. Yine de Canavar gibi davranan ve bütün kasabaya dehşet saçan biri var. Bu adam veya bu kadın geçmişteki olayları yeniden canlandırıyor. Yani Bayan Roberts aslında haklı. Bir sonraki kurban gerçek bir insan olabilir!”

ON ALTINCI BÖLÜM

Ertesi sabah hava serin ve temizdi. Holmes ailesinin önceden planladığı gezi için mükemmel bir gündü. Hep birlikte eski bir kalenin harabelerini görmeye gideceklerdi.

Bu kale bile, Xena ile Xander'in davayı düşünmelerine engel olamıyordu. Yine de iyi vakit geçirdiler. Kalenin bazı duvarları hâlâ yıkılmamıştı. Böylece koyu renk taşların üzerine çakılmış işaretlerin de yardımıyla odaların nerede başlayıp nerede bittiğini anlayabiliyorlardı. Kalenin çevresinde gezinmek, kocaman bir çocuk merdivenine tırmanmaya benziyordu. Xena tırmanmaktaki ustalığını göstererek alçak bir duvarın üzerine çıkıp aşağıdan kaleyi ele geçirmek için gelen Xander'in kafasına kızgın yağ döküymüş gibi yaptı. İkisi de çok eğlendi. Ama en kısa zamanda dava

üzerinde çalışmaya devam etmek için yanıp tutuşuyorlardı.

Dönüşte yol üstünde bir restoranda akşam yemeklerini yiyip pansiyona geldiler. Xander yatmak üzereyken Xena odanın kapısında belirdi. Elinde iki tane fener vardı. “Fenerlerden birini al,” dedi. “Onları oturma odasındaki sehpanın üzerinde buldum. Bir süreliğine ödünç almamızın sakıncası olacağını sanmıyorum. Ayrıca ayakkabılarını da yatağının yanına koy. Her an kalkıp çıkmak zorunda kalabiliriz.”

“Bu gece bir yere çıkacağımızı nereden çıkardın?” dedi Xander. Feneri bir kere açıp kapattı ve yastığının altına koydu.

“Bilmiyorum,” dedi Xena. “Yine de hazırlıklı olmalıyız.”

Xander başını yastığa gömüp mırıldandı. “Ben şu anda sadece uyumaya hazırım,” dedi ve gözlerini kapattı. Xena bazen amma da patronluk taşıyordu. Ama Xander onun haklı olduğunun farkındaydı. Elinden geldiğince uyanık kalmaya çalıştı. Fakat bütün günü temiz havada duvarlara tırmanarak geçirdiği için bitkin düşmüştü. Önce Xander, ardından da Xena uykuya daldı.

Fakat bu uyku uzun sürmedi. Gecenin geç saatlerinde bir uluma sesi yankılandı. Bir ara öyle tiz bir şekilde yükseldi ki, bir kadın çığlığıymış gibi duyuldu. Sonra yavaş yavaş alçalıp kesik inlemelerle son buldu.

Xena ile Xander ellerinde fenerleriyle pansiyonun ön kapısında karşılaştılar.

“Ses hangi taraftan geldi?” diye sordu Xander. Kalbi hızla çarpıyordu. Kendine bunun gerçek Canavar olmadığı-

nı hatırlatması gerekti.

“Şu taraftan!” dedi Xena, fenerin düğmesine basıp çevirerek. Nihayet şu Canavar’la yüz yüze gelebileceklerdi! Fakat fenerin ışığı yanmadı. “Hay aksi!” dedi Xena ve fenersiz de olsa koşmaya başladı. Bu kez ellerinden kaçmasına izin vermeyecekti. “Xander, fenerini aç!” diye seslendi arkasına bakıp.

“Deniyorum!” dedi Xander, tek eliyle fenerle uğraşıp ablasına yetişmeye çalışarak. Fener çok zayıf, sarı bir ışık verdi; ancak birkaç saniye içinde tamamen söndü.

“İnanamıyorum!” diye söylendi Xander. “Daha önce açtığımda çalışmıştı.” Feneri elinde birkaç kez sallayıp tekrar denedi ama işe yaramadı.

Xena dönmeye karar verdi. Kovalamaca bir işe yaramayacaktı. Her yer zifiri karanlıktı. Canavar yolun ortasına geçip ellerini havada sallamadığı taktirde onu görmelerine imkân yoktu. Durup kardeşinin ona yetişmesini bekledi.

“Fenerle uğraşmayı bırak artık, Xander,” dedi. “Pili bitmiş.”

Xander kafasını kaldırdı. “Nereden biliyorsun?” Feneri birkaç kez daha avucuna vurdu.

Xena feneri kardeşinin elinden aldı. “Bırak artık. Yoksa ampulü kıracaksın. Faydası yok.”

Xander ablasının peşinden pansiyona döndü. İçten içe seviniyordu. Bu tehlikeli görev güneş doğana kadar ertelenmişti. Canavar sadece kostüm giymiş biri olsa bile, bu insanla gecenin bir vakti tanışmaya can atmıyordu.

Xena ise hayal kırıklığına uğramıştı. “Bay Whittaker’ın

tarif edişinden yola çıkarsak, bu Canavar pek hızlı bir koşucu değil. Bahse girerim onu yakalayabilirdim. Tabii nereye gittiğimi görebilseydim...”

“Korkudan tüylerim havaya dikildi derler ya, doğruymuş,” dedi Xander elini saçlarında ve ensesinde gezdiren. “Yalnızca, bir deyiş sanırdım.”

“Doğrusu ben de biraz korktum, ” diye itiraf etti Xena. “Annemle babam uluma sesini duymuşlar mıdır?”

“Sanmıyorum. Odaları diğer tarafta. Hem duysalar, şimdiye kadar çoktan yataktan çıkmış olurlardı.”

Evdeki tek ışık banyonun yolunu aydınlatmak üzere açık bırakılan lambaydı. Oturma odası, mutfak, her yer karanlıktı. Parmak uçlarına basarak merdivenleri çıktılar. Trevor’un odasının önünden geçerken kapının aralık olduğunu fark ettiler. Trevor daha önce kapısını aralık bırakmadığı için bu durum biraz tuhaftı. Xander elinin ucuyla kapıyı hafifçe itti. Kapı yavaşça ardına kadar açıldı.

Koridordan gelen ışık pek güçlü olmasa da gözleri artık karanlığa alışmıştı ve ikisi de Trevor’un yatağının boş olduğunu görebiliyordu.

“Çok garip,” dedi Xena. “Gecenin bir yarısı nereye gitmiş olabilir ki?”

“Banyoda?”

Xena koridorun öbür ucuna bakıp başını salladı. “Hayır. Kapı açık ve içeride kimse yok.”

“Belki uluma sesini duyup ne olduğuna bakmaya gitmiştir,” dedi Xander.

“Olabilir,” dedi Xena. “Olmayabilir de. Belki etrafta

dolaşan, uluma sesleri çıkaran, ayak izlerini bırakan Trevor'dur!" İki kardeş gözlerini fal taşı gibi açarak birbirlerine baktılar. İyice heyecanlanmışlardı.

"Geri geldiğinde onu yakalayalım!" dedi Xander. "Odayı göz hapsine almamız gerek."

İlk nöbeti Xander aldı. "Çamaşır dolabına saklanıp kapağı aralık bırakırsam kimse beni göremez ama giren veya çıkan olursa ben rahatça görebilirim."

"Tamam," dedi Xena. "Sakın orada uyuyakalayım deme. Ben birkaç saat sonra gelip nöbeti devralırım."

Xander dolabın içine yastık ve battaniye koyup kendine rahat bir yer hazırladı. Dimdik oturup gözlerini Trevor'un kapısına dikti. Bir süre sonra gözleri acımaya başladı. Onları ovalayarak uykuya karşı büyük bir mücadele vermeye başladı.

İnsan eğlenceli bir şeyler yapıyorsa zaman neden su gibi akar da, bunun tam aksiyse bir türlü geçmek bilmez? Evdeki sesler, tıkırtılar, gıcırtilar onu uykuya daha da çok yaklaştırıyordu. Oturma odasındaki saatin tik taklarını bile duyuyordu. Önce bir saat geçti, sonra bir saat daha... Xena birazdan gelirdi herhalde...

Xander uyuyakaldığını fark etmedi bile. Neden sonra tuhaf bir sesle kendine geldi. Doğrudu. Kulaklarında çınlayan garip bir ses vardı. Hayır, ne bir uluma ne de bir ayak sesiydi. Sürekli tekrar eden, son perdeden çalan bir bip-bip-bip sesiydi. Ne olabilirdi ki?

Sonra sesi tanıdı: Xena'nın çalar saatiydi bu. Muhtemelen nöbeti devralmak için uyumadan önce saatini kur-

muştı. Aferin ona. Xander esneyip gerindi. Yatağına gitmek için can atıyordu.

Fakat Xena alarmı bir türlü kapatmıyordu. Nerede kalmıştı? Gelip nöbeti devralması gerekiyordu. Alarmı hemen kapatmazsa evdeki insanları uyandırabilirdi. O sırada Xander'in aklına çok daha kötü bir şey geldi. Xena'nın başına bir şey geldiyse? Canavar rolü yapan her kimse, ya Xena'nın odasına girip onu götürdüyse? Xander hemen ayağa fırladı. *Bir dakika*, dedi kendi kendine. Derin bir nefes aldı. Canavar neden Xena'yı götürsün ki? Mantıklı düşünmeliydi. Tam sakinleşmek üzereyken aklına gelen başka bir düşünceyle korkuları yine alevlendi. Peki ya Trevor? Büyükannesi, Canavar'ın Trevor'u götürebileceğini söylememiş miydi?

Xander çamaşır dolabının kapağını dikkatlice açtı. Dışarıda hiçbir hareket, hiçbir ışık yoktu. Duyulan tek şey alarmın sinir bozucu sesiydi. Yatak odalarına doğru koşmadan, sessiz ama büyük adımlarla ilerledi. Trevor'un kapısına gelince içeri baktı. Hâlâ kimse yoktu.

Xena'nın odasına girdi. Yataktaki kabartının yorgan mı yoksa ablası mı olduğunu bir an anlayamadı. Fakat sonra hafif bir horlama sesi duydu.

Neyse ki bir şey olmamıştı! Xena uyuyordu. Alarmı kapatıp Xena'nın omzuna dokundu.

Xena diğer tarafa döndü. "Biraz daha uyuyayım," diye homurdandı. "Lütfen anne. Daha hava aydınlanmadı."

"Xena!" dedi Xander, bir kez daha onu sarsarak. "Ben annen değilim. Xander'im. Nöbeti devralacaktın. Unuttun mu?" Xander uzun uzun esnedi. "Hadi, kalk artık!"

Xena yatakta doğruldu. Saçları karmakarışık olmuş, gözleri yarı açıktı. Pencereye baktı. Dışarısı kurşun mavi-siydi. “Hey, baksana. Hava aydınlanıyor,” dedi. “Trevor geri geldi mi?”

“Hayır,” dedi Xander. “Bence gidip onu arayalım!” Hava aydınlanmaya başladığı için belki de bu kez bir şeyler görrebilirlerdi.

Xena giyinirken Xander de kazaklarını aldı ve birlikte dışarı çıktılar. Kuşlar ötmeye başlamıştı. Şafak vakti bir serinlik vardı.

“Bak!” dedi Xander. “Şansımız yaver gidiyor!” Çimenlerdeki çiyde bazı ayak izleri görünüyordu. Birisi veya bir şey oradan geçmiş, ardında iz bırakmıştı.

“Güneş çıkar çıkmaz çiyler eriyecek ve izler kaybolacak,” dedi Xena. “Hadi, acele edelim.”

Koşarak izleri takip etmeye başladılar. İzler önce bir bahçeden geçerek bayır aşağı iniyordu. Çitlerin üzerinden atlamak, bahçe kapılarından geçmek zorunda kaldılar. Hatta Xander neredeyse uyku sersemi haliyle bir koyuna toslayacaktı. İzler görünmez olduğunda tahmin yürüterek devam ettiler ve sonunda izleri tekrar buldular.

Nefes almak için durduklarında Xena, Xander’e baktı. “Ayak izlerinin nereye gittiğinin farkındasın, değil mi?” diye sordu.

Xander başını salladı. “Evet, ormana gidiyor.”

“Evet. Peki bu ne anlama geliyor?”

Xena’nın neyi kastettiğini biliyordu. “Bizim de izlerin peşinden ormana gireceğimiz anlamına geliyor,” dedi. Ca-

navar, gerçek bir canavar değil, bir insan bile olsa ortada tuhaf bir şeyler döndüğü kesindi. Hem ormanın kuytu köşelerinde farklı hayvanlar da olabilirdi. Geceleri yaşayan, vahşi hayvanlar. Karanlıkta siz göremesenez de sizi çok iyi gören, keskin bakışlı tuhaf yaratıklar... Xander ürpererek arkasına baktı. Hiçbir şey yoktu.

“Xander,” dedi Xena yumuşak bir ses tonuyla. “Sana bir şey söylemem gerek.”

“Neymiş o?” diye sordu Xander.

Xena gözlerinin içine baktı. “Bu davanın seni korkuttuğunu biliyorum. Ama şimdiye kadar çok iyi idare ettin. Bence gerçekten çok cesursun. Ormana gidersek yan yana yürüyeceğiz”

“Tamam,” dedi Xander derin bir nefes alarak. Gülümseyip ablasıyla beraber tekrar koşmaya başladı. Çok geçmeden etrafları ağaçlarla çevrilmişti. Bir süre durup ne tarafa gideceklerini düşündüler.

“Buralarda hiçbir şey yok,” dedi Xander. Tamam, etrafta vahşi hayvan göremiyordu ama yine de dönmeleri...

“Sessiz ol!” dedi Xena kardeşini kolundan yakalayıp. “O neydi?”

Xander kulak kabarttı. Duyabildiği tek şey, yaprakların hışırtısı ve kırılan dalların sesiydi.

Fakat sonra ne olduğundan şüphe edemeyecekleri bir ses geldi. Bir uluma sesiydi. Yavaşça etraflarında yankılanınca anladılar ki, ses çok hem de çok yakınlarındaydı.

“Ağaca tırmanalım!” dedi Xander. “Canavar ensemizde olmalı!”

Xena daha yerinden kıpırdayamadan biraz ileriden başka bir ses geldi: “Birilerinin beni takip ettiğini biliyordum! Siz ikiniz, burada ne yapıyorsunuz?”

Karşılarında Trevor duruyordu.

Fakat Xena'nın aklında başka bir soru vardı. “Sen bizim önümüzdeysen, uluma sesini kim çıkardı?” dedi, sol tarafı işaret ederek.

Üçü de şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Sonra aynı anda “Canavar!” dediler.

“Hadi, acele edin. Elimizden kaçacak!” dedi, Xena. Birlikte koşmaya başladılar. Çalıların arasından geçip kırık ağaç dallarının üzerinden atlamak zorunda oldukları için fazla hızlı koşamadılar.

Xander, Trevor'la birlikte biraz geride kaldı. “Senin ormanda ne işin vardı?” diye sordu Xander. “Neden evden gizlice çıktın? Büyükannenin, seni Canavar'ın kaçırdığını zannederek korkacağını düşünmedin mi?”

“Büyükannemler sabah yediye kadar uyuyorlar. Ben o saate kadar dönmüş olurum. Ayrıca siz ne yapıyorsanız bahse girerim ben de onu yapıyorum. Canavar'ı takip ediyorum.”

“Acele edin!” diye seslendi Xena. Arayı açmıştı. “Şurada bir patika var!”

İki çocuk çalıların arasından hızla geçerek koştular. Xena biraz ileride, ayak izlerinin peşinden gitmeye devam ediyordu. Var güçleriyle koşmalarına rağmen bir türlü Xena'ya yetişemediler. Bir süre sonra Xena bir yere sapıp gözden kayboldu.

Artık şafak söküyordu ve etraf aydınlanmaya başlamıştı. Fakat Xander aniden tuhaf bir korkuya kapıldı. Bu kuytu ormanda her şey olabilir. Ya Canavar konusunda yanlışlarsa? Ya Blackslope Canavarı diye bir şey gerçekten varsa? Xander bu şüpheyi kafasından atmaya çalıştı.

Patika biraz ileride ikiye ayrılıyordu. Acaba Xena hangi taraftan gitmişti?

Trevor, Xander'i kolundan tutup geri çekti. Eğilip top-rağı inceledi. Tekrar ayağa kalktı. "Bu taraftan gitmiş!" dedi. Tekrar koşmaya başladılar. Xander'in dalağı şişmiş ve canı yanıyordu ama dişini sıkıp koşmaya devam etti.

Canavar yine ulumaya başladı. Ses biraz önlerinde bir yerden geliyordu. Xander gözlerini kısıp güçlkle ağaçların arasından bakmaya çalıştı. Çok yakınlarında bir yerde bir ışık parladı. Işığın parlamasıyla uluma sesi aniden kesildi. Ormana büyük bir sessizlik çökmüştü. Fakat ışık tekrar sönerken aynı anda Xena'dan korkunç bir çığlık yükseldi.

"Xena!" diye bağırdı Xander. "Neredesin?"

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Xander ışığın parladığı yere doğru koşmaya başladı. Önemli bir şey olmasa Xena asla böyle çılgılık atmazdı. Ablasına zarar vermek isteyen şey her neyse Xander ona ölesiye öfkelenmişti. Öyle ki artık içinde korkudan eser kalmamıştı.

“Ses bu taraftaydı!” diye bağırdı Trevor.

“Hayır, hayır. Işık şurada yandı!” dedi Xander. Canavar ablasını yakaladı mı? Ormanda yardım isteyebilecekleri kimsecikler yoktu. “Sakinleş,” dedi Xander kendi kendine.

Trevor yanına gelmişti. “Işığı boş ver. Çılgılık o taraftan geldi diyorum,” dedi sol tarafını işaret ederek.

Xander durdu ve ellerini dizlerine dayayıp soluk almaya çalıştı. Başını dönüyordu.

“Tamam, sen çılgının geldiği yere git, ben de ışığı takip edeyim,” dedi.

“Bence ayrılmamalıyız,” dedi Trevor, korku dolu gözlerle etrafına bakarak.

“Bir yere gitmek zorundayız ama,” dedi Xander. Endişesi çoğalmıştı.

“Xena!” diye bağırdılar birlikte. “Neredesin?”

Cevap gelmiyordu. “Peki, mecburen ayrılacağız,” dedi Trevor isteksizce. “Ben bu taraftan, sen de oradan.”

O sırada bir ıslık sesi duyuldu.

“Bu Xena!” dedi Xander ve hızla sese doğru koşmaya başladı. O sırada ani bir korkuya kapıldı. Acaba karşısına nasıl bir manzara çıkacaktı? Belki de Xena’yı Canavar’ın pençelerinde çırpınırken bulacaktı. Neyse ki köşeyi döndüğünde karşısına böyle bir manzara çıkmadı. Xena bir ağaç kütüğüne oturmuş eliyle sağ ayak bileğini tutuyordu.

“Çok kötü düştüm,” dedi Xander’i görünce. Xander eğilip kalkmasına yardım etti. Xena onun omzuna yaslandı. “Siz iki akıllı, kendi aranızda tartışmadan durabilseydiniz, seslendiğimi duyardınız,” diyerek azarladı onları.

Xander, Xena’nın öfkeli tavrına içten içe sinir oldu. Ama iyi ve güvende olmasına o kadar sevinmişti ki, Trevor yanlarında olmasaydı ablasını kucaklayabilirdi.

“Bu yüzden mi çılgılık attın?” diye sordu Trevor. “Düşün diye mi yani?”

“Hayır,” dedi Xena. “Ben çılgılık atmadım. O ses çok daha aşağıdan geldi.” Eliyle ağaçların arasını işaret etti.

“Canavar nerede peki?” diye sordu Xander etrafa göz

atarak.

“İzini kaybettim,” dedi Xena. Kendine kızıyor gibiydi. “Bir süre sesini takip etmeyi başardım. Ama ormanı avucunun içi gibi biliyor olmalı. Ben bu patikaya vardığımda, o çoktan gözden kaybolmuştu. Ne tarafa gittiği hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Yürüeyebilecek misin?” diye sordu Xander.

“Sen ablanla burada kal,” dedi Trevor. “Ben gidip etrafta ayak izi var mı diye bakayım.”

Xena ayağa kalkıp bileğinin üzerine yavaşça ağırlığını bıraktı. “Ben iyiyim. Burkulma yok,” dedi. Yıllarca sakatlıklarla mücadele etmiş profesyonel bir atlet edasıyla konuşmuştu. “Biraz sana yaslanayım,” dedi. Eli Xander'in omzunda, birlikte Trevor'un peşinden yürümeye başladılar.

Trevor biraz ileride, küçük bir açıklıkta durmuştu. Yerdeki çimenler burada ezilmiş gibi görünüyordular. Xena derin bir nefes alarak bir kayaya yaslandı ve ayak bileğini dinlendirdi. Xander ise çimenlere eğilip ipucu aramaya başladı.

Birkaç dakika sonra kafasını yukarı kaldırdı. “Çok tuhaf,” dedi. “Şuna bakın!” Çimenlerin üzerinde birbirinden yaklaşık yarım metre uzaklıkta üç tane delik vardı. Bir üçgen oluşturmuş gibilerdi.

Trevor, Xander'in yanına çömeldi. “Hımm... Acaba bunlar neyin delikleri?”

Xander biraz daha inceledi. Deliklerin arasındaki mesafeyi elleriyle ölçtü.

“Burada bir sürü iz var,” dedi Trevor açık alanın tam or-

tasını işaret ederek. Xander de yanına gitti. “Bunlar ayakka-
bı izine benziyor ama diğerleri öyle değil. Onlar daha çok
geniş ve düz bir ayağa ait gibi.”

“İzler ne tarafa gidiyor?” diye seslendi Xena tünediği
kayanın üzerinden.

Trevor açık alandaki izleri takip ederek ağaçların baş-
ladığı yere kadar yürüdü. Birkaç dakika sonra geri geldi.
“Yararı yok,” dedi. “Takip edemedim. Ağaçların dalları yağ-
mur damllarına geçit vermemiş. Bu yüzden toprak düz ve
sert. Hiçbir iz yok. Hadi gelin. Artık eve dönelim.”

Xena ile Xander bir gece için yeterince macera yaşa-
mışlardı. Bu yüzden Trevor’un teklifini kabul edip pansiyona
döndüler. Xena yol boyunca seke seke yürüdü. Nihayet var-
dıklarında hava iyice aydınlanmıştı. Trevor içeri girerken
durup Xena’yla Xander’e baktı. “Lütfen büyükannelere
bundan bahsetmeyin. Endişelenmelerini istemiyorum.”

Yani tekrar oda hapsi cezası almak istemiyorsun, diye
düşündü Xena ama bunu Trevor’a söylemedi. “Peki, onlara
bir şey söylemeyiz,” dedi.

“Bize güvenebilirsiniz,” dedi Xander.

Zamanın çoğunu uyuyarak geçirdiler. Uyandıklarında
Xander’in kapısında bir not buldular: “Sonra görüşürüz, uy-
kucular!” diye yazmıştı anneleri. “Biz gezmeye gidiyoruz.
Öğlen yemeği için çekmeceye para bıraktım. Çay saatinden
önce gelmiş oluruz.”

“Hadi, kasabaya inelim,” dedi Xander. “Açlıktan ölü-
yorum.”

Neyse ki Xena’nın bileği şişmemişti. Üzerine fazla

yüklenmezse acımıyordu. Yavaşça kasabaya yürüdüler. Bir kafeye girip sandviç sipariş ettiler. Yemekleri bitmek üzereyken yan pansiyonda kalan üniversite öğrencileri Katy ile Emma masalarına geldi.

“Selam, çocuklar!” dedi Emma. “Neler yaptınız bakalım?”

“Pek bir şey yapmadık,” dedi Xander. “Etrafı keşfettik biraz.”

Katy, Xander'e doğru eğildi ve saçından bir şey çekip çıkardı. “Ormanı mı keşfediyordunuz?” dedi. Xander'in siyah buklelerinin arasından bir dal parçası bulup çıkarmıştı.

“Evet,” dedi Xander ve Katy'nin süveterinin üzerinden küçük bir yaprak çekip aldı. “Siz de ormanı keşfediyordunuz herhalde?” dedi gülümseyerek.

Katy bir an için inkâr edecek gibi göründü ama sonra bir kahkaha attı. “Gözleriniz çok keskin, küçükbey! Oysa ki yeşil süveter, yeşil yaprağı hiç belli etmiyordu!”

“Peki ormanda ne yapıyordunuz?” diye sordu Xena. Aynı şeyi onların sormasına fırsat vermemek için hızlı davranmıştı.

Katy ile Emma birbirlerine baktılar. Bu soruya cevap vermek istemiyor gibiydiler. “Ah, hadi ama,” dedi Xander, sevimli gülümsemesini sergileyerek. Birçok insan gibi kızlar da Xander'in bu gülümsemesine karşı koyamadılar.

“Biz bir film çekiyoruz,” dedi Emma. “Çaylak adında bir kuş var. Onunla ilgili belgesel çekiyoruz.”

“Çaylak! Uçurtma!” diye atıldı Xena. “Zaten gerçek bir uçurtmadan bahsetmediğinizi anlamıştım!”

“Sizi kandırdığımız için özür dileriz,” dedi Katy. “Çaylak, bir kuş çeşididir. Çok nadir görülür ve çok utangaç bir hayvandır. Bu civarlarda dolaştığını duyduk ve üniversite projemiz için onunla ilgili bir belgesel çekmeye karar verdik. Fakat şafak vakti ormanda çok ses oluyor; aslında bizim çekim yapmamız için en uygun saat o. Sanırım bir şeylerden ürküp sürekli kaçıyor.”

“Aha!” dedi Xena. Hepsi gözlerini ona çevirdi. “Demek bu yüzden kasabanın diğer tarafını gezin, orası daha ilginç dediniz!”

“Evet,” dedi Emma. “Ormandaki insan sayısı artıkça bizim o kuşu görme şansımız azalıyor.”

“Hey!” dedi Xander. “Öyleyse o büyük çantada film malzemelerini taşıyordunuz!” Garson kız, Xander’in sipariş ettiği meyveli tatlıyı getirdi. Fakat Xander kızların anlattıklarına kendini o kadar kaptırmıştı ki, reçel ve krema katmanları bile dikkatini çekemedi.

Kızlar Xander’in sorusuna başlarını sallayarak karşılık verdiler. “Evet, çantada ne olduğunu söylemediğimiz için üzgünüz,” dedi Katy. “Ama yaptığımız şeyi gizli tutmamız gerekiyordu. Yoksadıklarları projemizin ne olduğunu anlardı.”

“Hangi diğerleri?” diye sordu Xander.

“En iyi filmi ödüllendirecek olan kişiler. Bizim okuldan başka bir grup daha bu kasabada çekim yapıyor,” diye açıkladı Emma. “Burada olduğumuzu bilmelerini istemedik.”

“Ne gibi aletler kullanıyorsunuz?” diye sordu Xena.

“Kamera, ışık ve üç ayaklı kamera sehpası,” diye cevap verdi Katy. “Tabii bir de lensler için filtre ve bunun gibi

ufak tefek şeyler.”

“Kahverengi tüylü bir şeyler mi?” diye sordu Xena. Kızlar, Xena'ya şaşkın şaşkın baktılar. Xena da bunun tuhaf bir soru olduğunun farkındaydı. “Ne bileyim,” dedi. “Mesela dolgulu bez, pamuklu kılıf gibi?”

“Hayır,” dedi Emma şaşkınlık içinde şaşkın bakmaya devam ederek.

Emma'nın başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan Katy lafa girdi. “Canavar meselesini bildiğimize göre artık hiçbir kuvvet bizi o ormana götürmez!”

“Gitmeye mecburuz ama,” dedi Emma. “Başka bir film çekmeye başlamak için çok geç.”

“Çaylak kuşunun yerini nasıl buluyorsunuz?” diye sordu Xena.

“Nerelerde gezmeyi sevdiğini biliyoruz,” dedi Katy. “Ayrıca elimizde çıkardığı sesin bir kaydı var.”

Xander hemen dikkat kesildi. “Sesi biz de dinleyebilir miyiz?” diye sordu.

“Neden olmasın?” dedi Emma omuz silkerek. Sırt çantasından taşınabilir bir CD çalar çıkardı. Kulaklıkları Xander'e uzattı. “Bunları tak,” dedi. Xander dimdik oturup dikkat kesildi. Yoksa birazdan uluma sesini mi duyacaktı? Emma “çal” tuşuna bastı. Xena da dinleyebilmek için kulaklıklardan birini kardeşinin kulağından çekip kendi kulağına taktı.

Önce sadece sessizlik vardı. Ve sonra...

“Vvviikk!” Hayır, bu kesinlikle hoş bir çığlık değildi ama kuş sesi olduğuna hiç şüphe yoktu. Şafak vakti ya da

gece yarısı insanın yüreğini hoplatan o uluma seslerine benze-miyordu.

Xander kulaklığı çıkarıp Emma'ya geri verdi. "Teşek-kürler, gerçekten enteresanmış," dedi ve hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak isteksizce tatlısını kaşıkladı.

"Evet, teşekkürler," dedi Xena da aynı ses tonuyla.

Emma kulaklığın kablosunu toplayıp çantasına koydu. "Kasabadaki herkes bize karşı çok yardımsever ve nazik davrandı. Ama artık ne yapacağımızı bilmiyorum. Sanırım bu proje için ek süre istemek zorunda kalabiliriz." Katy, Em-ma'nın koluna girdi.

"Gel, ne yapacağımızı düşünelim," dedi ve birlikte uzaklaştılar.

"Sence üç ayaklı kamera sehparlarının ağırlığı ne ka-dardır?" diye sordu Xander, ablasına.

Xena omuz silkti. "Bilmem. Ama muhtemelen kame-ralar bayağı ağırdır. Neden sordun?"

"Ormanda gördüğümüz delikleri hatırladın mı?" dedi Xander. Xena başını salladı. "Sence üç ayaklı sehpanın izleri olabilir mi?"

"Hımm..." dedi Xena, düşünceli şekilde kaşlarını çata-rak. "Olabilir. Keşke ormanın o tarafına gittiler mi diye sor-saydık."

"Sormamız gereken soruların listesini de yapmaya-caksın herhalde?" dedi Xander gülerek.

Xena şakayı duymamazlıktan geldi. "Bazı cevapları bulmanın zamanı geldi artık," dedi. Hesabı ödemek için çantasından para çıkardı. "Hadi, bitir de gidip Trevor'u bu-

lalım,” dedi.

Trevor ilk başta onlara bir şey anlatmak istemedi.

“Hadi ama,” dedi Xander. “Zaten ortada dönen şeyi az çok biliyoruz. Canavar'ın gerçek olmadığından eminiz. Birileri kostüm giyerek Canavar kılığına giriyor.”

“Elinizde kanıt var mı?” diye sordu Trevor.

“Yok,” diye itiraf etmek zorunda kaldı Xena. “Ama aramaya devam edeceğiz. Bu kişi her kimse mutlaka bir yerde bir hata yapacak. Ayrıca ormanı avucunun içi gibi biliyor. Tıpkı senin gibi.”

Trevor bir şey söylemek istiyor gibi ağzını açtı ama vazgeçti. “Üzgünüm, size yardımcı olamam,” dedi. “Gitmem gerek. Büyükanne kulübeyi temizlemesine yardım edeceğime dair söz verdim.”

“Başka zaman temizlesen olmaz mı?” diye sordu Xander.

Trevor başını iki yana salladı. “Olmaz. Büyükanne kızdırmayayım. Zaten iki kere erteledim,” dedi. Sonra aniden sevinçle gözleri parladı. “Kulübe!” dedi. “Size söylemeyi unuttum. Kulübede bir çift bisiklet var. İsterseniz ödünç alabilirsiniz. Ormana film ekibini aramaya bisikletle gidersiniz. Yürüyerek gitmekten çok daha hızlı olur.”

Trevor'la birlikte pansiyona yürüdüler. Xena da incinmiş bileğiyle elinden geldiğince hızlı bir şekilde onları takip etti. Xander pansiyona girdi ve Bayan Roberts'a anneleri nerede olduklarını sorarsa, bisikletle gezeceklerini söyleme-

sini rica etti. O sırada Trevor da bisikletleri ve kaskları çıkarıp Xena'ya verdi.

Yol tümseksiz ve düzdü, hava çok güzeldi. Xander de gelince birlikte bisikletleri iterek yola çıkardılar.

“Bileğin iyi mi?” diye sordu Xander.

Xena başını salladı. “Sadece incinmiş. Bir keresinde futbol oynarken daha kötü burkulmuştu ama ona rağmen gol atmayı başarmıştım!”

Xander küçük bisikletin üzerine tek bacağını atıp pedalı çevirmeye başladı. “Ne kadar zevkli, değil mi?” dedi ama Xena'dan cevap gelmedi. Xander durup arkasına baktı. Xena bisikletin selesine oturmuş, tek ayağı yerde, tek ayağı pedalda, ağzı açık bir şekilde düşüncelere dalmıştı.

“Ne var, ne oldu?” diye sordu Xander.

Xena bir an için cevap vermedi. Sonra aniden gözleri parlayarak kafasını kaldırdı. “Xander! Blackslope Canavarı'nın kim olduğunu ve bunu neden yaptığını sanırım biliyorum!”

“Nasıl yani? Kimmiş?”

“Hatırlasana, Trevor bize bütün bu olayların üniversite öğrencileri geldiği zaman başladığını söylemişti,” dedi Xena. Kaskını kafasına geçirdi. Yavaşça pedalları çevirip yola koyuldular. “Film çekerken güçlü ışıklar kullanıyorlar, değil mi? Işık ve kuş sesi ormanın farklı yerlerinden gelmişti, hatırlıyor musun? Demek ki ışık, üniversiteli diğer öğrenci grubunun çekim yaptığı yerde parlıyordu. Böyle küçük bir kasabaya film çekmek için neden gelsinler ki? Bunun sadece bir sebebi olabilir; filme almak istedikleri şey her neyse

başka bir yerde yok, sadece bu kasabada var demek ki.”

“Tıpkı o çaylak kuşu gibi,” dedi Xander. Xena'nın nereye varmak istediğini şimdi anlıyordu. Heyecanı artıkça pedalları daha hızlı çevirmeye başladı.

“Evet!” dedi Xena. “Diğer grup, Blackslope Canavarı'nın peşinde!”

O sırada trafik ışıklarına geldiler. Kırmızı yanıyordu. Pembe kask takmış genç bir kadın, küçük bir motosikletin üzerinde karşıya geçmek için trafiğin durmasını beklerken, bir yandan da cep telefonu ile konuşuyordu. Motosikletin arkasından gri dumanlar yükseliyordu. Xena bu yabancı kadının dava hakkında konuştuklarını duymasını istemedi. Ayrıca kadının telefonda ne konuştuğuyla daha çok ilgileniyordu. Üstelik açık havada yapılan bir telefon konuşması o kadar da özel olmasa gerekti. Bu yüzden sessizce kadına yaklaşıp kulak misafiri olmaya karar verdi. Motosikletten çıkan dumanı solumamak için nefesini tuttu.

Denk geldiği bu sohbet ona umduğundan daha çok bilgi verdi. Kadın, telefondaki kişiye şöyle diyordu: “Daha ne yapayım? Sence çılgın atarak koşmam gerekmiyor mu? Sonuçta o köpek, dişleri ve o koca kürküyle zaten yeterince korkunç görünüyor zaten. Neden benden başka bir şey istiyorlar?” O sırada yeşil ışık yandı. Kadın motosikletini hareket ettirdi ve sözlerinin geri kalanı motorun gürültüsünde kayboldu. Sonra dörtyol ağzına doğru hızla uzaklaştı.

Birbirlerine baktılar. “Canavar!” dedi Xena ve bisikletini sürmeye başladı. Xander de ona yetişmek için pedalları var gücüyle çevirdi.

Neyse ki kasabadan çıktıktan sonra yol hafifçe yokuş aşağı devam ediyordu. Böylelikle motosikleti kaybetmemeyi başardılar. Hatta motosiklet ileride keskin bir dönemeçten geçtikten sonra bile, çıkardığı gürültü sayesinde kolaylıkla izini sürebildiler.

Kadın dar bir patıkaya dönerken ona yetişmek üzereydiler. Xander pedalların üzerinde ayağa kalkarak hızını artırdı ve Xena'yı geride bıraktı. Xena bileği acıdığı için yavaşlamak zorunda kalmıştı. Kadına o kadar yaklaştılar ki, motorun sesi olmasaydı seslenip durmasını söyleyebilirlerdi. Fakat bunu yapmalarına fırsat kalmadan aniden bir koyun sürüsü yola fırladı. Birbirlerine çarparak, karşıya geçmeye çalışıyorlardı.

“Hadi gel!” dedi Xander. Yandaki tarlaya inelim. Sürüyü geçince tekrar yola çıkarız!”

“İşe yaramaz,” dedi Xena ve bisikletini durdurdu. Bacaklarını yere indirdi. “Tarla çok engebeli ve çukurlarla dolu. Bisikletleri ancak iterek götürebiliriz. Sürünün geçmesini beklemek daha kısa sürer. Sonsuza dek yolu kesecek değiller ya!”

Ne yazık ki sonsuza dek yolu kesecek gibiydiler. Uzun bir süre sonra geride kalan son birkaç koyun da, beni bekleyin der gibi nefes nefese diğerlerine yetişti ve sonunda yol açıldı.

“Devam!” dedi Xena. Pedallara asılıp yola koyuldular.

İleride yolun ikiye ayrıldığı bir çatala geldiklerinde durdular. Xena kafasını yana eğip kulak kabarttı. Etrafta hiç ses yoktu. Ne canavar uluması ne de motosikletin gürültülü

sesi... “Ne tarafa gitmiş olabilir?” diye sordu umutsuzluğa kapılarak. Xander bisikletinden indi ve eğilip toprağı incelemeye başladı.

“Bence boşuna uğraşıyorsun,” dedi Xena sinirli şekilde. “Burada pek çok iz var. Hangisinin motosiklete ait olduğunu nereden bileceksin?”

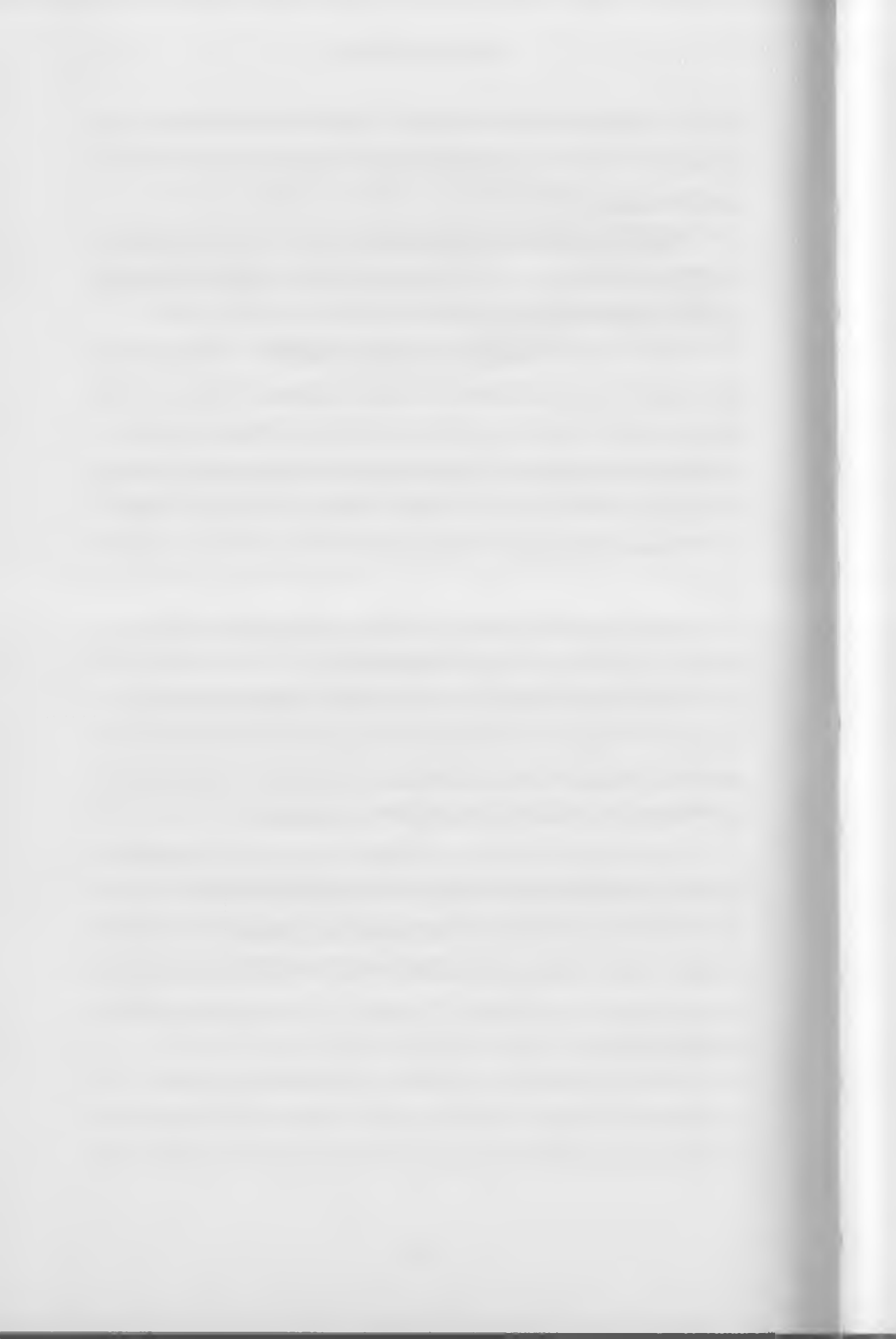
“Bak!” dedi Xander yeri işaret ederek. “Buraya yağ damlamış. Motosikletten ne kadar duman çıktığını fark etmiş miydin? Bahse girerim yağ sızıntısı yaptığı için öyleydi. Hatırlasana, bir keresinde bizim arabada da yağ sızıntısı olmuştu ve babam da arabaya ‘Duman Çuvalı’ demişti!”

“Evet, çok doğru!” dedi Xena. “Hadi öyleyse, gidelim!”

Soldaki patikayı seçip ilerlemeye başladılar. Fakat bu defa çok gitmelerine gerek kalmamıştı.

Motosiklet oradaydı. Yolun kenarındaki çalılara yaslanmıştı. Kadının pembe kaskı da hemen yanında, yerde duruyordu. Xander bisikletinden atlayıp motorun yanına koştu. “Nereye kaybolmuş olabilir?” diye sordu.

Tam o sırada çalıların altında bir şeyler kıpırdandı. Sonra yavaşça dışarı çıktı. Bu kez karşısına çıkan şey motosikletteki kadın değildi. Onun yerine, kocaman, tüylü bir yaratık kükreyerek ayağa kalktı. Xena ve Xander çılgık çılgınlığa birbirlerine sokuldular. Canavar'ın koca pençeleri tam tepelerindeydi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Kes!” diye bağırdı biri ilerideki ağaçların arasından.

Canavar aniden durup pençelerini yere indirdi. Gün ışığında onun kostüm giymiş bir insan olduğu hemen belli oluyordu. Açık kahverengi kürkünde yırtıklar vardı. Gelişigüzel bir şekilde dikilmişti. Gözlerin olduğu yerde ise saydam camlar görünüyordu. Omuzlar maymuna benzer bir görüntü vermek için vatkalarla yükseltilmişti. Ağzından ürkütücü yapma dişler sarkıyordu. Pençeleri plastik gibi görünüyordu tam kafasının olduğu yerden tuhaf bir ses geliyordu. İçeride birileri boğuk bir sesle gülüyordu.

“Ah, yalnızca bir filmmiş,” dedi Xena sesi titreyerek. Aynı anda hem kahkahalarla gülecek hem de gözyaşlarına boğulacak gibi hissediyordu. Canavar’ın gerçek olamayaca-

ğını başından beri biliyordu. Yine de bir anda karşılına çıkınca gerçek bir Canavar olduğuna neredeyse inanmıştı.

“Sahneyi neden kestiniz?” dedi çalıkların arkasından bir ses. “Sıramı mı kaçırdım?” Sesin sahibi, motosikletli kadındı. Çalıkların arasından çıkmış dikiliyordu. Fakat şimdi üzerinde kot ceket ve kot pantolon yerine, ince bir elbise ve topuklu ayakkabılar vardı. Engebeli toprakta sendeleyerek yürüdü. Yine çalıkların arasından çıkan kızıl saçlı bir adam düşmesin diye kadını kolundan tuttu.

“Dikkat et,” dedi gülererek. “Leydi Bilmem Ne’nin bileğini burkmasını istemeyiz!”

“Burada neler oluyor?” diye sordu Xander. Fakat Xena araya girerek “Ben neler olduğunu çok iyi biliyorum!” dedi.

Kadınla adam Xena’ya baktılar. “Neymiş bildiğin şey?” diye sordu adam.

“Burada film çekiyorsunuz, öyle değil mi?” dedi Xena.

“Evet,” dedi adam. “Filmimizin adı *Ormanda Ölüm* olacak. Güzel isim, değil mi?”

O sırada yanlarına başka biri daha geldi. Diğerleriyle aynı yaşta gibi görünüyordu. Katy ile Emma gibi üniversite öğrencisi olmalıydı. Xena’yla Xander’e bakıp gülümsedi. “Harikaydınız! O kadar korkmuş görünüyordunuz ki! Muhteşem oldu! Bu sahneyi filme almak istiyorum. Bu arada, adım Susan, filmin yönetmeniyim.”

“Aslında *o kadar* korkmamıştık,” dedi Xander.

“Hayır, sadece biraz irkildik,” dedi Xena da. “Canavar’ın kostüm giymiş bir insan olduğunu önceden anlamıştık,” dedi.

“Bunu anlamak bir şey, Canavar’la burun buruna gelmek başka bir şey ama, öyle değil mi?” dedi Susan gülererek.

“Mola mı verdik?” dedi kostümün içindeki insan boğuk bir sesle. “Öyleyse bu şeyin içinden hemen çıkmak istiyorum. İçerisi cehennem gibi sıcak.”

Motosikletteki kadın, Canavar’ın yanına gitti ve boynundaki kopçaları çözerek başlığı çıkardı. Sonra kostümün arkasındaki fermuarı açıp omuzlarından aşağı doğru çekti. Kostümün içinden sarışın, genç bir çocuk çıktı. Çocuğun saçları terden birbirine yapışmıştı. Çocuk, kostümün göğsündeki deliklerden dışarıyı görüyor olmalıydı, çünkü Canavar’ın kafası çocuğun boyundan daha yüksekte duruyordu.

“Nihayet!” dedi çocuk. “Böyle daha iyi.”

“Yalancı belgesel denen bir belgesel türü çekiyoruz,” diye açıkladı kızıl saçlı adam. “Gerçek bir haber ekibi tarafından çekilmiş gibi görünürler. Ama aslında kurmaca bir filmidir. Senaryosu, oyuncular ve her şeyiyle yapmacıktır aslında.”

“Ben Leydi Periwinkle’ı oynuyorum,” dedi motosikletli kadın. “Filmin yıldızıyım!”

“Hayır, filmin yıldızı Canavar aslında” dedi sarışın çocuk gülererek.

“Şaka yapıyor olmalısın,” dedi kadın. “Kendi sesinle bile uluyamıyorsun!”

“Hazır uluma demişken, o sesi neyle çıkarıyorsunuz?” diye sordu Xena.

Kızıl saçlı adam cevap vermeye pek hevesli görünüyordu. “O sesi değişik efektleri karıştırarak elde ettim,” de-

di. “Mesela bir av köpeği, bir tavus kuşu...”

“Tavus kuşu mu?” diye sordu Xander, şaşkınlıkla.

“Evet, tiz ses tavus kuşundan geliyor. Sonra bir de tren düdüğü ve balina sesi... Bunların hepsini karıştırdım. Teknisyen benim.”

“Yani ışıkları ve bunun gibi şeyleri de siz mi yapıyorsunuz?” dedi Xena. Adam başını salladı.

Xander ışık sehparından birinin yanına gidip sehpanın ayaklarının arasındaki mesafeyi ölçtü. “Haklıymışım! Topraktaki delikler üç ayaklı sehparın delikleriymiş!” dedi.

“Bu sabah şafak vaktinde ışıklarınızdan birini gördük,” dedi Xena, kızıl saçlı adama. “Gerçekten de çok parlaktı.”

“Evet, loş ışıkta çekim yapıyorsak öyle olmak zorunda,” dedi adam. “Yoksa detayların birçoğunu kaybederiz. Ayrıca gün ortasıymış gibi görünmemesi için filtre kullanıyoruz.”

“Ama diğer gecelerde, yani uluma sesini duyduğumuz zamanlarda etrafta hiç ışık görmemiştik,” dedi Xander. “Oysa o kadar parlak bir ışığı görmememiz imkânsız.”

“Bu sabah, şafak vaktinde, ilk kez gece çekimi yaptık,” dedi kostümlü çocuk. “Üzerimde bu kostüm varken sağa sola çarpmadan yürümek, aydınlıkta bile yeterince zor zaten.”

“Kasabadaki sarmaşık güllerinin tahta direğini siz mi devirdiniz yani?” diye sordu Xena.

Sarışın adam homurdandı. “Maalesef... Kostümü ilk kez deniyordum ve kasabadaki ilk gecemizdi. Kolumu kaldırmıştım. Sonra kolum tahta çubukların arasına sıkıştı!

Kostümün kolları, kendi kollarımdan neredeyse yarım metre daha uzun. Bu yüzden onları kontrol etmek çok zor. Tahta direğin ucu kırılana kadar kolumu aşağı çekip durdum. Peki siz bunu nereden biliyorsunuz?”

“Küçük bir tüy yumağı bulduk.” dedi Xena.

“Kütüphanedeki gazeteleri de siz aldınız, değil mi?” diye sordu Xander. Bütün detayların üzerinden tek tek geçmek istiyordu. “Çünkü yüz yıl önce Canavar’ın neler yaptığı, nasıl davrandığıyla ilgili bilgi toplamaya çalışıyordunuz, değil mi?”

“Gazete mi?” diye sordu teknisyen. Kafası karışmış gibi görünüyordu. “Gazete falan almadım. Sen aldın mı, Susan?”

Yönetmen kadın başını salladı. “Hayır, ben de almadım. Gerekli araştırmaları kasabaya gelmeden önce zaten bitirmiştim.”

“Derek?” diye sordu Susan. “Sen mi aldın?”

Derek, yani kostümlü çocuk başını iki yana salladı.

“Maggie?” diye sordu Susan.

Fakat Leydi Periwinkle’ı oynayan kız da gazeteleri almadığını söyledi. Ama bu durum Xena’ya o kadar da tuhaf gelmemişti. Herhalde onların önünde itiraf etmek istemiyorlardı. Ne de olsa halk kütüphanesinden bir şeyler aşırmaq pek hoş bir davranış değildir.

“Peki geceleri neden o kadar gürültü yapıyordunuz?” diye sordu Xander. Bu kez, geceleri dışarıda dolaştıklarına dair ağızlarından bir laf kaçırılmaları için dua ediyordu.

“Biz gürültü falan yapmadık ki,” dedi yönetmen kadın.

“Size söyledim, geceleri çekim yapmıyoruz. İlk defa bu sabah şafak vaktinde çekim yaptık.”

“Durun bir saniye,” dedi Xena. “Madem siz değildiniz, öyleyse kimdi?”

“Belki her şeye rağmen gerçekten bir Canavar vardır,” dedi Xander. Şaka yapıyor gibi görünmeye çalışmıştı ama ses tonundan gergin olduğu anlaşılıyordu. Herkesin üzerine bir sessizlik çöktü.

Sessizliği bozan Xena oldu. “Birileri sizin kostümünüzü kullanıyor. Bundan eminim!” dedi.

Susan biraz düşündü. “Belki de diğer ekip kullanıyor dur belki... Hani şu kuş belgeselini çekenler,” dedi sinirli sinirli. “Sürekli bizimle yarışıyorlar. Filmlerini bizden önce bitirmek için her şeyi yaparlar. Belki geceleri gelip kostümümüzü alıyorlardır. Hatırlasanıza bir sabah kostümü bulduğumuzda üzerinde bir sürü yırtık vardı...”

“İyi ama bunu neden yapsınlar?” dedi diğer öğrencilerden biri. “Hem nasıl yapacaklar ki? Malzemelerimizi her gece kulübeye kilitliyoruz. Ekipten kimse kilidin şifresini bir yabancıya söylemez.”

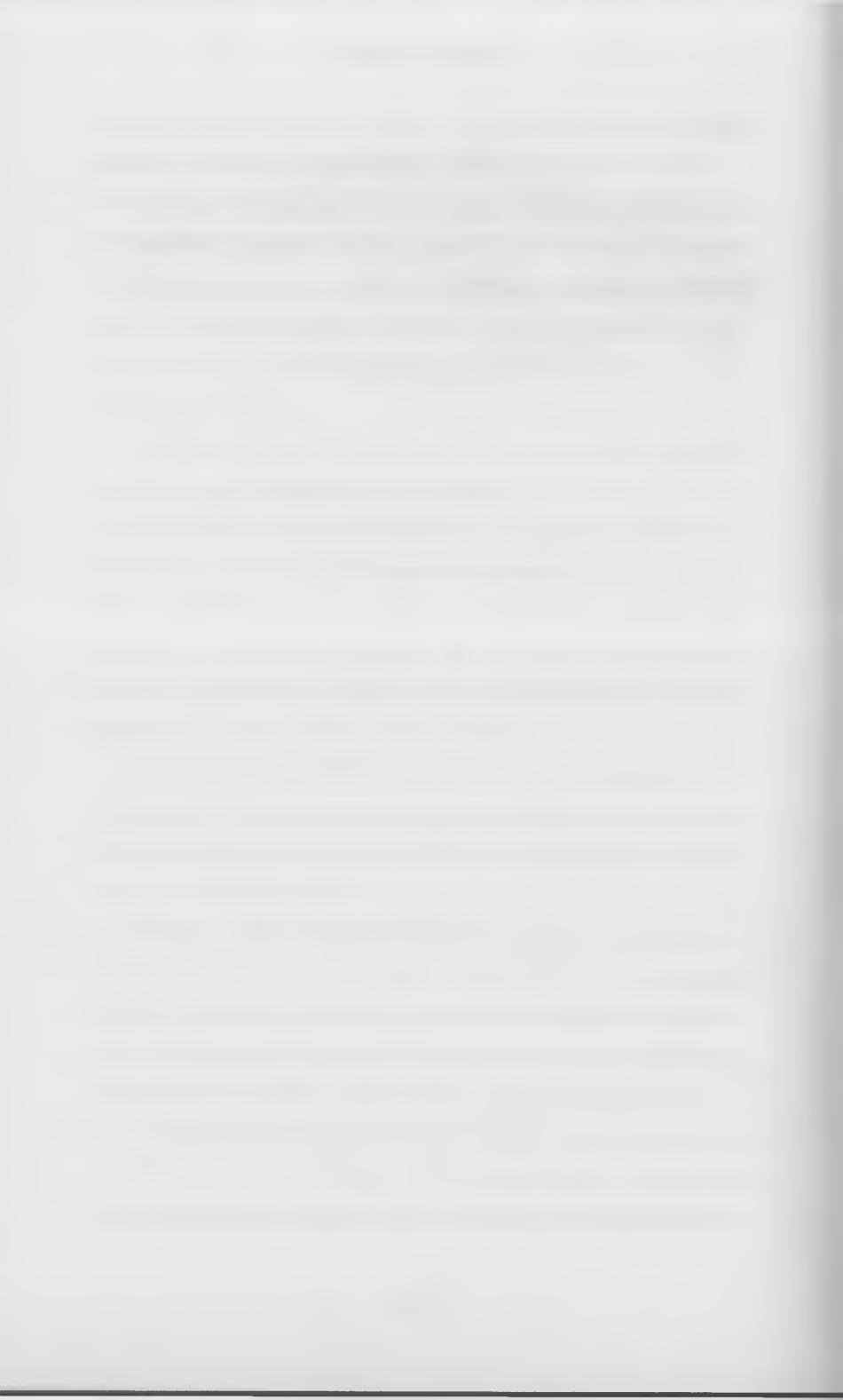
“Hım...” dedi Xander düşünceli şekilde. Evet, çektikleri filmde bir Canavar’la ilgili sahte görüntüler kullanacaklardı belki ama gece gürültü yapıp yapmadıkları konusunda yalan söylemeleri için hiçbir neden yoktu. Doğru söylüyor olmalıydılar. O sesleri başka birileri çıkarıyor olmalıydı.

“Bahsettiğiniz kulübe nerede?” diye sordu Xena.

“Blackslope Malikânesi’nin topraklarında,” dedi Susan. “Yaşlı adamın köpeklerini beslediği ahırın hemen arka-

sında.”

Xander bunu duyunca Xena'yı kenara çekti. “Bahse girerim orası herhangi bir kulübe değil!” dedi. Heyecandan yerinde duramıyordu. “Bahse girerim orası aşçı Adeline'yle kocasının yaşadığı taş ev!”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

“İşe dönelim,” dedi yönetmen. “Herkes yerini alsın! Hey çocuklar, az önce sizi çektiğimiz sahneyi gerçekten de filmde kullanmak istiyorum. Aileniz bunun için izin belgesi imzalamayı kabul eder mi acaba?”

“Elbette,” dedi Xander ve kaldıkları pansiyonun adını söyledi.

“Bir şey daha var,” dedi Susan. “Blackslope’ta çekim yapan diğer ekiple sıkı bir rekabet içindeyiz. Herkese çektiğimiz filmin bir doğa belgeseli olduğunu söyledik. Gerçekte ne yaptığımızı kimse bilmiyor. Bunu gizli tutmaya çalışıyoruz.”

“Anlaşıldı,” dedi Xena. “Merak etmeyin, kimseye bun-

dan söz etmeyiz.”

Canavar, başlığını kafasına geri geçirdi ve bütün oyuncular yerlerini aldılar. Çok geçmeden herkes etrafta çılglık çılgılığa koşup Canavar tarafından yakalanmaya başlamıştı bile. Xander’le Xena yola koyulmak üzere harekete geçtiler. Normal şartlarda orada kalıp çekimleri izlemekten büyük keyif alırlardı, fakat şimdi malikâneye gidip ahırın çevresini araştırmak için can atıyorlardı.

“Yarış!” dedi Xander.

“Hiç adil değil!” dedi Xena. “Ben yaralıyım.”

Böylece bisikletleriyle sakince yol aldılar. Çok geçmeden malikânenin girişindeki geniş yola varmışlardı. “Umarım kimse bizi buradan kovmaya kalkışmaz,” dedi Xander. Koca evin önünde kendini kabak gibi ortada kalmış hissediyordu.

“Bu riski göze almak zorundayız,” dedi Xena.

Malikâneye yaklaşırken ileride birinin kenardaki direğe bir tabela astığını gördüler. Xander yavaşladı. “Ian!” dedi.

Ian arkasına baktı ve onları görünce elini kaldırıp selam verdi. “Burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu.

“Biz, şey...” Xander söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Neyse ki Xena durumu kurtardı.

“Bu bisikletleri ödünç aldık ama aklımıza gidecek bir yer gelmedi. Biz de bari buraya gelip seni görelim dedik. Sen ne yapıyorsun?”

Ian kenara çekilip az önce direğe astığı yazıyı gösterdi: AÇIKARTIRMA İPTAL EDİLMİŞTİR.

“Müzayede iptal mi edildi?” diye sordu Xena. “Peki ama neden?”

“Açıkartırmaya katılacakların çoğu, Canavar söylentisi yüzünden kasabayı terk etti.”

“Ya... Üzıldüm,” dedi Xander. “Ailen hayal kırıklığına uğramış olmalı.”

“Evet, senin adına üzıldüm ben de,” dedi Xena.

“Ev yine de satılıyor,” dedi Ian, yerdeki taşlara bir tekme savurarak. “Başka bir ülkede yaşayan zengin biri varmış. Canavar hikâyesini duymamış herhalde ya da pek umursamıyor.”

“Aslında burada yaşamadığına göre evin satılmasını fazla önemsemiyorsundur,” dedi Xander.

“Hayır, elbette ki burada yaşıyorum” dedi Ian. “Küçükken bütün bir sene burada yaşadım. Okula başladıktan sonra da yaz aylarını ve hemen hemen bütün tatillerimi burada geçirdim.”

Xena ve Xander bir gariplik olduğunu sezdi. Ama Ian'ı çok iyi tanımadıkları için ne söyleyeceklerini bilemediler. Ian da huzursuz görünüyordu ve zaten birkaç dakika sonra gitmeye karar verdi. “Siz keyfinize bakın,” dedi. “İstedığınız gibi dolaşın.” Onlara el sallayıp eve doğru yürümeye başladı. Basamaklardan birinde yine tökezledi ama bu kez düşmemeyi başardı.

Xena “Hadi gidip şu kulübe mi, taş ev mi, her ne ise işte, ona bakalım,” dedi. Bisikletlerini iterek evin arkasına geçtiler. Ahır olduğu gibi duruyordu ve tabii Bay Whittaker da öyle... Ahşap bir banka oturmuş piposunu içiyor-

du. Bu kez öfkeli görünmüyordu ama daha çok, üzgün gibiydi.

Xena'yla Xander bisikletlerini ahırın duvarına yaslayıp Bay Whittaker'ın yanına oturdular. Bay Whittaker onları görünce şaşırmişti.

"Müzayedenin iptal olmasına üzüldük," dedi Xander yavaşça.

Bay Whittaker başını salladı. "Sağ ol, evlat," dedi. "Buraları bırakıp gitmek beni gerçekten üzüyor. Bunu inkâr edemem. Ömrümün kalan günlerinde şu arkadaki kulübede yaşayıp gideceğimi sanırdım. Sonra zamanı gelince de aile mezarlığına gömüleceğimi düşünürdüm. Gençler için böyle şeyler daha kolay. Onlar yaşadıkları yerlere bizim gibi güçlü bağlarla bağlı değiller."

"Gerçekten üzücü olmalı," dedi Xena. "Yeni evinizde de köpek yetiştirebilecek misiniz?" diye sordu.

Anlaşılan doğru bir soru sormuştu ki, Bay Whittaker sevinçle gülümsedi. "Elbette. Bunun için şükrediyorum. Yeni evimin sevimli, küçük bir bahçesi var. Etrafını çitlerle çevirdim mi, köpeklerime istediğim gibi bakabilirim."

"Küçük bir bahçe mi?" diye sordu Xena şaşırarak. "Köpeklerinizin çok daha geniş bir yere ihtiyacı olmaz mı?"

"Ah, hayır, hayır. Her gün düzenli yürüyüş ve biraz hoplayıp zıplayacakları bir yer onlara yeter," dedi Bay Whittaker. "Gelin bakın, onları kendiniz görün."

Xena içinden, *herhalde bizim köpek ajanları olmadığımızı inandı sonunda*, diye söylendi. Yaşlı adamın peşinden ahırın önüne doğru yürüdüler. Bay Whittaker ahırın büyük

kapısını açtı ve köpekleri serbest bıraktı. Küçük, beyaz ve kahverengi tüyleri olan üç köpek dışarıya çıktı. Kulakları upuzundu ve heyecanla kuyruklarını sallıyorlardı. Xena yere çömelip kollarını açtı. Köpeklerden biri hemen Xena'ya koştu ve patilerini dizlerinin üzerine koyup sevinçle Xena'nın suratını yalamaya başladı.

Xena "Cinsleri nedir?" diye sordu, köpeğin öpücüklerinden güçlkle sıyrılarak. "Çok şirinler!"

"Kral Charles Spaniel'i bunlar," dedi yaşlı adam gururla. "Hepsi şampiyon soyundan geliyor. Şuradaki, Blackslope'un Zarif Sultanı. Ben onu "Zarif" diye çağırıyorum. Daha önce Charles köpeklerini hiç görmemiş miydiniz?"

"Hayır, sanırım Amerika'da onlardan pek yok," dedi Xander ve bacaklarına sürtünen köpeklerden birini kucağına aldı.

"Kucağına aldığın Chimington Malikânesi'nin Cancağızı'dır. Yavrularının hepsine çoktan birer ev bulduk. Gelin, onları da göstereyim." Bay Whittaker bastonuna yaslanarak, ağır ağır yürümeye başladı.

"Torunlarıyla gurur duyan yaşlı bir dede gibi," diye fısıldadı Xena, Xander'in kulağına. Sonra hep birlikte ahıra girdiler.

Karanlığa alışmak için gözlerini kırıştırdılar. İçeride, bakımlı atların ve samanların karışımından oluşan hoş bir koku vardı. Yürürlerken, küçük, beyaz bir tay ahşap bölmenin ardından kafasını onlara doğru uzattı. Bir sonraki bölmede ise büyük, kahverengi at bir şeyler çiğnemekle ve uzun kuyruğunu sağa sola sallamakla meşguldü.

Bay Whittaker ahşap bir kutuya doğru eğilmişti. “Çok ilginç... Kendi başına dışarı çıkmış olamaz ki,” diye mırıldandı. Sonra endişeli bir ifadeyle kaşlarını çattı.

“Yavrulardan biri mi eksik?” diye sordu Xander. İki tane yavru, ahşap kutunun içinde alt alta, üst üste oynayıyorlardı. Kocaman, kahverengi gözleri ıslıl ıslıl parlıyor ve kuyrukları havada uçuşuyordu.

“Evet, bir dişiyi bulamıyorum,” dedi Bay Whittaker. “Alaca renkli. Nerede olabilir? Henüz kutularından dışarı çıkacak kadar büyümediler.”

“Aramanıza yardım edelim,” dedi Xena. Samanların arasına baktılar, yerdeki kırmızı-siyah battaniyenin altını kontrol ettiler. Bir süre sonra Xena, Xander’in etrafa bakmaya ara verdiğini fark etti.

Yanına gidip “Ne o? Bu kadar çabuk mu vazgeçtin?” diye sordu. Xander ise ona yerdeki bir toz birikintisini işaret ediyordu.

“Şuna bak, Xena,” dedi. Tozun üzerine parmağıyla bir üçgen çizdi ve bittiği yere bir kare yaptı.

“Anlayamadım?” dedi Xena.

“Unuttun mu? Hani Sherlock’un defterinde vardı ya...” dedi Xander.

Xena sabırsızca başını iki yana salladı. Xander bazen herkesin, kendisi kadar güçlü bir görsel hafızası olduğunu sanıyordu. Oysa bu tip şeyleri unutmak kolaydı.

“Sherlock, malikânenin haritasını çizmişti,” diye açıkladı Xander. “Burası ahır ve görünüşe bakılırsa ahırın sonunda bir kapı var; eğer Sherlock haritayı ters çizme-

diyse..." Xander, köpek yavrularının olduğu ahşap kutunun arkasındaki duvarı gösterdi. "Kapı tam şurada olmalı."

Xena'yla birlikte ağır saman yığınlarını kenara çekmeye başladılar. Bay Whittaker da bastonuna yaslanmış onları izliyordu.

Evet, orada gerçekten de bir kapı vardı. Ve kapının altındaki aralık, küçük bir köpek yavrusunun rahatlıkla geçebileceği kadar genişti. Xander kapıyı açınca bu küçük yavruyla karşılaştı: Tüyleri kahverengi, siyah ve beyazdı. Koşa koşa kardeşleriyle annesinin yanına gitti.

"Şu işe bak!" dedi Bay Whittaker. "Ben o kapıyı tamamen unutmuşum. Aşçıyla, arabacının eskiden yaşadığı taş eve açılıyor o kapı. Ta yüz yıl önce... Yaşlı babam orayı hep depo olarak kullanırdı. Ben de öyle yaparım. Ama içeri girmek için bahçedeki dış kapıdan geçeriz. Bu kapının var olduğunu bile hatırlamıyordum."

Xena ve Xander kendi aralarında bir durum değerlendirmesi yapmak için dışarı çıktılar.

"Kapının arkasında ne vardı? Bir şeyler görebildin mi?" diye sordu Xena.

"Kapının arkasına yaslanmış bir sürü bahçe aleti vardı. Ve bir de taşınabilir bir kaset çalar gördüm. Bahse girerim uluma sesi için onu kullanıyorlardır. İşe yaramaz bir sürü şey... Üst üste yığılmış gazeteler, bahçe hortumu ve birkaç el aleti... Fakat film çekmek için kullanılacak başka şeyler de vardı."

"Tamam. Şimdi film ekibinin Canavar kostümünü ve diğer eşyalarını oraya bıraktıklarını biliyoruz. Ayrıca birinin

o depoya girebileceğinden de eminiz. Üstelik, dışarıdaki kapı kilitli olsa bile... İçeri girmek isteyen insanın yapması gereken tek şey ahırdan geçmek ve aradaki diğer kapıyı kullanmak.”

“Ama ahırdan geçmek o kadar kolay değil,” dedi Xander. “Bay Whittaker bizi ahırın orada ilk gördüğünde ne kadar kızmıştı hatırlasana. Ahırın kapısına bile dokunmamıza izin vermemişti. İçeri girmeyi başaran her kimse, belki bir ya da iki kez Bay Whittaker’ı atlatmış olabilir ama eninde sonunda yakalanmış olması gerekmez miydi?”

“Çok doğru,” dedi Xena. Bir süre düşündü. “Öyleyse bu kişi Bay Whittaker’ın güvendiği biri olmalı. Veya burarlarda her zaman rahat rahat dolaşabilecek biri belki de... O zaman Bay Whittaker’ın gözüne batmamıştır.”

Xander gözlerini fal taşı gibi açtı ve, “Ian!” dedi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

“Canavar, Ian olmalı,” diye devam etti Xander. “Bu malikânedede çok zaman geçirdiğini söylemişti. Yaz aylarını ve tatillerini... Ahırın etrafında dolaşan bir çocuk er ya da geç o kapıyı keşfeder ve eğer kostümle kasetçalar ahırdaysa, Ian onları kolayca almış olabilir.”

“Ayrıca,” diye devam etti Xander, aklına yeni bir şey gelmiş gibi. “Onu gördüğümüz ilk günü hatırlıyor musun? Nasıl hapşırıp duruyordu? Belki de o eski gazeteleri okuduğu için burnu alerji olmuştur! Kütüphanedeyken benim de burnumu kaşındırmışlardı. Ellerimi yıkamayı unuttuğum için bütün o toz ve pislik sonradan beni de hapşırtmıştı. Ben de Ian da Canavar’la ilgili araştırma yapıyordu.”

“Peki ama neden Canavar kılığına girsin ki?” diye sordu Xena.

“Pek çok sebebi olabilir,” dedi Xander. “Bir kere, burada canı sıkılıyor, değil mi? İnsanları Canavar hikâyesiyle korkutmaktan daha eğlenceli ne olabilir? Hem ayrıca, aile yaşadığı eşyalarının satılmasından da memnun değildir belki? Hatırlasana, Londra’da bize Sherlock’un eski defterini verdiklerinde ne kadar mutlu olmuştuk? Birilerinin o defteri satışa çıkardığını düşünabiliyor musun? Biz olsak, biz de onları durdurmak için bir şeyler yapmaz mıydık?”

“Kesinlikle yapardık,” dedi Xena, onaylayarak. “Ve şimdi de bir şeyler yapmak zorundayız. Bence bir kez daha nöbet tutmamız gerekecek. Bu sefer ahırın dışında bir yerlerde bekleyip kimin girip çıktığını görmeye çalışmalıyız.”

Xander cep telefonunu çıkarıp pansiyonu aradı. Bayan Roberts’a geccyi malikânedeki geçireceklerini ve annesiyle babasına haber vermesini söyledi. Elbette, Ian’ın onları davet etmediğinden ve bütün gece, karanlıkta bir ahır gözetleyeceklerinden bahsetmedi.

Xena’yla birlikte çalılıkların arkasında rahat bir yer buldular. Oradan hem taş evi hem de ahırın kapısını rahat rahat görebileceklerdi.

Karanlık çökmeye başlayınca hava da soğumaya başladı. Birkaç gün önce etrafı biraz olsun aydınlatan incecik ay, artık tamamen gitmişti. Şimdi simsiyah gökyüzünde yalnızca parlak yıldızlar vardı. Londra’nın geceleri bile hiç sönmeyen ışıklarına çok alışmışlardı. Kasaba ise kapkaranlık bir yerdi. Uzaklarda bir yerde bir baykuş öttü ve ara sıra

yanlarından hışırdayarak geçen küçük bir hayvan vardı.

“Keşke bir battaniye ya da bir çift kazak alsaymışız,” dedi Xander. Aslında sadece sessizliğe dayanamadığı için konuşmuş ve bu kez de sesinin çok yüksek çıkmasından rahatsız olmuştu.

“Evet, keşke battanitemiz olsaydı,” diye homurdanarak karşılık verdi Xena.

Xander devam etti. “Hani Ian tökezleyip düşmüştü ve topallaya topallaya yürümeye başlamıştı, hatırlıyor musun?” diye sordu. Xena onaylayarak başını salladı. “Şimdi düşünüyorum da, Ian o gün düşmeden önce de topallıyordu zaten. Belki bizim yanımızda düşme numarası yaptı. Böylece topalladığını görürsek veya bir yerinde bir sıyrık olursa dikkatimizi çekmeyecekti.”

“Neden yapsın ki bunu?” diye sordu Xena.

“Çünkü bahse girerim bir çitin üzerine tırmanmaya çalışırken incitti bacağını. Çitlerin ne halde olduklarını hatırlıyor musun? Üzerinde o kostüm varken nereye gittiğini rahatça göremediğine eminim. Bence ayağını böyle incitmiş olmalı. Ne kadar sakar olduğunu biliyoruz zaten. Kostüm de üzerine büyük gelmiştir.”

“Zekice bir düşünce,” dedi Xena. “Sendeki şu görsel hafıza olmasa, bu numarayla bizi rahatça kandırabilirdi. Daha önce de topalladığından emin misin?”

“Kesinlikle. Hem ayrıca...”

Xena, Xander'in kolunu dürttü. “Hişş! Şuraya bak!”

İkili gözlerini kısıp karanlığa bakınca kocaman bir şeyin hareket ettiğini gördüler. Hareket eden şey ahırın büyük

kapısıydı. Yavaş yavaş açılıyordu. Sonunda hafif bir gıcır-tıyla durdu. Bir saniye sonra daha yavaşça açılmaya devam etti. Kapının önünde gölge gibi görünen biri sessizce içeri süzüldü.

Xena'yla Xander, etraflarını saran sessizliğin ve ka-ranlığın içinde nefeslerini tutup beklemeye başladılar.

“Köpekler havlamadı,” diye fısıldadı Xander.

“Ben de fark ettim,” diye fısıldadı Xena. “Tanımadıkla-ri biri olsaydı mutlaka havlarlardı.”

Beklemeye devam ettiler. Kıpırdamaya bile cesaret edemiyorlardı. Xander kendi kalp atışlarını kulaklarında gümbür gümbür duyuyordu. Hatta ahırdaki her kimse, onun bile bu sesi duyabileceğinden endişe ediyordu.

“Neden bu kadar uzun sürdü?” diye fısıldadı Xander. Xena ellerini iki yana açarak, “Bilmem,” dedi sessizce. “Hadi gidip bakalım,” dedi Xander.

Çok yavaş hareketlerle adım adım yürümeye başladılar. En ufak bir çıt çıkardıklarında bile, oldukları yerde durup nefeslerini tuttular. Onlara bir saat gibi gelen kısa yürüyüşten sonra nihayet ahırın kapısına varmışlardı. Xena kulağını ka-pıdaki çatlağa dayadı. Yüzü Xander'e dönüktü.

Xander işte tam da o sırada gördü onu. Kocaman bir karaltı, ablasının arkasında sessizce duruyor, devasa kolla-rını havaya kaldırmış, ona saldıracak gibi görünüyordu.

“Xena!” diye bağırdı Xander. “Arkanda!”

Canavar, Xander'e doğru bir adım attı. Xander yere eğilerek geri kaçtı. O sırada ayağı bir şeye takıldı ve geriye doğru düştü. Hiçbir şey yapamadan öylece kalakaldı. Sırt-

üstü yatıyor ve karşısında sadece Canavar'ı görüyordu.

Canavar boğuk bir sesle kükredi. Daha önce duydukları o korkunç uluma sesine benzemiyordu. Daha çok, korkunç görünmeye çalışan birinin beceriksizce bağırması gibiydi. Xena, Canavar'ın bu hâlimden cesaret aldı. Ayrıca bu şeyin, küçük kardeşinin üzerine gitmesine çok öfkelenmişti.

“Orada dur bakalım!” diye bağırdı. Canavar bunun üzerine öne doğru kocaman bir adım atarak koşmaya başladı.

Fakat bu kez hiç şansı yoktu. Yarışa avantajlı başlamıştı. Xander'in az önceki hali, Xena'ya öyle bir güç vermişti ki, Xena incinmiş bileğine bile aldırış etmeden ok gibi fırlayıp koşmaya başladı. Birkaç saniye içinde Canavar'a yetişiverdi ve hemen sırtına atladı.

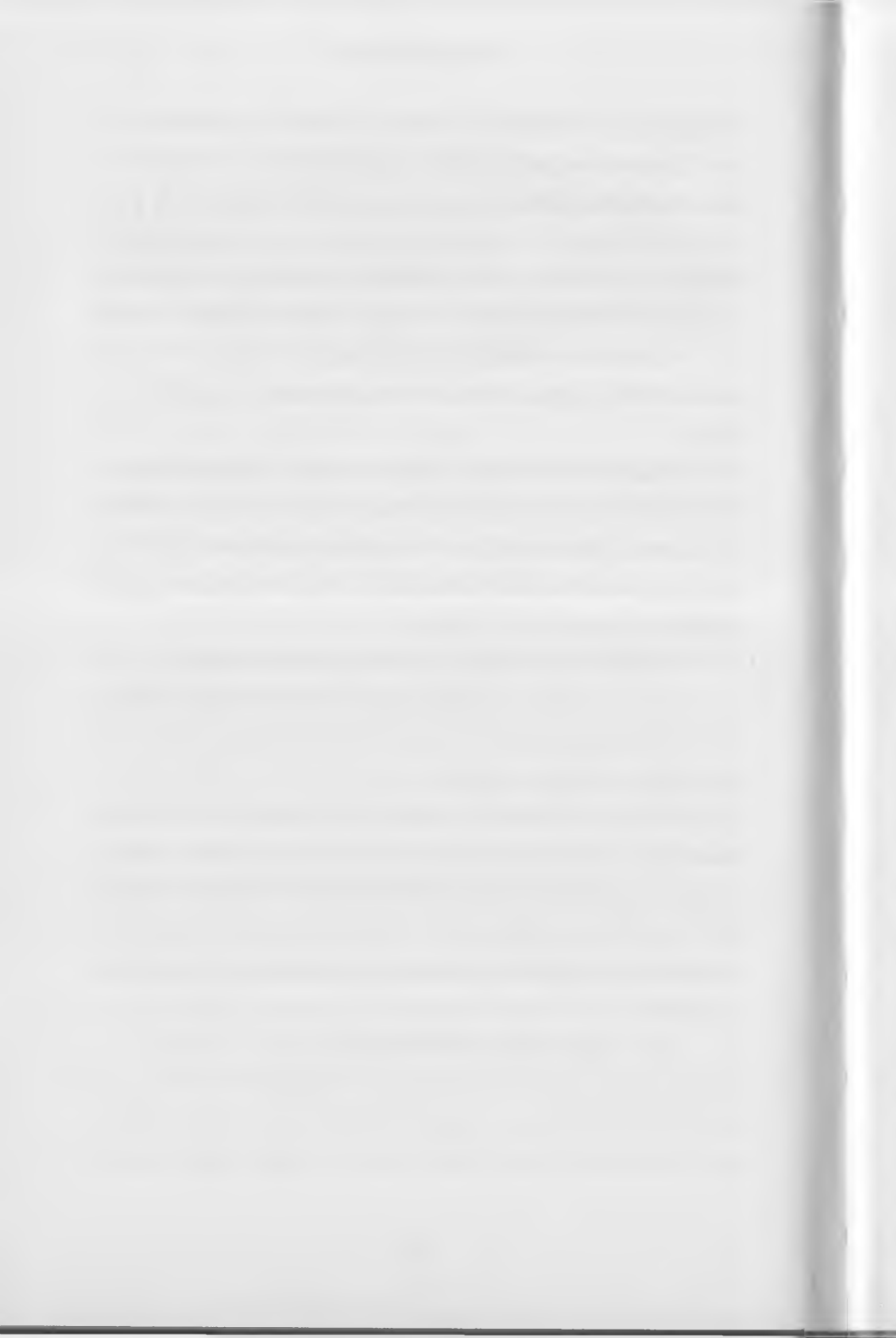
“Çekil!” dedi Canavar. “Çekilsene üzerimden!”

Xander ablasına doğru koşarak “Çok beklersin!” dedi.

“Ciddiyim, çekilin üstümden. Nefes alamıyorum. Söz veriyorum kaçmayacağım.”

Xena'yla Xander, Canavar'ın sırtından indiler ama kaçmaya kalkar diye hemen dibinde durmaya devam ettiler. Canavar doğruldu ve boynundaki ipleri çekiştirmeye başladı. Sonra tüylü maskesini ve başlığını yukarı çekip attı. Evet, kostümün göğüs kısmından tanıdık bir yüz onlara bakıyordu.

“İan!” dedi Xander. “Biliyordum!”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

“Pekâlâ, beni yakaladınız,” dedi Ian, ayağa kalkarak. “Şunu açmama yardım eder misiniz? Yoksa saatler sürüyor. Sırtıma uzanmak hiç kolay değil.” Xena kostümü çözmesine yardım etti ve Ian sonunda ortaya çıktı. “Sizi korkuttuysam üzgünüm.”

“Üzgün müsün?” dedi Xander. “Zaten istediğin bu değil miydi? İnsanları korkutmak.”

“Şey, evet,” dedi Ian.

“Neden peki?” diye sordu Xena.

Ian cevap vermek yerine arkasına dönüp malikâneye baktı ve dertli dertli iç çekti. “Burayı ne kadar sevdiğimi biliyor musunuz? Bu evin her şeyini seviyorum.”

“Ama hiç de öyle görünmüyorsun,” dedi Xander. “Ta-

nıştığımız gün bize buranın ne kadar sıkıcı olduğunu söylemiştin, unuttun mu?”

“Evet, biliyorum. Ben sadece kendimi kandırıyordum. Londra’da yaşamayı burada yaşamaya tercih edermişim gibi yapıyordum. Aslında bir daha burada yaşayamayacak olmak beni çok üzmüştü. Anneler, dedelerimize ait olan her şeyi satıyorlardı. Tabloları, büyük büyükbabamın bir kâşifken dünyanın değişik yerlerinden topladığı eşyaları...” Ian aniden duraksadı. Sesi titriyor, ağlayacak gibi görünüyordu.

“Canavar kostümüyle insanları korkutmak nereden geldi aklına?” diye sordu Xena, konuyu değiştirmeye çalışarak.

Ian daha sakin bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. “Şey, kendimi bildim bileli, filmler hep ilgimi çekmiştir. Öğrenciler buraya gelince ailemden arazimizi kullanmak ve belgesel çekmek için izin istediler. Ben de sürekli onların etrafında dolaşp yaptıklarını izledim. Canavar kostümünü işte o zaman gördüm. Belgeselde bu kostümün ne işi olduğunu pek anlamasam da üzerinde durmadım. Canavar kostümü gerçekten de korkutucuydu, özellikle karanlıkta. Evin satışını nasıl durdurabileceğimi biliyordum artık. Hatta kütüphaneye gidip araştırma yaptım. Bundan yüz yıl önce Canavar’ın ne yaptığını, nasıl görüldüğünü anlamak için eski gazeteleri aldım kütüphaneden. Onları geri götürmek ve yerlerine koymak istedim ama ne zaman gitsem kütüphaneci hep dikkatli gözlerle etrafı inceliyordu. Bu yüzden onları gizlice bırakamadım.”

Ian ayakkabısının ucuyla toprağı kazmaya başladı. Bir

süre sonra konuşmaya devam ettiğinde sesi yine üzgün çıkıyordu. “Evi satamazsak annemlerin para konusunda başka çözümler bulabileceğini sanmıştım.”

“Ne gibi çözümler?” diye sordu Xena.

“Bilmem. Bir çay bahçesi açmak mesela ya da turlar düzenlemek... Neyse, artık faydası yok nasılsa.”

Bir süre sessizce durdular.

“Bak ne diyeceğim.” dedi Xena sonunda. “Gazeteleri bana verirsen onları gizlice kütüphaneye sokmayı başarabilirim. Kütüphanecinin ruhu bile duymaz.” Ian buna pek inanmıyormuş gibi baktı.

“Gerçekten yapabilir,” dedi Xander. “Xena istemedikçe kimse onu göremez.”

“Pekâlâ,” dedi Ian ve Canavar kostümünü yerden alarak ahıra girdi. Geri geldiğinde kucağında bir yığın sarı gazete vardı. “Bana yardım ettiğiniz için teşekkürler,” dedi. “O kütüphaneciden gerçekten korkuyorum.”

“Canavar’dan daha mı çok korkuyorsun?” dedi Xena, onu güldürmeye çalışarak.

Ian gülmedi ama şimdi daha rahat görünüyordu. “Kasabaya bisikletle dönemezsiniz artık. Saat çok geç oldu,” dedi. “Bu gece burada kalır mısınız? Evde bir sürü yer var.”

“Harika!” dedi Xander. “İçeriye görmek için sabırsızlanıyorum.”

Evin içi gerçekten de hayallerini süsleyecek kadar güzeldi. Odalar çok büyüktü ve içlerinde muhteşem eşyalar vardı. Mesela bir tanesi egzotik kilimlerle ve heykelciklerle dekore edilmişti. Ian bu eşyaların Hindistan’dan geldiğini

söyledi. Oturma odalarından birinde –sayıları üçt – Őimdiye kadar hią görmedikleri kadar büyük bir Őömine vardı.  zerinde deąiŐik deąiŐik figürlerle süslenmiŐ mermer bir raf duruyordu. Duvarlar hanımefendilerin, beyefendilerin ve ŐiŐman bebeklerin portreleriyle doluydu.

Nihayet, Xander’i bile tatmin edecek kadar gezdikten sonra, Ian onları yatak odalarına götürdü. Koyu renk, ahŐap duvarları olan bir odaydı.  zerisi sıcak ve sevimliydi. Yatakların boyu o kadar yüksekti ki kenarlarına tırmanmak iąin k  k tabureler konmuŐtu. Yataąın kendisi de oldukąa yumuŐaktı. Xena buradan bir daha hią kalkmak istemeyeceąini düŐündü.

Sabah uyandıklarında güneş parlıyordu.

“Saat kaą?” diye sordu Xander.

Xena’nın saati doąru tahmin etmek gibi bir yeteneąi vardı. “Onu geąiyor,” dedi Xena. “Hadi gidip Ian’ı bulalım.”

Devasa merdivenleri yavaŐ yavaŐ inip birinci kata vardıklarında oturma odalarının birinden konuŐma sesleri geldiąini duydular. Xena kapıyı aralayıp iąeri bir göz attı.  ceride Ian’ın annesiyle babası, Canavar belgeselini ąeken film  ąrencileri, beyaz sakallı bir adam ve bir de Ian vardı. Xena ąaktırmadan Ian’a göz kırparak onu dıŐarı ąaąırdı.

Ian kapıdan  kıp yanlarına geldiąinde sevinąten aązı kulaklarına varıyordu. “Ne olduąunu tahmin bile edemezsiniz!” dedi. “Bu kadar iyi bir Őey benim bile aklıma gelmez-

di!”

“Hadi söyle, ne oldu?” dedi Xena’yla Xander aynı anda.

Ian kollarından tutup onları kapıdan uzaklaştırdı. “İçerideki adamı gördünüz mü?” dedi. Yavaşça beyaz sakallı adamı işaret etti. Adam şimdi Ian’ın annesi ve babasıyla ciddi bir sohbeta dalmıştı. “O adam film okulunun müdürüymüş. Öğrencilerin çalışmalarının nasıl gittiğini görmek için Blackslope’a gelmiş. Ayrıca çok ünlü bir yönetmenin en iyi arkadaşıymış. Bu yönetmen bir sonraki filmi çekmek için tam da bizimkisi gibi bir ev ve bir arazi arıyormuş. Yönetmen bizim evimizi kullanacak ve bize yeterince para ödeyecek. Yani buradan taşınmak zorunda kalmayacağız!”

Xena ve Xander aynı anda sevinçle bağırdılar. “Harika! Tebrik ederiz.”

Ian heyecanla devam etti. “Ayrıca ben de hafta sonlarında ve okul çıkışlarında filmi çeken ekibe yardım edeceğim.” Ian mahcup mahcup gülümsedi. “Eşyalarını karıştırmamın karşılığını ödemek için en azından...” Xena’yla Xander’e el sallayarak oturma odasına geri döndü.

“Hadi gidelim,” dedi Xena. “Annemle babam merak etmesinler.” Gazeteleri bisikletin sepetine yerleştirip kasa-baya doğru yola koyuldular.

Kilisenin önünden geçtikleri sırada kuledeki saat on biri vurdu. Pansiyona vardıklarında Bayan Roberts’ın kendileri için masaya bıraktığı çörekleri gördüler. Yanlarında da bir not vardı. Kakaolarını mutfaktaki ocakta ısıtabileceklerini yazmıştı. Notun altına, anne ve babalarının arabayla

son bir tur atmak için gezmeye gittiklerini, çok geçmeden döneceklerini ve Londra'ya gitmek üzere yola çıkacaklarını eklemişti.

Kahvaltı denilmeyecek kadar geç saatte yedikleri çöreklerini mideye indirirken, Xander düşünceli şekilde tabağına baktı. "Biliyor musun Xena, biz aslında bu gizemli olayı çözemedik," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Xena. "Tabii ki çözdük!"

Xander başını iki yana salladı. "Ben *bizim* Canavar'dan bahsetmiyorum. Sherlock'un çözülmemiş davalar defterinde anlatılan Canavar'ın ne olduğunu öğrenemedik. Hem ayrıca geçen gün kaybolan koyuna ne olduğunu da bilmiyoruz."

Xena bir süre düşündü. "Kütüphanede o konuşmayı duyduğumuz günden beri koyundan bir daha bahsedememi. Herhalde evine dönmüştür. Ama Sherlock'un davası konusunda haklısın."

Şimdi Xena da Xander gibi hayal kırıklığı hissediyordu. Çöreğinin üzerine bir parça reçel sürüp bir ısırık aldı. Xander'den ses çıkmayınca başını kaldırıp ona baktı. Xander'in gözleri uzaklara dalmış, ağzı beş karış açık öylece duruyordu.

"Hey, orada kimse var mı?" dedi Xena. "Dünyadan Xander'e, dünyadan Xander'e!"

Xander bir anda silkelendi. "Hey, aklıma bir şey geldi!" dedi. "Çabuk! Ian'ın verdiği gazeteler nerede?"

Eski gazetelere zarar vermemek için önce güzelce ellerini yıkayıp çörek kırıntılarından ve reçel parçalarından

CIRKUS
FEATURING
TRAPEZİCİ
DANS EDEN AYI
WOKKABAZ

style

Hankin Erkek Giysileri
Zakkam

YARDIM
GAYI

kurtuldular.

“Resimlerle ilgili bir şey var aklımda,” dedi Xander. “O resimleri her kim çizdiyse, bir fotoğraf kadar gerçekçi çizmiş.”

Xena da masaya eğilip gazeteye baktı. Kafalarında tüylü şapkalar olan hanımefendiler, ellerinde incecik bastonlar taşıyan beyefendiler... Hepsi takım elbiseliydi ve kol kola sokakta yürüyorlardı. “Şu kadının köpeği ne kadar komik, değil mi? Baksana, tabelalardaki yazılar bile neredeyse okunuyor.” Duvarlarda bazı posterler vardı. Kasabadaki etkinliklerin reklamlarıydı bunlar. İçlerinden birinde bir sirk olduğu yazıyordu. “Şuna bak!” dedi Xena, resimdeki ayrıntılara hayran kalarak. “Trapezci mi? O da ne demek?”

“İp cambazı demek,” dedi Xander. Xena, kardeşine itiraz etmedi. Xander’in sözlükteki birçok kelimeyi okuduğunu biliyordu. “Baksana,” dedi Xander, sirk gösterisinin posterini işaret ederek, “dans eden ayıları ve hokkabazları bile varmış.”

“Muhteşem bir sirk olmalı!” dedi Xena.

Ama Xander onu dinlemiyordu. Çoktan başka bir gazete seçip onu incelemeye başlamıştı. Bu seferki ondan bir hafta sonrasının gazetesiydi. “Aynı sirk diğer kasabaya da gitmiş. Bu sefer dans eden ayıya dair hiçbir şey yazmıyor ama.”

“Bakayım,” dedi Xena. Evet, bir hafta sonrasının gazetesinde, diğer kasabada yapılan sirk gösterisinde dans eden ayıdan hiç bahsedilmiyordu.

“Hım,” dedi Xena düşünceli düşünceli. Arkasına yas-

lanıp ve gözlerini kapadı. “Acaba...”

Xander bekledi.

“Tamam, buldum!” dedi Xena ve gözlerini açtı. “Ona dans eden ayı demelerinin başka bir sebebi olabilir mi? Mesela tek ayağında bir sakatlık vardır, belki bir parmağı eksiktir ve bu yüzden komik komik yürüyordur.”

“Dört parmaklı ayak izi!” dedi Xander.

“Aynen öyle,” dedi Xena. “O ayı sirkten kaçtıysa ve insanlar onu görünce bir tür yaratık sanıp sağa sola şikâyetle bulunduysa? Belki de o kadar çok korkmuşlardır ki ayının boynuzları olduğunu bile hayal etmişlerdir. Sirkte çalışanlar gerçeği söylememişlerdir. Çünkü eğer söylerlerse başları belaya girecektir. Tehlikeli bir hayvanı insanlardan uzak tutmak onların görevi sonuçta. Bu yüzden bundan kimseye bahsetmeden kasabadan ayrılmışlardır. Belki ayıyı bulmuşlardır ya da belki ayı bir süre ormanda yaşadıkdan sonra ölmüştür. Diğer kasabaya gittiklerinde posterde ayıdan bahsedilmemesinin sebebi de budur. Çünkü artık bir ayıları yoktur!”

“Peki ama aşçı Adeline için ne diyeceksin?” dedi Xander.

“Bahse girerim Adeline o korkunç kocasını terk edip kaçmıştır,” dedi Xena. “Ve bence, bundan hiç emin olamayacağız ama kaçıp sirke katılmıştır!”

Xander masadan kalkıp üst kata çıktı. Geri geldiğinde yanında büyük büyük büyükbabası Sherlock Holmes’un çözülmemiş davalar defteri vardı. Defteri masaya bıraktı. Sonra sehpalardan birinin çekmecesini açıp bir kalem ve

yapışkanlı bir not kâğıdı çıkardı. Masaya geri geldi ve defteri Xena'dan alıp, Blackslope Canavarı başlıklı bölümün son sayfasını açtı. Not kâğıdını sayfanın üzerine yapıştırdıktan sonra göğsünü kabartarak şöyle yazdı:

DAVA KAPANDI.

SHERLOCK HOLMES MACERALARI TÜM HIZIYLA DEVAM EDİYOR

TRACY BARRETT

**SHERLOCK
DOSYALARI**

100 YILLIK SIR

